

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Brutal, riveting, and absolutely heartbreaking. One of the best cult-centric psychological thrillers I've ever read. I could not look away."

—NOELLE W. IHLI, BESTSELLING AUTHOR OF *ASK FOR ANDREA*

A
PSYCHOLOGICAL
THRILLER

THE MIRROR HOUSE GIRLS

FAITH GARDNER



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Aynalı Evin Kızları

Psikolojik bir gerilim

Faith Gardner



Telif hakkı© 2024 by Faith Gardner

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

[Faith Gardnerkatılarak yeni çıkacak kitaplarından ilk siz haberdar olun'ın haber bültenine !](#)

*Kendini bulmaya çalışırken kaybolan
herkese*

Author's Note

Bu kitapta şarkıcı/şarkı yazarı bir karakter yer almakta ve metne eşlik etmek üzere yazılmış özgün müzikler bulunmaktadır.

Aşağıdaki QR kodunu tarayarak şarkıları dinleyebilirsiniz:



Contents

[Alıntı 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[Alıntı 5](#)

[6](#)

[Alıntı 7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[Alıntı](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[Alıntı](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[Alıntı](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[Alıntı](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)
[29](#)
[Alıntı](#)
[30](#)
[31](#)
[Alıntı](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)
[Alıntı](#)
[35](#)
[36](#)
[37](#)
[38](#)
[39](#)
[40](#)
[41](#)
[Alıntı](#)
[42](#)
[43](#)
[44](#)
[45](#)
[46](#)
[Alıntı](#)
[47](#)
[48](#)
[49](#)
[50](#)
[Alıntı](#)
[51](#)
[52](#)
[53](#)
[54](#)
[55](#)
[Alıntı](#)
[56](#)
[57](#)
[58](#)
[59](#)

[60](#)

[61](#)

[62](#)

[Alıntı](#)

[63](#)

[64](#)

[Bir şey daha var.](#)

[Yazardan bir not Teşekkür](#)

[Faith Gardner tarafından](#)

[da Yazar Hakkında](#)

Aynalı Evin Kızları belgeselinden alıntı: Bir Yıl Sonra

KONUM: Bodega, Kaliforniya'daki eski Mirror House arazisi

ÇEKİMLER: Bulutlu gri bir gökyüzü altında okyanus kayalıkları; selvi ağaçlarına inen kargalar; otları geriye doğru bükten bir deniz esintisi; aşağıdaki pürüzlü kayaların üzerinde şiddetle çalkalanan dalgalar

Ses kaydı, 911 araması kaydı.

911, acil durumunuz nedir?

Arayan: (Ses titriyor) Sanırım hepsi öldü. İsminiz nedir, efendim?

Ben sadece isimsiz bir ihbarda bulunmak istiyorum.

Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısınız?

Hitchcock Yolu 221 numarada yaşayan bir grup var. Sanırım toplu bir intihar oldu.

Polis ve sağlık görevlileri yolda. Hala nefes alan var mı?

Hayır. Gittiler. Efendim,

siz-

Atladılar. (Atladılar,
Birlikte. Her biriyle.

ÇEKİMLER: Uçurumun kenarındaki on üç çift ayakkabının haber görüntüleri; ayakkabılar bir daire şeklinde dizilmiş ve

Arkalarında on üç kesik saç örgüsü yatmaktadır. Kamera, şimdi burada duran ve okyanusa bakan bir plaketin görüntüsüne geçer.

Plakette şunlar yazıyor:

Burada gayri resmi olarak "Aynalı Ev" olarak bilinen gizemli grup toplu bir intiharla son buldu.

1

Two Years Ago

Bir kilise bodrumunun küf kokan koridorunda dolaşırken gölgelerin arasından bir kız çıkıp "Ölüm şeyini mi arıyorsun dostum?" diye sorduğunda hem gerçek hem de mecazi anlamda KAYBOLMUŞ durumdayım.

Ürkerek elimi göğsüme götürdüm ve olduğum yerde durdum. "Kederi Aşmak atölyesini mi kastediyorsun? Evet."

"Seni korkuttum mu?" "Evet."

"Özür dilerim." Utangaç bir gülümseme sunuyor. Bu kız tam bir Santa Cruz klişesine benziyor: kaşlarının üstünde dövmeli yıldızlar, hippie kıyafetleri, güneşli bir enerji, sesinde taş gibi bir tını. Benim yaşlarımda, yirmili yaşların başında ya da ortasında. "Ben de. Koridorun sonundaki son kapı. Yine de kaçmayı düşünüyorum. Bu yüzden burada gecikiyorum."

"Olamaz. Neden?"

"Sanırım gerginim." Tırnağını ısıırıyor. "Büyükannem vefat ettiği için buradayım ama bu saçma mı bilmiyorum. Biliyor musunuz? Onca trajedinin arasında yetişkin bir kadının büyükannesinin yasını tutması."

Anında birbirimize bağlandık. Gözlerindeki hüznü ısıltı, belirsiz yalnızlık, kederin sessiz yükü - bir aynaya bakmak gibi.

"Buradayım çünkü benim de büyükannem öldü," diyorum biraz şaşırarak.

Gözle görülür şekilde rahatladı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Çok yakındık. Ölmeden önce bir yıl boyunca onunla yaşadım."

Gözleri büyüdü. "Aynı. Birkaç yıl öncesine kadar büyükannemle yaşıyordum. Beni o büyüttü."

"Burada olmak için her türlü hakka sahipsiniz."

Kız loş koridorda kapıya bakıyor ve tekrar düşünüyor gibi görünüyor.

"Ben Winona," diyorum.

"Dakota," diyor gamzeli bir sırıtışla.

"Merak etme, sadece bir günlük bir atölye çalışması ve sonra her şey bitecek," diyorum ona, artık ortak bir kederimiz olduğuna göre onun da geleceğini umarak.

Dakota gülümseyerek, "Sadece o değil," diyor. "Topluluk önünde konuşma korkum var."

"Oh." Teselli edecek kelimeler arıyorum. "Sanırım orada sadece birkaç kişi olacağız?"

"Biliyorum. Bunun pratik olması gerekiyordu." Yutkunuyor. "Maruz kalma." "Çok fazla gelirse her zaman kalkıp gidebilirsin."

Başını sallıyor ve uzun, düzgün bir nefes veriyor. "Tamam. Evet. Teşekkürler."

Birlikte odaya giriyoruz.

Duvarlar gökkuşağı ve çiçeklerle boyanmış, oda yasemin çayı kokuyor. Yerde meditasyon yastıklarının üzerinde oturan altı kişi var. Hepsinin saçları ağarmış ve Dakota ile benden en az bir nesil ilerideler. Bir tutam buklesi ve kedi gözlü gözlükleriyle bir kadın bizi karşılıyor ve boş yastıkları işaret ediyor.

"Namaste," diyor. "Ben Elaine, grup lideriyim. Siz de ..." Kadın kucağındaki sarı kâğıda gözlerini kısarak bakıyor. "Biriniz Winona, diğeriniz Dakota mı?"

Başımızı sallıyoruz ve kendimizi tanıtıyoruz. Herkes "Hoş geldiniz," diye mırıldanıyor.

Yüzü beyazlamış olan Dakota'nın yanındaki yastığıma yerleşiyorum. Kolunu okşadım ve fısıldadım, "İyi misin?"

Başını sallıyor ama yüzündeki geyik ifadesi aksini söylüyor.

Odanın vakur sessizliği tüylerimi diken diken ediyor. Elaine kısa bir meditasyon egzersizi yönetiyor, nefesimize odaklanıyor ve

Cesetler. Bugün geleceğim için gergindim - bu kız Dakota kadar değil tabii ki, ama ne bekleyeceğimden emin değildim. Yine de hemen nefesimi verdim ve grubun içinde rahatladım.

Herkes teker teker kendini tanıtıyor ve onları buraya neyin getirdiğini açıklıyor. Bir adam karısını, bir kadın kız kardeşini ve iki kişi de yakın zamanda annelerini kaybetmiş.

Sıra bana geldiğinde "Benim adım Winona," diyorum. "Büyükanne Jane'i bu yıl kaybettiğim için buradayım." Bir yumru yutuyorum. "Kanserden ölürken bir yıl boyunca ona ben baktım. Annemle pek iyi anlaşamazlardı, o yüzden bütün yük benim üzerime kaldı. Zor oldu, çünkü Güney Kaliforniya'ya geri dönmek ve ona bakmak için Iowa'daki üniversiteyi bıraktım ve şimdi kendimle ne yapacağımı ve bundan sonra ne olacağını bilmiyorum." Gözlerimi siliyorum. "Büyükanne Jane burayı, Santa Cruz'u çok severdi. Birlikte ziyaret ettiğimiz son yerlerden biriydi. Buraya daha geçen ay, bir hevesle taşındım. Burada kimseyi tanımıyorum ve her şeyi anlamaya çalışıyorum..."

Herkese kendimi anlatırken içimden bir sel akıyor sanki. Geçen yıl zordu. Sonunda Iowa'ya üniversiteye gitmek ve sonra da Kaliforniya'daki memleketim Escondido'ya, dağ etekleri arasında parıldayan ve sahile kısa bir sürüş mesafesinde olan kasabama geri dönmek zordu. Döner dönmez, Büyükanne Jane'in kanserinin ötesinde birçok nedenden dolayı orada mutsuz oldum. Aptal Dean, beni boş vaatlerle oyalayan evli bir adam. Ve annem, tüm bu stres sırasında tahammül etmeyi öğrendiğim bir migren hastası, çarşaf değiştirmekle, bükülmüş hortumları tamir etmekle ve Büyükanne Jane'in adına sigorta şirketlerini aramakla meşgulken bile mesaj yoluyla bitmek bilmeyen duygusal çöküntüler yağırdırıyordu.

Birden ne kadar uzun konuştuğumu fark ediyorum ve sözümü kesiyorum. "Özür dilerim, saçmalıyorum."

"İşte bu yüzden buradayız. Saçmalamaya devam et," diyor Elaine, bileğindeki sonsuzluk sembolü dövmesini ortaya çıkaran yumruğunu havaya kaldırarak.

Sırada Dakota var, kısa ve basit tutuyor. "Benim adım Dakota. Ben de büyükanne mi kaybettim."

Ona cesaretlendirici bir gülümseme atıyorum ve o da rahatlamış görünerek gülümsememe karşılık veriyor.

Elaine gün boyunca duygularımızı not edebileceğimiz, üzerinde gökkuşağı olan günlükler dağıtıyor. İlk ödevimiz, kaybettiğimiz insanlarla ilgili mutlu anılarımız üzerine düşünmek. Oturup karalamaların ve ara sıra iç çekişlerin şarkısını dinlerken, Büyükanne Jane'i içim sızlayarak hatırlıyorum. Kelimeleri kalemimle kovalıyorum, içimi döküyorum.

Büyükanne çarpık sıcak pembe ruj, Kentucky burbonu ve elektrikli scooter'ın üzerindeki cehennemdi. Kız grubu müziği ve pembe dizilerinde bazı insanların bir spor maçında bağırıldığı gibi bağırarak yüksek bir sestti: *Kahretsin, Calliope, seni aptal! Bu onun şeytani ikiz kardeşi!* Biz hep yakındık. Annem endişeliyken, büyükanne gittiği her yere neşeli bir hava serpiştirirdi. Annem beni sağlıklı yiyeceklerle büyüttü, ama büyükanne bana ilk dondurmayı tattırdı. Çocukluğumdan beri beni gezilere götürür ve Santa Cruz'u bana ilk kez o gösterdi.

Ve şimdi onsuz buradayım.

Dakota ve ben molamızda öğle yemeği yemek için bir simitçiye gidiyoruz. Sırada beklerken ikimiz de müzik setindeki Grateful Dead ile şarkı söylemeye başladık. Her nasılsa, yas grubunda birlikte birkaç saat geçirdiğimiz için eski bir arkadaş gibi hissediyor. Büyükannelemlerimizi kaybetmenin dostluğu pekiştirmesi gibisi yok. Bu ve ikimizin de Deadhead olması sanırım.

"Bu sabah rahatlamama yardımcı olduğun için teşekkürler," diyor Dakota yemeğimizi alıp otururken. Sebzeli simidini açıyor. "Bugün zordu ama kaçmadığım için memnunum."

"Aynı."

"Burada yeni olduğunu bilmiyordum. Kasabada kimseyi tanımadığımı mı söylemiştin?"

Ağzım dolu. Başımı sallıyorum.

Dakota heyecanla, "Bir ara birlikte takılmalıyız," diyor. "Ev arkadaşlarımla tanışabilirsin. Bu hafta sonu yiyecek aramaya gidiyoruz. Gelmek ister misin?"

Lokmamı yuttuktan sonra, "Yiyecek aramak mı?" diye sordum.

"Evet. Tepelerde yetişen mantarlar ve diğer yenilebilir şeyler için."

Bu fikir beni eğlendiri. Hayal edilebilecek en hippie hobisi gibi geliyor. Dakota'yı dağlarda dolaşırken, doğada hazineler ararken hayal edebiliyorum.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum. "Daha önce hiç yiyecek toplamamıştım."

"Genelde insanları davet etmeyiz ama Simon'la konuşacağım." Gamzelerini göstererek neşeleniyor. "İçimden bir ses hepsinin seni seveceğini söylüyor."

2

HAYAT GÜZEL BİR VAHŞİ DOĞADIR.

Tam burada, şimdi dur. Tadını çıkar.

Gölgeli kızılağaç ormanında eğretili otları yeşil havai fişekler gibi patlıyor. Derin, tatlı bir toprak kokusu alıyorum ve bir yerlerde şelalenin şırıltısını duyuyorum. Doğa beni yürüyüş botlarımın içinde durduruyor. Endişelerimi vakumluyor, nefesimi çalıyor ve gözlerimi diken diken ediyor. Burası bana kalbimin elektrikli atışını hatırlatacak kadar sessiz. Bana ne kadar küçük olduğumu hatırlatacak kadar güçlü.

Zor bir yıl oldu. Bu hatırlatmalar şu anda derin bir rahatlık sunuyor. Henry David Thoreau'nun güzel bir dizesi beynimde yankılanıyor: *Ormanda bir yürüyüş yaptım ve ağaçlardan daha uzun çıktım.*

"Arkada her şey yolunda mı, dostum?" Dakota arıyor.

Dört ev arkadaşı patikada ilerlerken Dakota benim için geride kalıyor. Derin bir nefes alıyorum ve yetişiyorum.

"Evet. Her şeyi özömsüyorum,"

diyorum ona. "Bu dağlara ilk kez mi geliyorsun?"

Başımı salladım.

"Çok havalı, değil mi?" "Öyle."

Manzara ne kadar da değişmiş; bu orman, bu insanlar. Hâlâ kendi mahalleimde kayboluyorum. Bir yıl önce Des Moines'ten ayrıldığımdan beri yeni arkadaşlar edinmedim, tabii Dean'i saymazsanız, ama saymayın. Dean asla bir arkadaş olmadı. Artık hiçbir şey değil.

Dakota'nın ev arkadaşı Simon ön taraftan seslenerek "Buraya gelin," diyor ve geri kalanımızı çağırıyor.

Patikada çömeldiği yere doğru acele ediyoruz. Minyatür yeşil çiçeklere benzeyen, ortalarında düğmeler olan yuvarlak başlı şeyleri işaret ediyor.

"Bir şey bulmuşa benziyor," diye fısıldıyor Dakota. "Simon yiyecek arama konusunda bir dahi. Zombi kıyameti koptuğunda, bu adamla aynı evde yaşadığım için kurtulacağımı biliyorum."

Zombi kıyameti gerçekleştiğinde ilk ölecek kişinin ben olacağımı uzun zamandır kabul ediyorum. Kitapçı kasiyerlerine ve yirminci yüzyıl şiiri okumuş üniversite terklere pek ihtiyaç olacağını sanmıyorum.

Simon parmak uçlarını bitkilerin üzerinde gezdiriyor. "Madenci marulu," diyor. "*Claytonia perfoliata*. Kaliforniya'ya özgü. Çok yıllık etli bir bitki." Bir dal koparıyor ve yiyor. "Tadına bakın! Taze bir tadı ve çıtırtısı var. Salata yeşili olarak kullanabilirsiniz."

Herkes eğilip bir parça koparıyor ve çiğniyor. Bana ıspanağı hatırlatıyor. Simon'ı inceliyorum, etkileniyorum. Bugün bu yürüyüşe bir orman bekçisinin bilgisi ve güveniyle liderlik ediyor. Bazı insanların nasıl olup da bitki ve hayvanların bilimsel sözcükleri gibi şeyleri beyinlerinde saklayabildiklerini hiç anlamamışımdır. Kendimi bir kelime insanı olarak görüyorum ama bir kitabı bitirdikten on dakika sonra size kitabın konusunu anlatamam.

Sanki Simon düşüncelerimi duymuş gibi, gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor. Parlak, yeşil-kahverengi ve merakla açılmışlar. Bana bakarken görülmeye başladığımı hissediyorum. Ve onu yakışıklı bulup bulmadığım konusunda kafam karışıyor. Kahverengi, kıvrıcık saçları. Güneşten bronzlaşmış teni. Yuvarlak gözlükleri, Birkenstock ayakkabıları ve üzerinde GEZEĞENİ KURTARIN yazan tişörtü. Bakışları ekstra uzun bir saniye boyunca asılı kalıyor ve göz temasını kesip *sekoya* ağacının (*sequoia sempervirens*) ömrü hakkında tutkulu bir gerçekler dizisi sıralayana kadar neredeyse kıvranıyorum.

"Latince'de *sürekli yaşayan sekoya* demek." Bir ağaç gövdesine hafifçe dokunuyor. "Şu anda ayaklarımızın altında iletişim kuruyorlar, kökler ve mantar ağları aracılığıyla birbirlerine bağlılar."

Bu ağaç türünün iki bin yaşına kadar yaşayabileceğini düşünmek alçakgönüllülüktür. Bu devlerin bu dünyada benden, annemden, büyükannemden daha uzun süredir ayakta olduğunu düşünmek. Bu ağaçlar, bu eyalet ve bu ülke var olmadan önce de buradaydı. Bilgisayarın, daktilonun ve hatta belki de matbaanın icadından önce. Shakespeare oyunlarını yazmadan önce.

Ve ben gittikten çok çok sonra da burada olacaklar.

3

Madenci marulundan bir sap koparıp çiğniyorum. Keskin yeşil tadı daha önce hiç tatmadığım bir tat. Öğrenecek çok şeyim var. Yenilebilir olduğunu hiç bilmediğim pek çok bitki, hiç çalışmadığım konular, hiç tanışmadığım insanlar.

"Bir şey söyleyebilir miyim, Patron?" Maude sorar.

Patron kelimesini söylediğinde kafam karışıyor, kime hitap ettiğinden emin olamıyorum. Sonra Simon'a sorduğunu fark ettim.

"Elbette," diyor Simon.

Maude bana sırtarak, "Bu şey biraz Dijon sosuyla çok lezzetli oluyor," diyor.

Maude bu gruptaki en yaşlı kişi, muhtemelen annem yaşında. Ama anneme hiç benzemiyor. Yumuşak, ağır yapılı vücuduna rağmen kaslı bacakları ve kolları var. Beyazlayan saçlarını boyatmıyor. Burnunda bir piercing ve kolunda soluk bir tavuk dövmesi var. Dakota bana Maude'un eskiden bir kadın motosiklet çetesinde olduğunu söyledi. Bahse girerim Maude'un bazı hikayeleri vardır.

"Yemek mi yapıyorsun?" Maude sırt çantasından file bir torba çıkarırken bana soruyor. Topraktan yavaşça avuç avuç madenci marulu koparıyor ve torbayı dolduruyor.

"Birazcık," diyorum.

Hâlâ bu noktada toplanmış olan grubun hepsi sanki bir açıklama yapmamı bekliyormuş gibi başlarını bana doğru çeviriyor. Tüm dikkatleri çok tuhaf ve yoğun. Simon ve onun gözünü budaktan sakınmayan bakışları. Dakota ve onun

cesaret verici, gamzeli bir gülümseme. Maude, yiyecek aramaya ara veriyor. Diğerleri dinlemek için birbirlerine fısıldamayı bırakıyor.

"Yine de *iyi* olduğumu söyleyemem, o yüzden Michelin yıldızını şimdilik saklayın," diyorum hepsine. "Geçen yıl bir quesadilla yaparken neredeyse büyükannemin evini yakıyordum, o yüzden..." Abartılı bir yüz buruşturması yapıyorum.

Gülüyorlar, bu da beni rahatlatıyor.

Simon herkesi patikada ilerlemeye *çağırıyor* ve şöyle diyor "Siyah trompetleri nerede bulacağımı biliyorum."

"Tabii ki." Maude çantasının fermuarını çeker ve onu takip eder. "Akşam yemeği için makarna."

Dakota ve Simon kollarını birbirlerinin omuzlarına dolayarak önden gidiyorlar. Bu grubun paylaştığı sevgiye alışık değilim. Drake Üniversitesi'ndeki Delta Theta Kappa kız kardeşlerim şeker ve diş macunu kokan gülümsemelere sahipti. Ancak kapalı kapılar ardında, bölümümüzde lezbiyen istemediklerine dair homofobik saçmalıkların ağızlarından dökülmesine izin verdiler. Eğer çok sıkı sarılırsam, kanepede çok yakın oturursam, benim de lezbiyen olduğumu düşüneceklerinden korkuyordum. Hayır, Dakota ve ev arkadaşları bana lisedeki özlediğim arkadaş grubumu hatırlatıyor. Aşırı başarılı insanlarla arkadaş olmanın sorunu da bu zaten; mezuniyet keplerini havaya fırlatır fırlatmaz ülkenin dört bir yanına, Sarmaşık Ligleri'ne dağıldılar.

"Dakota senin komik olduğunu söyledi," diyor Kristin, yanımda yürürken.

Kaliforniyalı kız görünümüne rağmen Kristin'in çakıllı bir sesi var. Kaykay şirketi tişörtü ve kafataslı beyzbol şapkasıyla birlikte bu ona ekstra bir boyut kazandırıyor.

"Dakota'nın komiklik çıtası oldukça düşük olmalı," diyorum.

Kristin gülüyor. Diğer tarafımda bize katılan Scarlett de gülüyor. Birden kendimi dünyanın en komik insanı gibi hissettim.

"Siz ne iş yaparsınız?" Onlara soruyorum. Scarlett, "Ben sadece bir baristayım," diyor.

Scarlett çok sevimli ve cesur. Parıldıyor. Sesinde Güneyli bir tını var, kızıl saçları vahşi ve her yerde ve boynuna küçük bir bandana takıyor.

"Hadi ama, kendini küçümseme Scar," diyor Kristin. "Sen bir *katil* şarkıcı ve gitarist."

"Gerçekten mi?" Etkilendim.

"Şaka mı yapıyorsun?" Scarlett alay ediyor. "Dört akor falan biliyorum." Sonra tekrar bana, "Ama evet. Bazen aptalca şarkılar yazıyorum. Peki ya sen, sen ne yapıyorsun?"

"Chapters'da çalışıyorum, şehir merkezindeki kitapçıda." "Evet, orayı biliyorum."

"Bana gelince," diyor Kristin. "Eğlenceli bir işim var. Geçen Eylül ayında rehabilitasyondan çıktım. Yirmili yaşlarım açıkçası biraz bulanık geçti."

Yürürken yeri inceleyen Scarlett'e bakıyorum.

"Oh." Yutkunuyorum, her şeyin ne kadar gerçek olduğunu görünce şaşırıyorum. "Şimdi iyi misin?"

Kristin neşeyle, "Evet, hayatta ve hâlâ tekmeliyor," diyor. "İki yüz gündür alkol kullanmıyorum ve bu devam ediyor."

"Tebrikler," diye teklif ediyorum.

Herkesin patikanın dışında toplandığı yere yaklaşırken üçümüzün arasında garip bir sessizlik yayılıyor. Simon işaret ediyor ve Maude yerden bir şey koparıyor. Bir tutamı havaya kaldırıyor.

Kristin, "İstiridyeni çıkar!" diye bağırır ve aceleyle onlara katılmak için uzaklaşır.

Scarlett irkildi ve a r k a s ı n d a n seslendi: "Kristin, iğrenç. Kes şunu söylemeyi. Bu."

Onların dinamizmine gülümsüyorum.

Scarlett hafifçe koluma dokundu. "Dakota bana senden biraz bahsetti."

"Gerçekten mi?"

O kadar da ilginç değilim. En sevdiğim dondurma çeşidi çikolatadır. En sevdiğim tatil Noel'dir. Hayatımda en çok eğlendiğim an, yüzümün bir kitaba sıkıştığı andı. Ve bir keder atölyesinde birlikte ağlamak dışında Dakota'yı o kadar iyi tanımıyorum bile.

Scarlett başını salladı. "Iowa'da yaşadığını söyledi?" "Sadece bir yıl."

"Orayı seviyor musun?"

"Denedim."

Başaramadım."

Gülüyor. Elinin kolumdaki hissi hoşuma gidiyor ve birden Dean'den beri kimse tarafından dokunulmadığımı fark ediyorum.

cüzdanıma beş yüz dolar sıkıştırdı ve kibar bir John gibi bana veda öpücüğü verdi.

Midem bulanıyor. Siktir et onu.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum. "Sen nerelisin?"

"Kuzey Carolina. Yeni bir başlangıç yapmak için geçen yıl buraya taşındım." "Aksanına bayıldım."

"Ne? Benim aksanım yok, sizin aksanınız var," diyor alaycı bir şekilde.

"Touché."

"Bu akşam yiyecek arama ziyafetini yemeye geleceksin, değil mi? En iyi kısmı bu. Maude inanılmaz yemekler yapıyor. Eskiden bir vegan catering şirketi vardı, biliyor musun?"

"Ben yapmadım."

Lanet olsun, vegan yemek şirketi olan bir motosiklet çetesi üyesi mi? Maude'un içinde çokluk var.

"Akşam yemeğine geleceğim," dedim. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

Üst kolumda bir sızı var ve otomatik olarak tokatlıyorum. Elime baktığımda dehşet: ezilmiş bir sivrisinek, koyu kırmızı bir leke.

En büyük korkum. Fobim. Beni ters yüz etmek isteyen şey. Bu yüzden doktorda laboratuvar testleri eziyete dönüşüyor, bu yüzden büyükannem Jane'e serum takılırken odada olamıyorum, bu yüzden bir kağıt kesiği ölümcül bir yara olabilir.

Kan. Benim ya da başkasının. *Kan*.

Kan. Hissedebiliyorum. *Kanı*. İçim dışıma dökülmek istiyor.

Kan. Çirkin kırmızı ve parlıyor. *Kan*. Panik.

Kan, kan, kan, kan, kan.

4

GÖZLERİM PARLIYOR ve boynum karıncalanıyor. Bayılabiliyorum. "Sen iyi misin?" Scarlett soruyor.

"Peçeten var mı?" Elime bakmamaya çalışarak fısıldıyorum, yakınımıdaki bir ağaç gövdesine odaklanmaya çalışıyorum. Gökyüzüne. Burun deliklerimdeki havaya. Kan dışında her şeye.

Scarlett endişeli bir bakışla sırt çantasını açtı ve bir mendil çıkardı. "İlk yardım çantasına ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum. İronik bir şekilde, kan görmek yüzümdeki tüm kanı çekip almış gibi hissettiriyor. Mendili alıp ellerimi siliyorum ve bakmadan sırt çantamın yan cebine koyuyorum. Bununla daha sonra ilgileneceğim. Avucuma bakıyorum. Titriyor. Ama temiz.

Scarlett'e, "Beni bir sivrisinek ısırды," diye açıkladım. "Elimde kan vardı. Kan görmek beni etkiler. Viktorya dönemindeki bir kadın gibi bayılacağım."

"Vay canına. Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu." "Evet. Teşekkürler. Bundan nefret ediyorum."

Gülümsüyor. "Bir dahaki sefere kokulu tuzlarımı getireceğim."

Bir dahaki sefere. Bu çok hoş.

"Her ay adet görmekle nasıl başa çıkıyorsun?" Scarlett merakla sordu.

"Garip bir şekilde, bu beni rahatsız etmiyor. İnsanların kanaması ve kesilmesiyle aynı şey değil."

Scarlett sanki bir uzaylıymışım gibi beni inceliyor.

"Biliyorum. Hiç mantıklı değil," diyorum.

Sırtımı sıvazladı. "Hepimizin tuhaflıkları var."

Maude ve diğerleri bir setin kenarındaki ölü bir kızılâğacın etrafında toplanmışlardır. Havayı şırıl şırıl akan bir dere ve kuş sesleri dolduruyor. Simon bizi fark ediyor ve heyecanla yanımıza koşuyor. Elinde bir şey var.

"Hey, kapıyı aç," diyor Simon.

Scarlett ağzını yavru bir kuş gibi açar ve adam içine bir şey sokar. Scarlett *mırıldanarak* başını sallar ve sonra nereden geldiğini araştırmak için diğerlerinin olduğu yere koşar. Dakota, Maude ve Kristin kızılâğaçtan mantar koparıp ağızlarına atıyorlar.

Simon şimdi beklentiyle bana dönüyor. "Aç kapıyı!" diye ısrar ediyor.

Elinde ne olduğunu anlayamıyorum. Gözlerimi kısıyorum.

"Nedir o?" "Senden bana güvenmeni istiyorum," diyor.

Çok yalvarırcasına söylüyor. Sanki onun için gerçekten önemliymiş gibi. Sanki hayır dersem onu hayal kırıklığına uğratacakmışım gibi. Bir anda, on iki yaşındayken arkadaşım ile kiliseye gittiğim ve nasıl hayır diyeceğimi bilemediğim için yanlış gelse de komünityona katıldığım anı geldi. Büyükanнем Jane'in bana "en sevdiğim yemek" olan köfte yaptığı ve benim ona artık sevmediğimi söyleyecek cesareti bulamadığım bir anı. Yine de yedim ve bitirdiğimde ona ne kadar güzel olduğunu söyledim.

Ağzımı açıyorum ve Simon içine bir şey koyuyor. Yumuşak, çiğnenebilir bir şey ve ilk içgüdüm öğürüp tükürmek oluyor ama çiğnemeye devam ediyorum ve ona baş parmağımla onay veriyorum.

"Ne oldu?" Yutkunduktan sonra soruyorum.

"*Psilocybe cubensis* ya da psilocybin," diyor parlak bir gülümsemeyle. Sanki biri beni merdivenlerden aşağı itmiş gibi.

Ne oluyor be? Bu adam bize izinsiz saykodelik mantar mı yedirdi? Sorgusuz sualsiz ağzımıza mı attı?

Alnımdan soğuk bir ter boşanıyor. Ve kafama dank etti. Hiç tanımadığım bir grup insanla ıssız bir yerdeyim. Telefonum çekmiyor ve kendime ait bir aracım yok. Burada onlarla sıkışıp kaldım ve şimdi istemediğim bir uyuşturucu yolculuğu yapmak üzereyim.

"Hey, hey, hey," diyor Simon, sanki paniğimi hissetmiş gibi sırtımı sıvazlayarak. "Sorun yok. Şaka yapıyorum. Dalga geçiyorum." Mantarın geri kalanını havaya kaldırıyor, kendisi de saykodelik, dalgalı ve vahşi görünüyor, neon siyah ışıklı bir posterde görebileceğiniz bir şey gibi. "*Pleurotus ostreatus*. İstiridye mantarı. Yüzde yüz yenilebilir. Psilosibin gibi değil."

Ona yaptığı şakanın beni ne kadar korkuttuğunu anlatan bir iç çekiyorum.

"Olamaz Winona, çok üzgünüm," diyor ve hızlıca sarılıyor. Sandal ağacı ve ter gibi kokuyor. "Seni gerçekten k o r k u t t u m , değil mi?" Beni incelemek için geri çekiliyor, tıpkı bir kazazedede yaralanma belirtisi olup olmadığını inceleyen biri gibi. Yakından bakınca kaz ayakları var ve benden en az on yaş büyük olduğunu tahmin ediyorum. "Sen iyi misin? Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Hayır, ben iyiyim," diye zayıfça gülüyorum.

"Sihirli mantarları sevmiyorsun demek?" diye soruyor yüzünü buruşturarak. "Aslında hiç kullanmadım."

Gözlüklerini düzeltip beni incelerken derin bir nefes alıyor. "Akıl almaz derecede göz kamaştırıcısın. Bugün seni ilk gördüğümde nabzım bir anda hızlandı."

Sevinçten karıncalanıyorum. Kim demiş bunu? *Akıl almaz derecede göz kamaştırıcı*. Bu zarif cümle sanki bir aşk romanındaki başrol oyuncusu gibi dudaklarından dökülüyor. Ve işe yarıyor, okuyucu. Bir melek kalbime ok atmış olabilir. Bakışlarında ve sözlerinde hiç ürkütücülük yok. Başka bir adamdan gelse böyle hissedebilirdim. Ama Simon'da öyle değil. Bu şehvet değil. Bu saf, katıksız bir samimiyet.

Dört heceli kelimeleri rahatça söyleyebilen erkeklere her zaman bayılmışımdır. Ama bir iltifatı zarifçe kabul etme sanatını hiç öğrenemedim.

"Bir kardiyoloğa görünmek isteyebilirsiniz," diyorum. "Aritmilerin tehlikeli olabileceğini duydum."

Kara kaşlarını kaldırıyor. "O da zeki biri." "Kim?"

Şakayla karışık omzumun arkasına bakarak soruyorum.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme var, sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi. Bu flört mü? Flört mü ediyoruz? Anlayamıyorum.

"Akşam yemeğine geliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Eğer beni kabul edersen."

"O zaman sen de katılsan iyi olur," diyerek kolumu ağaca doğru çekti.
"İstiridye toplamamıza yardım et."

Aralarına katıldığım da herkes bana el sallıyor, sanki onlardan biriymişim gibi. Sanki kilometrelerce uzaktaymışım da beni özlemişler gibi. Maude bana kendi file çantamı uzatıyor, Kristin ve Scarlett genç kız kardeşler gibi birbirlerine şakayla karışık kalça tokuşturuyorlar ve Dakota gözlerinde bir ışıltıyla bana gülümsüyor, "*Gördün mü?*" der gibi. *Neden harika ev arkadaşlarımla tanışmanı istediğimi anladın mı?* Bir aile gibi olduklarını anlattığında ona inanmamıştım.

Ama şimdi ona inanıyorum.

Aynalı Evin Kızları belgeselinden alıntı: Bir Yıl Sonra

YER: Görüşülen kişinin evi, Raven's Landing, Kaliforniya

ÇEKİMLER: Sarmaşıklarla dolu pembe kulübenin dışı; güneşli oturma odasının içi; pencerenin yanında çiçekli bir kanepe

Koltuğuna yerleşen SCARLETT BEALE yakasına takılı küçük mikrofonu ayarlıyor. Çenesine kadar uzanan kıvrıkcık çilek sarısı saçları, kalp şeklinde parlak dudakları vardır ve turuncu fularlı papatya desenli bir gömlek giymektedir. Kameraya bakıyor ve konuşuyor.

Tamam, o zaman sadece kameraya mı bakacağım? Ve ... konuşacak mısın?

Röportajcı (kamera dışı): Sakıncası yoksa kendinizi tanıtarak başlayın. Sonra da hikayenizi anlatacaksınız.

Tanrım. Nereden başlasam? Nereden başlayacağımı bilmiyorum. (Gergin bir gülüş, parlak bir gülümseme) Biraz zamana ihtiyacım olabilir. (Ellerini dua pozisyonunda birleştirir ve gözlerini kapatır. Gülümsemesi yavaşça erir. Gözlerini tekrar açtığında, gözleri dolu ve camsıdır) Benim adım Scarlett Beale ve Aynalı Ev'de yaşayan orijinal gruptan hayatta kalan tek kişiyim.

5

Dakota'nın tamponu bantlanmış Volvo'suyla dağdan aşağı inerken, bir eli direksiyonda Grateful Dead'i açıyor ve birlikte şarkı söylüyoruz. Her taraf büyüleyici bir şekilde parlak, kızılağaç sonsuzluğu, gökyüzü o kadar mavi ki ağlayabilirsin. Bana yaz kampını hatırlatıyor. Ve sadece her yerdeki ağaçlar değil, karnımdaki kelebekler, kolay arkadaş gibi hissettiren yabancılarla geçirdiğim zaman. Bana hayatın hala genç olduğunu ve her şeyin olabileceğini hatırlatıyor.

Camı açıp kolumu uzatıyorum, parmak uçlarım ılık yaz rüzgârında sörf yapıyor ve yan aynada kendimi görüyorum. Güneş ışığı yanaklarımı pembeleştirmiş ve gülümsüyorum. Bu, geçtiğimiz yıl ağır bir yük gibi taşıdığım paramparça ben değilim. Bir yıl boyunca büyükannemin tükenişini izlemekten bitap düşmüş, şiş gözlü, çatık kaşlı ben değil. Iowa'daki kız öğrenci yurdu günlerimden ve San Diego'da Dean ile geçirdiğim gecelerden kalma takma kirpikli, fondöten kalınlığındaki yüzüm değil. Bu yeni biri ve onunla tanıştığım için çok heyecanlıyım.

Yirmi dakikalık muhteşem bir yolculuktan ve bir dispanserde kısa bir mola verdikten sonra Dakota beni evine getirdi.

Ve bu... beklediğim gibi değil.

Dürüst olmak gerekirse, kimse aynalarla kaplı bir eve yanaşmayı bekler mi?

"Burada mı?" Dakota Volvo'sunu kaldırıma çekerken soruyorum. "Sen yaşıyorsun
Burada mı?"

"Evet," diyor. "Burayı daha önce gördün mü?"

Santa Cruz'da yeni olan ben bile garip aynalı evi biliyorum. Bir keresinde birinin orada dini bir grubun yaşadığını düşündüğünü söylediğini duymuştum. Dakota'nın tepelerden aşağı inerken bundan bahsetmiş olabileceğini düşünürsünüz. *Hey, bu arada, biz de her tarafı aynalarla kaplı o devasa tuhaf evde yaşıyoruz.* Ayrıca Dakota'nın arabasının arka koltuğunda kıymetli bir bebek gibi bağlanmış üç ayaklı bir nargilesi var. Kaşlarında yıldız dövmeleri var. Belki de aynalı bir evde yaşamak onun için önemli değildir.

"Burada hangi tuhaf tiplerin yaşadığını merak ettim."

"Biziz, ahbap. Garip olan biziz." Dakota anahtarlarını çıkardı ve emniyet kemerini çözdü. "Mirror House'a hoş geldiniz."

Burası korkutucu bir simge: deniz fenerinden iki blok ötede ve tahta kaldırıma beş dakikalık yürüme mesafesinde, rüzgârla ağarmış, lavanta rengi bir Viktorya dönemi evi. Evi kaplayan yüzlerce ayna birbirine o kadar sıkı asılmış ki kiremitlerin rengini zar zor görebiliyorsunuz. Ön kapıya monte edilmiş çerçeveli bir ayna, verandadan sarkan disko topları, garip çiçekler gibi büyümüş çimenlere saplanmış el aynaları. Bahçedeki gür defne ağacından minik kompakt aynalar sarkıyor.

Bu bir ev değil; bu bir performans sanatı.

"Simon'ın fikriydi," diyor. "Zekice, değil mi? Birkaç haftamızı aldı. Tam bir *maceraydı*. Aynalar için ikinci el dükkanlarını didik didik ettik."

"Bahse girerim."

Bu noktada bu gezegende ayna kalmasına şaşıyorum.

Pencerelerde aynalar bile var. Ne manzara ama.

"Pencerelerden nasıl görüyorsun?" Arabadan inerken sordum.

"Oh, bu tek yönlü ayna filmi. Parlak kontak kağıdı gibi mi?

Dışarıyı görebiliyorsunuz ama içeriyi göremiyorsunuz."

Zekice. Sırt çantamı omzuma atarken şaşkınlıkla bakıyorum. İçi dışı bir lunapark gibi. Batan güneşte parlıyor ve körleşiyor. Eğer gözlerinizi kısarsanız, ev neredeyse kayboluyor, pürüzlü yansımalarından başka bir şey yok. Bir ya da iki hafta önce, karanlık bir gecede bisikletimle eve dönerken rüzgar dişlerimin arasındaydı, gitar sesleri duydum ve

Açık pencerelerden bongolar ve kahkahalar yükseliyor, orada hangi tuhaf insanların yaşadığını ve içerisinde nasıl olduğunu merak ediyordum.

Sanırım öğreniyorum.

Dakota'yı ön kapıya kadar takip ediyorum, kendi loş yansımamla şüpheli bir bakış alışverişinde bulunuyorum. Arkamda alacakaranlık ve palmye ağaçları. Tembel sarı bir ay sırtıyor. Sonra kapı kahkahalar, sıcaklık, köri ve biber kokusuyla açılıyor.

Maude bizi karşılamak için orada, elindeki tahta kaşığı coşkuyla sallıyor. "İçeri gelin! Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Bir dispenserde durdum," diyor Dakota. "Ne pişiriyorsun anne?"

Kapıyı arkamdan kapatıyorum. Fuayenin, lezzetin altında tanıdık, rahatlatıcı bir kokusu var - odunsu, tozlu, bir kütüphane ya da kilise gibi. Döşeme tahtaları gıcırıyor, duvar kâğıdı siyah ve üzerinde pastel pembe çiçekler var. Fenerler ve peri ışıkları havaya büyülü bir parlaklık veriyor. Duvar boyunca bir gökkuşağı kadar palto, çanta, sırt çantası asılı, ayakkabılar aşağıdaki raflara dizilmiş.

"Golcülerinizi kaybedebilir misiniz?" Maude soruyor. "Biz yalınayak bir eviz."

"Sorun değil." Yürüyüş botlarımı çıkarıp uzun bir sıranın sonuna bırakıyorum.

Dakota ve ben kahkaha ve müzik seslerini takip ederek koridordan geçip oturma odasına giriyoruz. Orada Scarlett elinde gitarıyla kanepede oturuyor, Simon ve Kristin bizi izlerken çıplak ayaklarıyla İran halısına vuruyor. Scarlett birasını yudumluyor ve yere bırakıyor, sanki biz onun dinleyicileriymişiz gibi aydınlanıyor.

"Tamam, size Cali'ye geldiğimde yazdığım ilk şeyi çalacağım" diyor.

Scarlett akorlarını usulca tıngırdatıyor, tanıdık bir şarkı, neredeyse daha önce duyduğum bir şey gibi ama aynı zamanda bir şekilde tamamen yeni. Herkes hareketsiz kalıyor. Yere bağdaş kurup oturuyoruz. Bir büyü odadaki havayı yutuyor. Scarlett gözlerini kapatıyor ve unutulmaz tatlı bir sesle şarkı söylüyor.

Evim benim evimdir. Benimle birlikte
yaşar. Taşınmaz, taşınır.

Benim evim ağlayabilir, gülebilir ve
kanayabilir Benim evim benim evimdir.
Benim evim benim

Bu kabuk bana çok iyi
uyuyor, onu temiz tutuyorum,
ona cehennemi yaşıyorum.
O zaman affeder. Başka ne
yapabilirim? Evim bana ait ve bu işimi
görür.

Mahalleyi boş ver, sen sevimli ve
iyisin.

Benim evim benim evimdir. Bu onların
değil. Onun değil.
Şeklini ve alanını miras aldım
Ama boyasını seçti ve ona tat verdi
Evim benim evim
Bu bir hata değil.

Son akoru çaldığında ve Scarlett'in gözleri açıldığında, sanki
hepimizin burada olduğunu yeni fark etmiş gibi yüzünde mahcup bir
gülümseme beliriyor. Kristin, Dakota ve ben alkışlıyoruz ve ben gizlice
gözümdeki yaşı siliyorum.

"Bunu sen mi yazdın?" Şaşkınlıkla sordum.

"Söylediği her şeyi yazıyor. Gördün mü? O inanılmaz!" Kristin öyle
diyor.

Çenem düştü. Hayatımı yabancıların derin sözlerine, şiirlerine,
kitaplarına ve şarkılarına özlem duyarak geçirdim ama hiç *böyle* bir şey
söyleyebilen birini tanımamıştım. Süslü değildi. Sadece zahmetsiz ve
içtendi. İngiliz dilindeki her inanılmaz şiirin alfabedeki yirmi altı harfle
yazılması gibi, her şarkı sadece bir avuç akordan oluşur ve yine de
Scarlett gibi insanlar bir şekilde onları yeni gibi gösterebilir.

"Kahretsin, Scarlett, radyoda olmalısın!" Dedim.

Scarlett, "Hay Allah, bir köprü bile yazamıyorum," diyor. Gözleri köşede oturmuş, sanki hâlâ şarkıyı çığniyormuş gibi onu düşünen Simon'a kayıyor. "Bu şarkı hakkında ne düşünüyorsun, Simon?"

"Her zamanki gibi iyiyim." Ayağa kalkıyor ve geriniyor. "Gidip yemeğin nasıl gittiğine bakacağım."

Adam odadan çıkıp gidiyor ve Scarlett'in yüzü düşüyor, sanki daha iyi bir yanıt almayı umuyormuş gibi. Aralarındaki ilişkiyi anlamasam da onun için üzüldüm. Sanki ilgisini kaybetmiş gibi gitarını yere bıraktı.

Dakota bir elektronik sigara kaleminin paketini açıyor ve dudaklarının arasına koyuyor. "Sana etrafı göstermemi ister misin?"

"Evet, kesinlikle," diyorum, etrafımdaki her şey çok ilgimi çekiyor. Duvarlardaki küçük yağlı boya tablolar, kır çiçekleri ve deniz kızları. Uyumsuz mobilyalar. Yerdeki puf sandalyeler.

Dakota arka kapıya doğru başını sallar. "Bir dakikalığına dışarı çıkalım. Simon evde sigara içilmesinden hoşlanmıyor. Sonra sana evi **g e z d i r e c e ğ i m .**"

Arka verandada asılı sandalyelerde oturup bahçelerinde batan pembe limonatayı seyrediyoruz. Peri ışıkları ve çocukken hep sahip olmak istediğim türden dev bir trambolinleri var. Annem kırık kemikler konusunda o kadar endişeliydi ki böyle bir şey yapmama asla izin vermedi. Cadılar Bayramı şekerlerinde jilet ve şeker olmasından o kadar endişeliydi ki şaka mı şeker mi yapmama izin vermedi. Tacize uğramamdan o kadar endişeliydi ki herhangi bir yerde kalmama izin vermedi. Büyükannem kanserden ölmek üzereyken onunla ilgilenemeyecek kadar kendi akıl sağlığı konusunda endişeliydi. Annemin endişesi bir kafesti ve yirmi iki yaşında olmama rağmen bazen hala bundan kurtulamamış gibi hissediyorum. Sanki hayatım boyunca özlemini çektiğim halde nasıl özgür olacağımı hiç öğrenememişim gibi.

Mirror House'un arka bahçesinde çiçek açmış yükseltilmiş bahçe yatakları, taze toprak ve sıra sıra fideler var. Dakota, hafta sonları ormanda yiyecek aradıklarını ve ürünlerinin çoğunu kendilerinin yetiştirdiğini ve yakında tavuk ve arı almak istediklerini anlatıyor. Bahçenin her yerinde Simon'un çöplerden ve geri dönüştürülebilir malzemelerden yaptığını söylediği rastgele heykeller var. Mini çiftlikleriyle birlikte,

bir dizi tuhaflık: kel, çıplak bir manken, şişme bir timsah ve gökkuşağı boyalı bir pedicab.

Bunu sorduğumda Dakota, "Maude Pazar günleri kullanıyor," diyor. "Bu onun kariyeri."

Kariyer. Genelde ot içmesem de vape kalemimden bir fırt çekiyorum ve bir süre burada sessizlik içinde oturuyoruz. Rahat, paylaşılan bir sessizlik, ki bu muhteşem ve nadir bir şey. Şu anda ne kadar mutlu olduğumu düşünüyorum. Yükselen ayın görüntüsü ne kadar çarpıcı. Ve büyükannemin sesini duyabiliyorum: *Mutlu ol, Noni. Mutlu ol.* Son sözleri.

Dakota sessizliği bozarak bana "Burası hayatımı değiştirdi," diyor.

Dönüp profilini inceliyorum, kendi düşünceleriyle gökyüzüne bakarken dalgalanan dumanı. Belki o da büyükannesinin sesini duyuyordur.

"Öyle mi?" Dedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Mirror House, sadece... böyle bir yer yok." Asılı sandalyesini çıplak ayağıyla çeviriyor ve tek bir tur atmasına izin veriyor. "Hiç böyle arkadaşlarım olmadı. Ya da böyle bir yerde yaşamadım. Her gün burada olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum."

Kıskançlık bana göz kırpmıyor. "Hepinizin sahip olduğu şey gerçekten çok özel görünüyor."

"Yani, ailemin durumunu biliyorsun dostum. Bu çok kötü. Annem..." Parmağını kulağının etrafında dolaştırıyor. "Babam işe yaramazın teki."

"Anlayabiliyorum."

Babam işe yaramazın da ötesinde. Varlığımdan bile haberi yok. Onun düşüncesine bile katlanamıyorum.

"Boş bir odamız var," diyor. "Bunu sana söylemiş miydim?"

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

"Evet. Bu da harika. Görmek ister misin?" "Tabii," diyorum omuz silkerek.

Umudu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Düşüncelerim önümde hızla ilerliyor. Burada yaşayabilir miyim? Bu kader mi? Uzun vadede nerede yaşayacağımı henüz bilmiyorum. Bektan bir kiracı durumundayım ve bir sonraki adımımı bulmaya çalışıyorum. Bugün özel bir şeye mi rastladım, evrenin bir hediyesine mi?

Mutlu ol, Noni.

Dakota içeri girerken verandada bir an duraksayıp ayağa kalkıyorum ve geriniyorum. Ayla gizli bir gülümseme paylaşıyorum. Sonra dikkatim bahçenin köşesinde daha önce fark etmediğim tuhaf bir yapıya yöneliyor. Köpek kulübesine benziyor, bel hizasında tahta bir kutu, üzerinde kilit ve ağır bir zincir olan tahtadan bir kapısı var. Neden bilmiyorum ama onu görünce midem bulanıyor.

"O da ne?" Dakota'ya sordum.

Ama o çoktan içeri girdi.

6

DAKOTA bana büyük bir tur attırıyor. Limon sarısı mutfak, süpürülmüş ve tezgahlar temiz, Maude yemek pişirirken gümüş bir kasede telefonundan Guns N' Roses dinliyor. Havayı dolduran sotelenmiş soğan ve sarımsak kokusu ağzımı sulandırıyor.

Mutfak dağınık olabilir ama iyi düzenlenmiş. Tencere ve tavalar tavandan sarkıyor, raflar etiketli kaplarla istiflenmiş, tezgahlar silinmiş ve yerler süpürülmüş. Bu tür şeylerin farkındayım çünkü şu anda hiç bulaşık yıkamayan, süpürgesi olmayan ve mutfaktaki karınca sorununu görmezden gelen üniversiteli çocuklarla dolu iğrenç bir evde oda kiraliyorum. Buna kıyasla bu muhteşem.

"Winona'ya evi gezdiriyorum," diyor Dakota gitar solosu eşliğinde yüksek sesle. "Oda ilgisini çekebilir."

"Rad," diyor Maude, elini kaldırıp bana bir beşlik çakıyor.

"Burası çok güzel," diyorum, gözlerim mutfak duvarına tırmanan asılı bir bitkiyi takip ederek. "Ve her ne pişiriyorsan harika kokuyor."

"Köri sever misin?" diye soruyor tencereyi karıştırırken. "Bayılırım," diyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Şuna bak, şimdiden katılmak istiyor." Maude geliyor ve bana paçuli kokan bir yan sarılma veriyor. "Hayır, git, git, turu bitir. Evin geri kalanını gör."

Dakota yürümeye devam ediyor, ben de onu takip ediyorum. Koridorun sonunda Kristin ve Scarlett'in yaşadığı kapalı kapıları gösteriyor. Bana evin ne zaman inşa edildiğini (1904) ve ne zamandan beri

Burada yaşıdım (iki yıldan az) ve "kooperatif tarzı" yaşıyorlar, ev işlerini ve yemekleri paylaşıyorlar ve ev toplantıları yapıyorlar. Kız öğrenci yurdu déjà vu'su yaşıyorum ama burası tabii ki öyle bir yer değil. Delta Theta Kappa evinin geçici bir havası vardı. Hepimiz mezun olacağımız başka bir yer olduğunu biliyorduk. Annem o kadar temiz bir dairede yaşıyor ki adım atmaya korkuyorum. Dean'in dairesi, bir karısı ve ailesi olduğu için kiraladığı bir seks dolabıydı. Bir sabah içinde gerçek bulaşık olmadığını, dolapların bir film seti kadar çıplak olduğunu görünce irkildim. Ama burası gerçek bir evdi; renkli, dolu, sevilen ve içinde yaşanılan bir ev. Uzun zamandır böyle bir ev görmemiştim.

Dakota beni işaret ederek, "Diğer yatak odaları üst katta," diyor.

Karanlık bir merdivenden çıkıyoruz, nabzım hızlanıyor. İçimden bir fısıltı soruyor, burada yaşayabilir miyim? Birlikte yemek yiyen ve arkadaş gibi takılan dost canlısı insanların arasında? Şu anki yaşam tarzım, yatağında tek başıma oturup kitap okurken dondurulmuş akşam yemekleri yemek; birlikte yaşadığım uluyan maymunlardan seslerini alçaltmalarını istemek için ara sıra kafamı dışarı çıkarmak; buzdolabına çalınan yulaf sütüyle ilgili notlar bırakmak. Dean'i sosyal medyada takip ederek ve sonra da kendime acıyarak geçirdiğim uzun geceler. Bu tür şeyler.

Dakota, "Simon, ben ve Maude bu odalarda yaşıyoruz," diyor.

En yakındaki kapıyı açıp bana odasını gösteriyor. Dakota'nın odasının nasıl görünmesini bekliyorsam öyle: Duvarda Bob Marley'in dev poster, yatağında Jim Morrison'ın gömleksiz resminin basılı olduğu bir yorgan. Komodinin üzerinde bir nargile. Bir sonraki yatak odasına geçiyor ve aralık olan kapıyı işaret ediyor.

"Kahretsin, Maude kapısını açık bırakmış," diyor. "Bunu yapmaya devam ediyor."

İçeri bir göz atıyoruz. Bir keşişin odası kadar derli toplu ve küçük. Duvarlarda hiçbir şey yok. Bir karyola bile yok, sadece bir iskelet üzerinde bir şilte ve yerde sürünen dev bir yılan. *Dev* demek istiyorum. Görünce irkildim. Normalde temiz olan zeminde birkaç yılan kakası var ve odada sadece sürüngenlere özgü olarak tanımlayabileceğim bir koku var. Yılanlara karşı hiçbir zaman bir düşmanlığım olmadı ama ürperdim.

"Bu Harvey," diyor Dakota. "Beş ayaklı top pitonu."

Boynumu büküp odayı tekrar tanıyorum. "Harvey'nin teraryumu falan mı var?"

"Hayır," diyor Dakota, kapıyı kapatarak. "O sadece orada yaşıyor." Dakota eğilerek ekliyor: "Maude'un teşhirinin bir parçası."

Onu doğru duyduğumdan emin değilim. "Maruz kalma mı?"

Dakota başını sallıyor ve neredeyse fısıltıyla şöyle diyor: "Simon'ın yapabildikleri akıllara durgunluk veriyor. O bir terapist. Ya da eskiden öyleydi. Maude buraya ilk taşındığında yılanlardan o kadar korkardı ki yürüyüşe bile çıkmazdı. Öğürmeden bir yılan resmine bile bakamazdı. Şimdi Harvey ile birlikte yaşıyor. Bu inanılmaz."

Dakota sanki bir yanıt bekliyormuş gibi beni izliyor. Belki de elektronik sigara kaleminin suçu ama ağzım aniden çok kurudu.

"Bu çok çılgınca," diyorum.

"Kendi pozlamalarımı artırmak üzereyim ve *sabırsızlanıyorum*."

Dakota diğer tarafa dönüyor ve en uçtaki bir kapıyı açıyor. Ayak seslerimizin altında gıcırdayan ve inleyen bir dizi dar merdivenden daha çıkmaya başlıyoruz. Üçüncü bir kat! Aynalı Ev uyanıkken görülen bir rüya.

"Yukarıda, açık odanın olduğu yer burası" diyor.

Her şey hâlâ kafamın içinde dönüp duruyor: kiralık oda; gevşek devasa yılan; "pozlar". Tam Harvey hakkında bir soru sormak üzereydim ki Dakota kapıyı iterek açtı. Ve sonra düşünce trenim raydan çıktı.

Burası bir oda değil. Burası bütün bir *kat*.

Işıkları yakıyor ve havada toz parıldıyor. Karşı taraftaki pencereden yıldızları izliyorum. Sağımdaki ve solumdaki duvarlar eğimli ve tavan yüksek, girişler açıkta.

"Burayı yeni temizledik. Tavan arası odasını yeniledik. Çok büyük," diyor Dakota.

"Muazzam bir şey."

"Şurada, kapının sonunda bir yarım banyo var," diyor, işaret ederek. "Dolap yok ama bir gardırop var. Burası üçüncü kattaki tek oda. Manzarası harika. Eksi yanı, yazın muhtemelen havasız olur." Dönüp arkamızdaki küçük ikinci pencereyi işaret ediyor. "Ama Simon pencere kutusuna klima taktırdı."

"Ne kadar?" Ağzımdan kaçırdım.

"Ayda 1200."

Yaşadığım evin yarısı büyüklüğündeki bir odanın, şu anki fare deliğimde yaşamak için ödediğim miktarla aynı fiyata gittiğine inanamıyorum.

"Perili mi?" Şakayla karışık sordum.

Hayatım boyunca perili ev romanlarını şeker gibi yedim ve bu, o çarpık hikayelerden birinin başlangıcına ürkütücü bir şekilde yakın geliyor -Gotik bir malikaneyi üç kuruşa satın alan bir aile, evi hayaletlerle paylaşmanın şokunu yaşar.

Dakota'nın gözleri büyür. "Hayır, ama endişeleniyorsan adaçayı kullanabiliriz."

"Şaka yapıyordum."

"Oh." Hırıltılı bir kahkaha atıyor ve kolunu omzuma doluyor. "Ne düşünüyorsun? Kendini burada görebiliyor musun?"

Karınalanıyorum. Bugün muhtemelen aylardır dokunulmadığım kadar çok dokunuldum. Bu iyi şans tesadüfi görünüyor. Düşünsenize, tüm bunlar büyükannem öldüğü ve ben de bir yas grubuna katıldığım için oldu. Çirkin kazalar beklenmedik hediyeler doğurabilir.

"Kendimi burada görüyorum," diyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Aynalı Evin Kızları belgeselinden alıntı: Bir Yıl Sonra

YER: Görüşülen kişinin evi, Raven's Landing, Kaliforniya

SCARLETT düşüncelerini toparlıyormuş gibi bir an için kamera dışına bakar. (Onun bakış açısından manzaranın B-roll görüntüsüne geçilir: pencere camının dışında dans eden bir meşe ağacı)

SCARLETT: (Tekrar kameraya bakarak) Dünyanın en sevdiğiniz insanları "katil ölüm tarikatı" olarak adlandırdığını duymanın ne kadar garip olduğunu tarif edemem. Biz öyle değildik. Bizi asla bir tarikat olarak düşünmedim. Biz sadece arkadaştık, hepsi bu. Yani, birbirimizi tanıdığımız sürenin çoğunda böyleydik diyebilirim.

"Kült" diye düşünürsünüz. "Bu asla ben olamam, ben bundan daha zekiyim" diye düşünüyorsunuz. Ancak pek çok insanın anlamadığı şey, sürecin ne kadar yavaş olduğudur. Başta bir hareket başlatmaya çalışmıyorduk. Sadece bir evdik, anlıyor musunuz? Ve ev arkadaşlarım tanıdığım en muhteşem, yetenekli, komik, zeki insanlardan bazılarıydı. O evde hayatımın en eğlenceli zamanlarını geçirdim. Ve iyileşme devam ediyordu, gerçek iyileşme. Sahte değildi. Sevgi gerçektir. Beni bu kadar hasta eden de bu. (Scarlett'in gözleri sulanır ve diğer tarafa döner) İzninizle, bir dakikaya ihtiyacım var.

(Kamera kesilir, sonra tekrar açılır. Scarlett'in gözleri pembe ve şiştir ve elinde bir mendil tutmaktadır)

En kötüsü de suçluluk duygusu. Daha fazlasını yapmalıydım. Bir rol oynadım

içinde. Hepimiz yaptık. Ve her şeyi doğru nedenlerle yaptığımızı düşündük. Ve bu kötülüğün en kötü türüdür - kendini beğenmiş türü.

7

Annem, Google Street View'da evi incelediğini ve "tuhaf" göründüğünü söylediğinde Mirror House'daki odayı almamamı tavsiye ediyor. Görüntülü konuşuyoruz. O Escondido'da koşu bandında güç yürüyüşü yapıyor, ben burada Santa Cruz'da odamı kutulara yerleştiriyorum. Dört yüz elli millik muhteşem bir mesafe bizi ayırıyor.

"Bu çok *tuhaf*, Noni," diyor bana, biraz nefes nefese kalmış bir halde, yüksek tuzlu ve biberli at kuyruğu aşağı yukarı sallanırken. "Kim evinin her yerine çöp yapıştırır ki? Bir sosyopatın yaşayacağı bir yere benziyor."

Yıllar önce, annemle başa çıkmanın en iyi yolunun onun tavsiyelerinin tam tersini yapmak olduğunu keşfettim. Onun bu tepkisi, ters bir şekilde, güven verici. *Janine Ne Yapmazdı?* yetişkin hayatım boyunca oynadığım bir oyun.

"Orada yaşayan insanlarla tanıştım," diyorum bir süt sandığının içindeki kâğıtları hizalarken. "Söylediğim için üzgünüm, sosyopat yok. Sahilden iki blok ötede koca bir kat bana ait."

"Bunda kötü kokan bir şeyler var. Eğer bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, öyledir." Annem, her zaman iyimserdir. "O yeri nasıl *buldun* ki? Karnavalda reklamını mı yapmışlar? Lunaparka benziyor."

"Tanıdığım bir kadın var, Dakota, orada yaşıyor."

"Onu nereden tanıyorsun? Başka bir *kitapçı tezgâhtarı* mı?"

Kitapçı tezgâhtarından tiksinierek bahsediyor. Annemin duygularını ifade etmek için kelimelere hiç ihtiyacı olmamıştır; ses tonu onun yerine iş görür. Telefonu yeterince hızlı kapatamıyorum. Ama elimizde bu var.

Cumartesi günleri sabah 9'da konuşacağımız bir anlaşma yaptık ve bu anlaşmaya sadık kalarak çoğunlukla benden uzak durdu.

"Hayır, kitapçıdan değil. Onu bir keder atölyesinden tanıyorum."

Annem gözlerini kısarak bana baktı. "Neden bir keder atölyesine ihtiyacın var? O *benim* annemdi."

Söylemek istediğim şeyi söylememek için dudağımı ısırıyorum: Büyükanne bir yıl boyunca bakan bendim. Onunla birlikte yaşamak için eve taşınan, onu kemoterapi tedavilerine götüren ve sonra da bakımevine götüren *bendim*. Öldüğünde yanında olan *bendim*. Ama tartışacak enerjim yok.

"Bu bir yarışma değil. İkimizin de yas tutmaya hakkı var anne," diyorum sessizce.

"Bazen ona bu kadar tapmaya devam ettiğine inanamıyorum. Biliyorsun, o kadar da harika bir anne değildi. Bana vermediği her şeyi sana vermek için elimden geleni yaptım."

"İlişkinizin karmaşık olduğunu biliyorum. Ama o hâlâ benim büyükanneimdi."

"Peki benim nasıl hissettiğimi sanıyorsun?" diye soruyor annem, sesi titreyerek. "Önce annem gitti, sonra sen gittin, ben bir yetimim."

"Aww, iyisin," diyorum, ama gerçek bir inanç olmadan. "Hey, üzgünüm ama toplanmam gerekiyor. Yeni ev arkadaşlarım otuz dakika içinde taşınmama yardım etmeye gelecekler."

"Bu insanlar hakkında daha fazla şey öğrenene kadar yanında biber gazı bulundurmalısın." Görüşmenin başlarında annem internette onları araştırabilmek için herkesin soyadını öğrenmemi istedi ama ben soyadlarını bilmediğimi itiraf ettim. Bir tirat başladı.

"Devam et. Git yeni tuhaf evine taşın. *Sana* iyi şanslar." Sesi yumuşar. "Güvende kal, bebeğim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, herhangi bir şeye."

"Seveceğim. Seni seviyorum." "Seni daha çok seviyorum."

Telefonu kapattık ve ben nefesimi tuttum.

"Biber gazı," diye mırıldandım kendi kendime. "Ne oluyor lan?"

8

Mirror House'daki ilk gecemde bana bir parti verdiler.

Kendimi bildim bileli, at kuyruğu ve kek günlerinden beri kimse bana parti vermemişti. Bu beni gerçekten eritiyor. Maude chana masala pişiriyor ("Köriyi ne kadar sevdiğini hatırlıyorum!") ve Dakota bana bir şönil battaniye hediye ediyor ("Kanepede dinlenmek için! Kanepede dinlenmek için bir battaniyen olmalı!") ve Kristin "özel" browniler pişiriyor ("Bir tanesinin yarısıyla başla, çünkü bu bebekler TKO'dur") ve Simon yakında bana "ücretsiz seans" vermeyi teklif ediyor ("O bir şifacı!" diyorlar ve ben şaka yapıp yapmadıklarını anlayamıyorum) ve Scarlett bana ukulelesiyle "Hallelujah "ın bir versiyonunu söylüyor, o kadar şaşırtıcı derecede duygulu bir sesle ki gözlerimdeki yaşlarla savaşmak zorunda kalıyorum.

"Kahretsin, sanki doğum günümümüş gibi hissediyorum. Neden hepiniz bu kadar iyisiniz?" Şaka yapıyorum. "Beni gizlice kilisenize falan mı alıyorsunuz?"

Gülüyorlar ve isimleri saymaya başlıyorlar. "Aynalı Ev Kilisesi!"

"Kutsal Ayna Kilisesi!" "Aziz

Simon!"

"Bakire Scarlett!" "Maude

Magdalene!"

İki büküm olmuşlar, kıkır kıkır gülüyorlar. Ortaokulda yatıya kaldığım, her şeye çok güldüğüm ve yanlarımın ağrıdığı geceler gözümün önüne geliyor. Bu evde, bu insanlarda ne var? Burası saf neşe ve yoldaşlığın olduğu bir yer. Onlarla tanıştığımdan beri neredeyse hiç tuzlu etkileşim görmedim, en ufak bir acı notası bile yok,

Kötü bir ruh hali ya da kesici bir söz değil. Hiçbir yerde dağınıklık yok. Kimsenin yalnız kalmak için odasına çekildiğini bile görmedim - gerçekten birbirlerinin arkadaşlığından her zaman keyif alıyor gibiler. Daha önce hiç böyle insanlarla tanışmamıştım. Lisedeyken bile voleybol takımımın içinde klikler vardı. Kız öğrenci birliğindeki kızlar oturma odasında çok tatlıydı ama yatak odası kapılarının ardında birbirlerine laf atıp dururlardı.

Annemin dırdırcı sesi fısıldıyor: *"Eğer bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, öyledir."*

Düşüncelerimi bir kenara itiyorum.

"Biraz daha şarap?" Kristin yontulmuş seramik bardağını komik büyüklükte bir şişe şarapla dolduruyor. Costco şarabı. Cevabımı beklemiyor, ağzına kadar dolduruyor.

"Bu kadar yeter," diyorum ve Maude'un bardağını doldurmaya devam ediyor.

Kristin, bir restoran garsonunun neşesiyle içecekleri dolduruyor. O iyileşmekte olan bir alkolik değil mi? Bu bir tür ayartma olmaz mıydı? Odanın içinde dolaşmasını hayranlıkla izliyorum.

Brownie'ler etkisini gösteriyor olabilir. Hızla kanepede bir yapışkan yığınınına dönüşüyorum.

"Serinleme battaniyemi" benimle paylaşan Dakota sırtımı sıvazlıyor. "İyi misin asker?"

"Kafam güzel olabilir. Ya da sarhoş." "Sarhoş mu?" Dakota dener.

"Berbat," diye cevap verdim.

Bir çift neşeli cadı gibi kıkırdıyoruz.

"Buraya taşınmana çok sevindim." Beni neşelendiriyor. Yüzü parlak, yanakları pembe, gülüyor. Yas grubunda tanıştığım ağlayan kıza hiç benzemiyor. "Buraya, Aynalı Ev'e ait gibisin."

"Evet, tam sana göre." Maude yemek masasını silerken yumruğunu havaya kaldırıyor. "Bu mukadder ilahi bir şey."

Herkes aynı fikirde, başını sallayıp evet diyor.

"Hey, sana bir şey göstermek istiyorum," diyor Simon.

Oda tamamen sessizleşti. Scarlett ukulele çalmayı bırakıp dönüp dinledi. Simon tepemde duruyor, elini uzatıyor.

Avucumu onunkiyle buluşmak için yukarı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

Beni ayağa kaldırdı. "Gel hadi. Battaniyeni getir."

Başka bir durumda, soyadını hâlâ bilmediğim bir adam bana onunla gelmemi ve ev arkadaşı olsun ya da olmasın bir battaniye getirmemi söylese tereddüt ederdim. Ama evdeki tüm kadınlar bana bakıyor, başlarını sallayıp sırtıyorlar, sanki onlar da işin içindeymiş ve vaat ettiği şey her neyse harika olacakmış gibi. Sanki Simon dünyayı elinde tutuyormuş gibi.

"Simon ne derse onu yap," diyor Maude, neredeyse sabırsızca, elleri kalçalarında.

Battaniyemi üzerime sararak onunla birlikte gidiyorum, oda hafifçe dönüyor.

Beni arka kapıya götürürken, buradaki tek erkeğin o olduğunu ve beş kadınla birlikte yaşadığını fark ediyorum. *Simon ne diyorsa onu yap.* Hayal mi görüyorum, yoksa o her konuştuğunda herkes durup dinliyor mu?

9

Simon'ın yanındaki trambolinde sırtüstü uzanmış, yıldızlarla dolu mavi-siyah bir gökyüzünün altındayım. Dalga sesleri, cırcır böceğinin şarkısı, gece havasının tuzlu ısırtığı. Simon'ın bacağı battaniyenin altında benimkine dayanıyor. Birlikte dinliyoruz. Konuşmuyoruz. Başım dönüyor, sarhoş kız atlıkarıncası.

Arzu etmemem gereken erkekleri arzulamakla ilgili bir geçmişim var: lisedeki en iyi arkadaşımın erkek arkadaşı; Drake Üniversitesi'ndeki yüksek lisans öğrencim; benim iki katım yaşındaki evli bir adam olan Dean, o kadar bariz bir sümsüktü ki, düzgün bir adam görmek için gözlerinizi kısmanız gerekirdi. Ve şimdi içimdeki o dönüşü, o arzuyu hissedebiliyorum. Dudaklarımdaki o sıcaklık ve bacaklarımdaki o karıncalanma. Dünyanın en kötü fikri ama Simon'dan etkilendim.

"*Sic itur ad astra*," diye mırıldanıyor. "Bu deyim biliyor musun?" Başımı sallıyorum.

"Latince 'böylece yıldızlara gidilir' demek" diyor. "Ama aslında, ölümsüzlüğe nasıl ulaştığınızla ilgili."

Simon tuhaf biri. Düşünceli, ciddi, derin. Onun hakkında sessiz bir emir var. Konuşmayı seçtiğinde, bunu yavaşça, kasıtlı olarak yapıyor. Benim hakkımda ne düşündüğünü bilemiyorum ama ne zaman onun yanında olsam, onu etkilemek zorunda kalıyorum. Ya da bir şekilde onu güldürmek istiyorum. Onu henüz güldüremedim.

"Büyükkanneni biliyorum," diyor dirseğinin üzerinde dönüp bana bakarak. "Ne kadar zor zamanlar geçirdiğini duyduğuma üzuldüm."

Ağzım aniden çok kurudu. Gülümseme dudaklarımdan buharlaşıyor. "Ah. Evet."

"Dakota bütün bir yılı ona bakarak geçirdiğini söyledi. Okulu da mı bırakmışsın? Bu inanılmaz derecede cömertçe."

Üzüntümü bastırıyorum. "Peki, ne yapacaksın?" "Okula geri mi döneceksin, yoksa...?"

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum, bakışlarımı yeniden yıldızlara dikerek. Küçüklüğümünden, önemsizliğimden rahatlık çıkarıyorum. "Belki. Öğretmen olacaktım. Sonra büyükanneme baktıktan sonra hemşireliğe geçmeyi düşündüm ama... kana dayanamıyorum, o yüzden bunun işe yarayacağından emin değilim."

"Kana dayanamıyorum," diye tekrarlıyor, sanki cümleyi zihninde evirip çeviriyormuş gibi.

"Midemi bulandırıyor. Görürsem bayılacağım."

Anlamak için başını sallıyor. "Ah. Hemofobi. Nadir görülen bir şey değil."

Tabii ki fobilerin bilimsel isimlerini biliyor. Eğlenmek için ders kitapları okuyor. Amatör bir mikolog. Görünüşe göre adam Latince konuşuyor. Battaniyenin altında, sıcak eli benimkini keşfediyor. Parmaklarını parmaklarımdan arasından geçiriyor ve omurgamda lezzetli bir ürperti dolaşıyor. Çünkü o çok zeki. Çünkü o önemli biri. Zihnimde seks satrancı oynamaya başlıyorum: Eğer bir hamle yaparsa, fırsattan yararlanacak mıyım? Asil ve akıllıca olanı yapıp onu geri mi çevireceğim? Sırf istediğim için onu burada ve şimdi yemeye cesaret edebilir miyim? Belki bir öpücük, ama hepsi bu. O benim ev arkadaşım ve bu benim buradaki ilk gecem, Tanrı aşkına. Sakin ol, Winona.

Ama elimi tutmaktan başka bir şey yapmıyor.

Havayı sorularla dolduruyorum. Kaç yaşında olduğunu soruyorum ve bana otuz üç yaşında olduğunu söylüyor. Benim bir çocuk olduğumu düşünüyor olmalı. Bunun onu daha çok arzulamama neden olduğunu söylemekten utanıyorum. İşini soruyorum ve bana "eski bir terapist" olduğunu hatırlatıyor. Ama şimdi "ara vermiş".

"Demek sen bir şifacısın," diyorum merakla. Daha önce biri söylediğinde aptalca gelmişti ama şimdi bilmiyorum. Simon bilge ve sürprizlerle dolu görünüyor. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Lütfen, benim terimim değil. *Şifacı*. Bu benim yeteneklerimle ilgili büyük bir abartı," diyor mütevazı bir yarım gülümsemeyle. "Ben sadece insanlara yardım ediyorum"

korkularını aşmak."

Daha fazlasını bekliyorum. Onun yerine elimi bırakıyor ve oturuyor.

"Bizi bulduğun için minnettarım Winona," diyor ellerini saçlarında gezdirerek. Battaniyeyi kaldırıyor ve trambolinin kenarına doğru kayıyor. "Her yönden bir zevk kaynağısın. O seans hakkında söylediklerimde ciddiydim. Yakında yapalım, tamam mı?"

Sonra trambolinden hızlıca atlayıp gitti. Doğrulup Simon'ı izliyorum, yalınayak verandanın merdivenlerinden çıkarken bir figür karanlıkta bekliyor, kollarını kavuşturmuş ve dirseklerini üşüyormuş gibi ellerinin arasına almış. Konuştuğunda sesini tanıyorum. Scarlett. Yumuşak ve yalvaran. Peri ışıklarının yumuşak parıltısında Simon kollarını ona doluyor. Birlikte içeri girerlerken içimde tuhaf bir kıskançlık duygusu beliriyor. Sonra eve bakakalıyorum, aynalardan başka bir şey yok.

Yeterince dikkatli bakarsam, kendimi orada parlayan karanlıkta görebiliyorum.

10

SIMON BENİ BÜYÜLEDİ.

Onun hakkında gizemli bir hava var. Evin konuşulmayan lideri o. Kira, faturalar ve ev sahibiyle o ilgileniyor. Odası ana yatak odası ve ben sadece bir bakışta gördüm: kral yatağın yanında bir sunak, battaniye giymiş gülümseyen, kahverengi tenli bir adamın fotoğrafı. Pencere kenarında yanan tütsülerin yanında Buda heykelleri.

"Ne iş yapıyorsun Simon?" Bir sabah mutfak masasında yoğurt yerken, bej renkli Chapters yeleğimle kitapçıdaki işime hazırlanırken ona soruyorum.

Okuduğu kitaptan başını kaldırıyor, Stephen Hawking'in *Zamanın Kısa Tarihi*. Gözlüklerinin ardındaki o parlak gözleri kalın kirpiklerle çerçevelenmiş. Gözleri ormanın kahverengi-yeşil renginde ve dalgın, kırışık kaşları bakışlarına düşünceli bir çekicilik katıyor.

"Ne yapacağım?" Gülümsüyor. "Şu anda seninle konuşuyorum."

Şaka yapıp yapmadığını asla anlayamıyorum. Her ihtimale karşı yumuşak bir kahkaha atıyorum.

"İş için. Psikolog kariyerine ara verdiğinden beri."

"Oh." Sanki bir dakika sürecekmış gibi kitabını kapatıyor. "Şu anda gerektiğinde danışmanlık yapıyorum - yazılım mühendisliği işleri. Çok heyecan verici değil ama yeni fermanım mümkün olduğunca az çalışmak. Sonunda hiç çalışmamak istiyorum."

"Rüya bu, değil mi?" Yoğurdumu karıştırarak söylüyorum.

"Amerikalıların çoğunun emekliliklerinin tadını çıkaracak kadar uzun süre hayatta kalmayı umarak hayatları boyunca ruhsuz kariyerlerde köle gibi çalışmasını son derece trajik buluyorum. Bu gerçekten yaşamak mı? Göbekli ve ruhsuz olmaktansa aç ve özgün olmayı tercih ederim."

Onu öpebilirim.

"Psikolog." Kaşığımı yere bıraktım. "Ruhsuz bir iş mi bu?"

Sanki bu ağır bir soruymuş gibi nefes veriyor. "Ne kadar insanlık dışı olabileceğini bilerseniz şaşırırdınız."

"Yine de bu şifa işini yapıyorsunuz. Bu psikolojik değil mi?"

"Tamamen farklı. Bu eğitici ve gönüllülük esasına dayalı. Ben olsam

bunun için kimseden para almamalıyız. Bir hediye parasal olarak sömürülmeye başlandığında, artık hediye olmaktan çıkar."

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde hayal ettiğimde karıncalanıyor. Zeki ve *alçakgönüllü*.

Şimdi beni bu mutfak masasında ye, Simon.

"İyileştirme çalışması değil zaten," diyor biraz gülerek. "Öyle demeyin. Sadece yaptığım şeyin biraz tadına bakmak ister misin?"

"Evet," diyorum otomatik olarak.

Çay bardağını kenara itiyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. Bankta bana yaklaşıyor ve "Umarım sakıncası yoktur" diye mırıldanıyor.

"Hiç önemli değil."

Duvar kâğıdının arka planında beyaz bir yazı var: TELEFONUNU KAPAT VE HAYATINI YAŞA. Fotoğrafları arasında geziniyor ve ben kendimi uzun parmaklarını, kare tırnaklarını incelerken buluyorum, geçen gece el ele tutuştüğümüzda nasıl hissettiğimizi hatırlıyorum. Bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum.

"İşte başlıyoruz," diyor ve bana bir resim gösteriyor.

Gülümseyen bir adamın portresi, yakın çekim. Temiz giyimli, orta yaşlı, çarpıcı mavi gözlü.

"Bu benim babam," diyor.

"Aww," diyorum, biraz daha yakından bakarak.

"Ona bakarak babam olduğunu tahmin edebilir miydin?"

Benzerlik için adamın yüz hatlarını inceliyorum. Aradığım şey şimdi orada - koyu renk kaşlar, alt dudaklarının dolgun şekli.

"Ağız, gözlerin şekli belki?"

"Dalga geiyorom. O benim babam değil."

"Oh." Kendimi aptal gibi hissederek dilimi ısırdım.

"Ama *öyle olduğunu* söylediğimde görmeye başladın, değil mi?" "Sanırım öyle."

"Konuyu değiştirdiğimde adam hakkında ne hissettiniz?"

"Yani... Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Sen 'aww' dedin. Neden öyle dedin?"

"ünkü..." Yanaklarımdaki sıcaklık yükseliyor. Sanki yeniden okula dönmüşüm ve beklenmedik bir anda bir öğretmen tarafından sınıfın önünde bir soruya cevap vermem için çağrılıyorum. "Şey, sanırım tatlı olduğunu düşündüm. Tatlı görünüyordu, çünkü o senin baban."

"Doğru. Bunu vücut dilinde gördüm - duruşun gevşedi, ona daha yakından baktın, biraz gülümsedin. Rahatlamıştın. Dediğim gibi, o benim babam değil. Bu aslında geçen yıl üç çocuğu kaçırıp öldüren bir adamın resmi."

Nefesim kesildi.

"Tamam. Resmi tekrar inceleyin ve bana ne gördüğünüzü söyleyin" diyor.

Tereddüt ediyorum, iğreniyorum, bu bilgiyi öğrendiğim için resme tekrar bakmak istemiyorum.

"Şaşkına dönmüşsün," diyor. "Dudağınız kıvrılıyor, duruşunuz sertleşiyor."

"ünkü bu *korkunç* bir şey."

"Elbette öyle. Yine de görebiliyor musun? Şimdi bağlamsallaştırıldığına göre onda görebiliyor musunuz?"

Resmi yakınlaştırıyor, yakın çekimden orta  e k i m e getiriyor. Bu bir sabıka fotoğrafı.

"Gerçekten alışma onun yüz. Ne değişiklikler için sen içinde şartlar Bu görüntüyü duygusal olarak işlemenin bir yolu var mı?"

"Ona bakmaktan hoşlanmıyorum."

"Hayır, daha derine inin. *Resmin* nesini beğenmediniz? Spesifik olun."

Adamın kırmızı yüzü, artık çok kırmızı. Kendini beğenmiş gülümsemesi, keskin mavi bakışları.

"Gözlerini sevmiyorum," diyorum, başka tarafa bakmak isteyerek. O gözlerin neler gördüğünü düşünmek bile çılgılık atmak istememe neden oluyor.

"Çünkü onun bir katil olduğunu biliyorsun. Çünkü hikâye değişti."

Ekranını kapatır ve telefonunu cebine koyar.

"O aslında bir yapay zeka görüntüsüydü, merak etme," diyor gülerek ve beni rahatlatmak için kolumu okşuyor. "Bu kadar rahatsız olmana gerek yok."

Sonunda onu güldürdüm. Ve tek ihtiyacım olan şaşkına dönmekti.

"Başım dönüyor," diyorum.

"Aynen öyle. Çünkü hikaye sürekli değişiyor. Ve hayat da bundan ibarettir - hikayeler. Anlatılar. Kendinize anlattığınız hikayeyi değiştirirseniz, her şeyi değiştirebilirsiniz. Özür dilerim." Kâküllerimi karıştırdı. "Başını döndürmek istememiştim."

"Hayır, bu ilginç bir egzersiz. Kesinlikle üzerinde düşünülmesi gereken bir şey."

"Sakıncası yoksa bir ek?" Bir ek.

Onu seviyorum.

"Devam et," dedim.

"Buradaki kuklayı çeken ipler basit. Sadece iki tane var. Korku ve sevgi. Ve diğer her şey buradan kaynaklanıyor. "Ahh" demenize neden olan şey sevgiydi. Geri çekilmenize neden olan şey korkuydu. Diğer tüm duygular -nefret, suçluluk, utanç, kıskançlık

-Bu iki duygudan kaynaklanıyor. Seanslarım, öğretilerim sadece bunu keşfetmek içindir. Birinden diğerine, korkudan sevgiye nasıl geçebileceğinizi. Nasıl kendi hikayenizin yazarı olabileceğinizi."

"Çok ilginç," diyorum.

Gözlüklerini ayarlar ve kitabını okumaya devam eder. Konuşma bitmişti. Ama tüm gün boyunca bunu tekrar ediyorum. Dünyayı biraz daha farklı izliyor ve kendime anlattığım hikayeleri saptamaya çalışıyorum. Korku ve sevginin tüm duyguların kökeni olduğu fikrini zihnimde evirip çeviriyorum.

Belki bunda bir şey vardır.

Aynalı Evin Kızları belgeselinden alıntı: Bir Yıl Sonra

YER: Görüşülen kişinin evi, Raven's Landing, Kaliforniya

SCARLETT sanki serin bir rüzgar esmiş gibi kollarını kavuşturur. Havayı izlerken gözleri dans ediyor ve kaşları kırışıyor.

Bak ne diyeceğim, hepimiz Simon'a biraz aşıktık. Onda öyle bir cazibe vardı ki, tam da neye ihtiyacınız olduğunu görüyor ve size o şeyi veriyordu. İlk başta benim hayatımı, hepimizin hayatını değiştirdi. Ve yaptığı şey gerçektir. Derinlere inebiliyor, en çok korktuğunuz şeyin ne olduğunu bulabiliyor ve size onu yenmeyi öğretebiliyordu. Psikolojik mucizeler yarattı. Kendi gözlerimle gördüm. Bunu benim için yaptı. Seanslarımızda en kötüsüyle yüzleştirdim, onunla başa çıktım. (Galip geldim. Bir süreliğine. Kaybettiğim bir savaşı sanırım.

(Gözlerini siler, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştır ve kameraya bakar) Korku her zaman sonunda kazanır, değil mi?

11

Mirror House'daki ilk birkaç haftamda, çatı penceresinden gelen güneş ışınları ve kıvrılan sörfün uzaktan gelen gürültüsüyle uyandım. Dökme kahve içiyor, diğer odada gitar çalan Scarlett'i dinliyorum. Verandadaki sandalyede sallanıyorum ve kalçama bir kitap koyuyorum. Neşeli ev arkadaşlarımla ucuzluk alışverişi yapmak. Mobilyaları boyamak. Ağır kitapların sayfaları arasında kır çiçeklerini kurutmak. Tırnaklarım kirden kömürleşmiş halde bahçeyi ayıklamak. Dişlerimi lezzetli el bombaları gibi patlayan bütün domateslere batırmak. Yontulmuş kupalardan ucuz şarap içmek. Vegan ziyafetler çekerim. Bir plaj ateşinin etrafında dans etmek. Eski şarap şişelerinde mumlar yakmak, Scarlett'in gitarından üç akor öğrenmek, *Rubaiyat*'ın en sevdiğim sayfasını herkese okumak.

Bazen hiç bu kadar kırmızı esmediğini düşünüyorum
Sezar'ın kanının aktığı yerdeki gül gibi; Bahçedeki
her sümbülün taktığı
Bir zamanlar güzel bir kafadan kucağına düştü

Maude başını sallar, Kristin "Güzel," diye mırıldanır ve Dakota gözündeki bir damla yaşı siler. Scarlett bunu günlüğüne not eder. Simon kelimeleri ezberlemiş gibi sessizce ağzından çıkarır. Ne anlama geldiğini biliyorlar. Şimdiye kadar, şiir çoğunlukla yalnız bir düşkünlüktü. Tek başına değilse bile, solmuş bir akademisyenin sıkılmış bir denize kusmasıydı.

bir sınıf ortamında yüzler. Bir akran grubu olarak şiire dalmak, bir anda kelimelere kapılmak, kalplerin kafiyeli olması ne güzel bir hediye.

Şiir konuşuyor ve biz de anlıyoruz: hayat asla zıddını bildiğiniz zamanki kadar güzel değildir.

Buradaki herkese bayılıyorum. Küstah, her şeyi söyleyen tavırları, kendini küçümseyen mizahı ve manik enerjisiyle Kristin. Bir Cumartesi sabahını bana kaykay sürmeyi öğreterek geçiriyor ve kasabanın içinden, bir yaya köprüsünün üzerinden, sahil boyunca süzülüyoruz, arka planda dönme dolap, at kuyruklarımızda rüzgar. Bana iskeledeki bir restoranda öğle yemeği ısmarlıyor; pencereleri, beyaz masa örtüleri ve sanki şort ve mayo giymiyormuşuz gibi bize "hanımefendi" diye hitap eden garsonları olan bir bistro.

"Size bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Kristin soruyor. "Böyle iyiyim."

"Bu benim teşhirimin bir parçası. Sana benim sipariş ettiğim şeyi sipariş edebilir miyim? Votka tonik?"

Dudaklarımı aralıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Hadi, sürtük! Bu benim için iyi. Simon yapmamı istiyor."

"Tamam," diye cevap verdim sonunda.

Siparişi verdikten sonra telefonum cebimde uğulduyor ve gizlice bakıyorum. Anneme. Yine. Haftalık görüşmemizi unutmuşum. İlk mesajını bu sabah 9:08'de atmış: *Hayatta mısın?* Ev arkadaşlarımdan biriyle dışarıda olduğumu söylediğimde, ev arkadaşlarımdan şu anda ondan daha mı önemli olduğunu sordu. Büyükanne Jane annemin aramalarını engellemem için bana meydan okurdu ve bazen bunun cazibesine kapıldığımı inkar edemem.

"Büyükanne!" Dehşete kapılmış bir şekilde söyledim. "O senin kızın."

"Onu asla engellemem. Ama *sen engellemelisin*. Sadece küçük bir büyü için, şu lanet tasmaını gevşetmesini sağla."

Ve sonra kıkırdardı. Kimse büyükanne büyükanne gibi güldüremezdi.

"... ve bu yüzden özünde korkuyla ilgili," diyor Kristin. Bacağının masanın altında sallandığını hissedebiliyorum. "Her şey öyle değil mi? Kıskançlık, suçluluk, utanç, tüm daha karmaşık duygular? Her şeyi parçalara ayırmaya başladığınızda keşfettiğiniz şey budur."

Söyledikleri tanıdık geliyor ama ben dalmışım ve son birkaç cümlesini kaçırılmışım. Keşke konuşmalar da okumak gibi olsaydı ve ben de sessizce bir paragraf geriye gidip yetişebilseydim.

"Simon seansta bunu benim için yeniden çerçeveledi, bağımlılığın kurban kıyafeti içindeki korku olduğunu söyledi ve bu benim için bir tür vahiy oldu." Kristin ellerini masanın üzerinde birleştiriyor. Beyzbol şapkası ve kargo şortuna rağmen manikürlü eller. On yıl önce nasıldı? Onu voleybol takımında benimle birlikte hayal edebiliyorum. "Özür dilerim. Seni rahatsız mı ediyorum? Aşırı paylaşımcı biriyimdir." Yüksek sesle gülüyor - bana sevimli bir şekilde bir eşeği hatırlatan bir kahkaha. "Bazen çizgiyi ne zaman aştığımı bilemiyorum."

"Hayır, hiç de değil."

Aşırı paylaşımcıları severim. Kolay konuşurlar.

"Ailem benim rehabilitasyonum için, kardeşimi tıp fakültesine göndermek için harcadığından daha fazla para harcadı" diyor neredeyse gururla, ama gülümsemesi duraksıyor. "Bir yıl önce ölebilirdim. Rehabilitasyon detoks yapmama yardımcı oldu ama beni temiz tutan Simon. O gerçekten bir şifacı."

Zeytin yeşili gözlerindeki parıltı tapınma sınırında. Sanırım bu hikayede daha fazlası var -ona ilgi duyuyor, takılıyorlar, bir şey. Ayna Ev'in arka planını henüz tam olarak çözemedim. Öte yandan, Simon'ın benimle flört ettiğinden her şüphelendiğimde, aynısını bir başkasına yaptığını görüyorum ve bunun sadece onun tarzı olduğunu anlıyorum.

Parmak eklemlerinde İYİ ve KÖTÜ dövmeleleri olan, düğmeli gömlekli bir adam olan garson içkimi getiriyor. Kristin bana votka toniğimle bir selfie çekip çekemeyeceğini soruyor, o kadar tuhaf bir istek ki ona bir soru soruyormuşum gibi cevap veriyorum. "Olur mu?"

"Sadece ona bir kopyasını göndermem gerekiyor." Kristin bir selfie çeker ve telefonundan gönderir. Elleri titriyor. İşi bittiğinde, bir bardak suyu öyle bir enerjiyle kaldırıyor ki, bir damlası masaya sıcıyor. "Lütfen! Şeref!"

Kadehimi onunkiyile tokuşturuyorum, biraz huzursuz ve çokça kafam karışık.

Yemek vasat, içki zayıf ama manzara muhteşem. Çekin ödemesini, ön yüzünde KEVIN PARK yazan gümüş renkli bir kredi kartıyla yapıyor. Aynı kredi kartıyla

Bu haftanın başındaki market alışverişleri ve fidanlıktaki tüm o toprak. Görünüşe göre ailesinin cebi derin.

Rıhtım boyunca yürüyoruz ve uzun bir süre ahşap korkuluklara yaslanıp cam gibi dalgalı okyanusu seyrediyoruz. Kristin'in atkuyruğu bir ileri bir geri sallanıyor ve benim bakmadığımı düşündüğünde yüzü kederli bir ifadeye bürünüyor.

Suya tekrar bakıyorum, titreyen bir yeşil. Köpekbalıkları ve bulanıklıkla dolu, yine de buradan gördüğümüz tek şey ışıltı.

* * *

Haftanın ilerleyen günlerinde, sabahın üçünde uyanıyorum ve su şişemi doldurmak için aşağı iniyorum. Maude'un bu saatte mutfak zeminini süpürdüğünü görmek beni ürkütüyor. Karanlıkta ona göz kırpiyorum.

"Maude?"

"Hey, Winona."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Sadece... uyuyamıyorum." Uzun bir iç geçiriyor. Gözleri parlak ama yorgunluktan şişmiş, saçları dağınık bir örgü halinde. Üzerinde dantel yakalı uzun bir gecelik var. "Biraz temizleneyim dedim."

Maude her zaman mutfakta, herkesin arkasını topluyor.

Bazen insanlar ona "anne" der.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum onu izlerken. "Yapmak istiyorum!"

Buzdolabında şişemi dolduruyorum ve onun süpürmesini izliyorum. Sanki bir saat geçmiş gibi geliyor. Su şişem kocaman.

"Ne zaman uyumakta zorlansam sıkıcı bir şeyler okurum," diye öneriyorum. "*Moby Dick* gibi."

"Eh, ben entelektüel değilim. Ben düşünen değil, yapan biriyim." Bir iniltiyle uzanıp bir toz tavşanını alıyor ve çöpe atıyor. "Babam hep derdi ki, 'eğer mutsuz olacaksan, en azından bunu yaparken bir şeyler yap'."

Ayak sesleri merdivenlerden aşağı iniyor. Ekose bornozu ve terlikleriyle Simon. Gözlerini kısarak bakıyor. "Maude?"

"Biliyorum, biliyorum," diyor savunmacı bir şekilde. "Ne söyleyeceğini zaten biliyorum."

"O zaman bana söyletme," diyor.

Ses tonu nazik ama sözleri bir emir gibi. Onu tam olarak nasıl okuyacağımı bilemiyorum. Simon'ın bir şey bekliyormuş gibi ona baktığı ve Maude'un süpürmeyi bırakıp ona yalvaran bir bakış attığı uzun, yüklü bir an var. Sonunda dönüp süpürgeyi köşeye geri koyuyor.

"Tamam," diyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Korkunun hayatını yönetmesine izin verme," diyor Simon onu takip ederken. "Sen bundan daha güçlüsün."

Merdivenler gıcırıyor, sesleri kayboluyor ve ben mutfakta yalnız kalıyorum. Odama dönerken kapısının arkasından gelen yumuşak seslere kulak misafiri oluyorum -Maude tiz bir sesle *otuz yıldır* ağlıyor! Simon da alçak sesle onu teselli ediyor.

Ben her zaman açgözlü bir okuyucu olmuşumdur. Daha derin anlamları bilmek istiyorum. Tüm hikayeyi bilmek istiyorum.

12

ÇOK İÇEN BİRİ DEĞİLİMDİR. Lise balomda şoförlük yapmıştım. Barlara gittiğimde cosmos sipariş ederim çünkü sadece kız kokteyllerini kaldırabilirim. Dean bana ilk kez viski verdiğinde öğürdüm; dudaklarını yaladı ve beni sevimli ilan etti. Ama geçen ay Mirror House'a taşındığımdan beri herkese ayak uydurmak için içmeye başladım.

Burada sürekli şarap akıyor, kasalarla satın alınıyor. Öğleden sonraları beyaz, akşamları kırmızı, kahvaltıda mimoza. Ve bir sürü ot, gerçi Simon otun ciğerlerini tahriş ettiğini ve dışarıda tutmamız gerektiğini söylüyor. Şarap sadece evin Dionysos havasına katkıda bulunuyor. Scarlett şarkılarını biraz daha yüksek sesle söylüyor, Simon evi adımlıyor ve felsefe yapıyor, Maude müziğini açıyor ve yerleri paspaslıyor, sapı bir mikrofonmuş ve KISS ile birlikte şarkı söylüyormuş gibi davranıyor. Kristin, elbette, neşeli yardımcı rolünü benimsiyor. Etrafta dolaşıp bardakları doldururken bile ona böyle sesleniyoruz.

"Enabler! Teşekkür ederim," diyor Maude, başının yanını öperek.

Kristin gülümseyerek, "Rica ederim," diyor.

"Gel, bardağımı kokla, enabler." Simon bir gece COOL GRANDMAS HAVALI TORUNLARA SAHİPTİR kupasını havaya kaldırarak şöyle der.

Kristin ona doğru kayar ve burnunu onun bardağına dayar.

"Mmm," diye mırıldanıyor onu morarmış dudaklarına götürürken.

"Tadının ne kadar güzel olduğunu hayal et."

Başını sallıyor, yüzü hâlâ onunkine yakın.

"Çok lezzetli," diyor sessizce ona.

Sonra onu öpüyor. Tamamen. Dilini ağzına falan soktu. Şok içinde bakakaldım. Başka kimse irkilmiş görünmüyor ama Kristin'den ilk kez yemeğin tadına bakan aç bir kadın gibi belli belirsiz *bir mmm* sesi çıkıyor. Geri çekiliyor ve parmağıyla ağzının kenarlarını silerken bana bakıyor.

"Pozlama," diyor kaşlarını oynatarak.

Yalan söylemeyeceğim, tüm bu değişim biraz ateşliydi. Ama yine de sarhoşum, puf sandalyede bir yığınım. Puf sandalyede sarhoş bir yığın olduğumda en iyi yargıcı ben olamıyorum. Oda eğilmeye başlıyor ve bir bardak su almak için kalkıyorum, mutfakta yudumluyorum, tekrar dolduruyorum. Sanırım müzik setinin kontrolü Dakota'nın elinde çünkü oturma odasında "Friend of the Devil" çalıyor. Kristin arkamdan geliyor ve dev şarap şişesini tezgahın üzerine koyuyor.

"Simon'la aranızda bir şey mi var?" Ben soruyorum.

Kristin bu soru karşısında irkilmiş görünüyor, sanki hayallere dalmış ve burada olduğumu bile bilmiyormuş gibi. Göz açıp kapayınca kadar ifadesi ısındı. Kıs kıs gülüyor. "Hayır, hayır. Oh, o mu? Bazen sadece aptallık ediyoruz."

Ay, pencereden bana aptalca sırtıyor. Altında, kimsenin hikayesini bilmediği garip bir köpek kulübesi var.

"Senin için zor değil mi?" Kristin'e sordum. "Ayıkken herkese hizmet etmek?"

Öz farkındalık karıncalanıyor. Ne kadar sarhoş göründüğümü fark ediyorum - meraklı sorular ve geveleyerek konuşma.

Muhtemelen aptal olduğumu düşünüyordur.

Ama belli etmiyor, sıkı bir gülümseme sunuyor. "Eğer zor değilse, yapmaya değer bir iş değildir."

Şu anda ona derin bir hayranlık duyuyorum. Şimdiye kadar hiçbir şey için çok çalıştığımı sanmıyorum. Bu tam olarak doğru değil; Büyükanne Jane'e baktım, yaptığım en zor işti. Ama birini sevmek zor işleri kolaylaştırır. Demek istediğim şu: *Kendimi* geliştirmek için hiç çalıştım mı emin değilim.

Oturma odasına döndüğümüzde Simon bir Doğruluk oyunu oynamamızı önerir. Herkes "ooh" ve "ahh" diyerek koltuklara oturur, her koltukta üç kişi rahatça sıkışır. Dakota müzik setini kapatır. Peri ışıkları, titreyen mumlar ve tüm odayı kaplayan sessizlik

Sanki bir şapele adım atmışım gibi sahneye bir kutsallık havası katıyor. Buzlu suyumu yudumlarken düşünüyorum... Gerçek mi? Doğruluk mu cesaret mi? Sırada ne var, şişe çevirmece ve bit yakalayıcılar mı? Ben yetişkin bir kadını. Böyle oyunları ilk aşklar ve alıştırma sütyenleri çağında bıraktım.

"Başlamadan önce beni bir kez daha tatmin eder misin Kristin?" Simon ellerini dua eder gibi birleştirerek sorar.

"Tamamdır," diyor Kristin.

Hoşgörüsü hayret verici. Diğer insanlar içki içip kızarır, kıkırdar ve duygusallaşırken, Simon şarabı su gibi içebilir ve asla tereddüt etmez. Onu kimse kızdıramaz. Odaklanması ve kendine hakimiyeti dokunulmazdır.

"Gerçekten Truth mu oynuyoruz?" Sorumu ona yöneltiyorum. Maude ile birlikte diğer kanepenin ortasına oturmuş, bir battaniyeyi paylaşıyorlar.

"Aynen öyle. Programa ayak uydur dostum," diyor Maude. Örgü örerken yüzüne yapışmış bir sırtış var. Çakırkeyif olduğunu söyleyebilirim çünkü sadece çakırkeyif olduğunda gümüş dişlerini gösterecek kadar geniş gülümsüyor.

Yanımda oturan ve çilek rengi saçlarını örmekte olan Scarlett, "Bu bir Mirror House olayı," diyor. "Battaniyeni paylaşabilir miyim?"

"Tabii ki!"

Yakınlaştıkça onun vanilya ve kamp ateşi dumanının kokusunu alabiliyorum. Bu grubun paylaştığı arsız sevgiye hâlâ alışmaya çalışıyorum. Havada, herhangi birine her an sarılabileceğiniz, onu sevdiğinizi söyleyebileceğiniz, herhangi bir şey söyleyebileceğiniz ve tamamen kabul göreceğiniz hissi var. Bunu daha önce hiçbir yerde hissetmemiştim. Hayatımı söylediklerimi dikkatle izleyerek ve tepkilerimi diğer insanlara ve durumlara uyacak şekilde şekillendirerek geçirdim. Burada, sadece kendimiziz, sade ve basit. Bu çok özgürleştirici.

Kristin şarabını yeniden doldurduktan sonra Simon, "Pekâlâ," diyor. Kristin onun yanına, kanepeye yerleşiyor ve çıkartmalarla kaplı su şişesini yudumluyor. "Aferin kızıma."

Baş parmağını kaldırıyor. Ağzı gülüyor olabilir ama gözleri gülmüyor. Neşeli tavrına rağmen, altında bir şey var.

-Bir hüzün, bir gerginlik ve onun için üzülüyorum.

Odadaki ayık insan. Benim acımamı istemeyeceğini biliyorum. Burada olmayı ve barmaid rolünü oynamayı seçiyor. "Zor iş" yapmayı. Ama yine de.

"Çocukça görüldüğünü biliyorum ama söz veriyorum, çok eğlenceli." Simon bana bakıyor ve gülümsüyor. Odayı bir sessizlik kaplıyor ve sanki herkes beni serin bir suya atlarken izlemek üzereymiş gibi birkaç derin nefes sesi duyuyorum. Başlarını bana doğru çeviriyorlar. Beklentiyle boynum diken diken oluyor. "En son katılan olarak, ilk sen başlayacaksın."

"Ben mi?" diye soruyorum, ağzım kuruyor.

Oda o kadar sessiz ki bir şamdanın çıtırtısını duyabiliyorum.

"Bize daha önce kimseye söylemediğin bir şey söyle," diyor.

Sinirle kıs kıs gülüyorum. "Gerçekten mi? Ciddi misin?"

"Yapabilirsin dostum," diye fısıldıyor Dakota yanımda.

Herkes bekler. Tokat yemiş gibi hissediyorum, düşüncelerim dönüyor, şarap kafamı bulandırıyor. Onlara ne söylemem gerekiyor? Parlak, beklenti dolu bakışlarla beni izliyorlar.

"Kimseye söylemediğim bir şey," diye tekrarlıyorum. "Tamam."

Düşün, beyin. Komik bir şeyler bul. Bu partiyi ele geçiren acı verici ciddiyeti parçalayın.

"Bir keresinde Chewbacca ile paraşütle atladığım bir rüya görmüştüm," diyorum. Ama kimse gülmüyor. Hâlâ bana bakıyorlar.

"Hadi Winona." Simon sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını sallıyor. "Hile yok. Mizahın arkasına saklanmak yok. Derinlere in."

Onlara ne söyleyeceğimi, onları nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum. Oyalanmak için bir yudum şarap çalıyorum.

"Mmm." Bardağı geri koydum. Utanç sarsıntısıyla birlikte bir anı yüzeye çıkıyor. "Tamam. Iowa'da okuldayken bir keresinde bir süpermarketten bir blok peynir çalmıştım."

Hiçbir şey. Herkes daha fazlasını bekliyor.

"Bunun derin olduğunu mu düşünüyorsun?" Simon azarlar. "O zaman sende pek bir şey yok demektir."

Kristin şakacı bir şekilde, "Hadi sürtük, pislik istiyoruz," diyor.

"Gerçek olmalı," diyor Dakota yanımdan, çoraplı ayağıyla beni dürterek.

"Bu gerçek!" Diyorum. "Bunu gerçekten yaptım."

"Ne olmuş yani? Biraz peynir çaldın, ne olmuş yani?" Simon neredeyse bağıırıyor.

Simon'ın sesini yükselttiğini hiç duymadım. Simon fısıltılarla, hesaplanmış ifadelerle konuşur. Kendini toparlar. Ama şu anda kızgın görünüyor.

"Bize sizi korkutan bir şey söyleyin. Bu gerçekten önemli." Yüz ifadesi yumuşar. "Bize *karanlıkla dolu bir kutu* ver."

Şiire bayılırım ve adam da bunu biliyor. Mary Oliver'ın sözlerini bana karşı kullanmaya nasıl cüret eder. Onunla göz göze geldim. Morarmış dudaklarını yarım bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Bize ne söylersen söyle seni sevmeye devam edeceğiz" diyor, "ve ne söylersen söyle bu odada kalacak. Peri kızı büyüğü gibi gece yarısı sona erer. Hiçbir yere gitmez."

Kendimi o kadar kaptırmışım ve şarabın etkisindeyim ki gözlerim yaşlarla doluyor. Onları kırıştırıyorum.

"Bunu hepimiz yaptık," diye fısıldıyor Scarlett, eli battaniyenin altında benimkini buluyor ve sıkıyor. "Sen de yapabilirsin."

Uzun sessizlikte seçeneklerimi değerlendirdim. Simon'ı memnun etmek için müstehcen bir hikâye uydurabilirim. Yine de bir şekilde bunun gerçek olmadığını anlayacaktır. Benim içimi görebilir. Rahatsız olduğumu ve bu oyunu oynamak istemediğimi açıklayabilirim ama odadaki beş güzel insanın hayal kırıklığını düşünmek içimde patlama isteği uyandırır. Hasta numarası yapıp odama kaçabilirim - çok acınası. Bunu yapmaktan kurtulmak için pek çok seçenek var. Ama bir şekilde bunun bir yol ayrımı olduğunu biliyorum. Ve ben daha az gidilen yoldan gitmek istiyorum.

Zihnim tıkanı, bu yüzden ağzım önderlik ediyor.

"Pekala, pekala." Boğazımı temizledim ve Scarlett'in elini sıktım. Uzun bir nefes üfledim. Gözyaşı kanallarına kendilerini tutmalarını söylüyorum. "Sana babamla ilgili bir hikaye anlatacağım."

13

İlaç sektöründe çalışan bir iş kadını olan bekâr anneme saygı duyarak büyüdüm. O benim şampiyonumdu - atıştırmalıklar hazırlayan ve her voleybol antrenmanında kendini ön sıraya park eden kişi. Ödevlerimi üç kez kontrol etmek için geç saatlere kadar ayakta kalan. Bana glütensiz, vegan, çiğ kahvaltılar, öğle ve akşam yemekleri hazırlardı. Ama ben büyüdükçe, onun ilgisi daha baskıcı bir hal aldı.

Sylvia Plath'in bir şiirinde şöyle bir dize vardır: "Dul. Kelime kendi kendini tüketiyor" ve bu bana annemi düşündürüyor. O sadece bir dul değil, aynı zamanda bu kimlikten ve onun uyandırdığı sempatiden beslenen biri. Kendi üzüntüsünün ve endişesinin kafesinde yaşayan bir kadın.

Annem, mahallesinde meydana gelen her suçu kendisine bildirmesi için uygulamalara para ödeyen biri. Kapüşonlu birini evinin yakınında yürürken gören ve şüpheli bir kişi gördüğünü bildirmek için internete giren biri. Ülkenin dört bir yanındaki bölgelerde ortaya çıkan belirsiz virüslerden haberdar oluyor. Ve evet, bu çok fazla ama nedenini altı yaşında öğrendim. Hayatım boyunca yanımda olmayan babam, annem bana hamileyken bir trafik kazasında ölmüş. Yaşadığı şok ve kaybın onu bugünkü kadın haline getirdiğini varsayıyorum: kendini tüketen bir dul.

Dul teknik bir terim değil çünkü annem ve babam hiç evlenmedi. Yine de annem hayatı boyunca kendini dul olarak adlandırdı ve o zamandan beri kimseyle çıkmadı. Annemle babam sadece üç aydır birlikte olmalarına rağmen. Soyadını hiç bilmesem de, sadece

Birincisi. Onun hakkında sorular sorduğumda ağladı. Annemi ağlatmaktan nefret ederdim, bu yüzden soru sormayı bıraktım.

Ama on dört yaşımıdayken, göz kalemi ararken makyaj çekmecesinde onun bir resmini buldum. O olduğunu biliyordum, çünkü resmin arkasına "Sawyer" adını ve bir kalp yazmıştı.

Onun adı buydu.

Kaşlarım, koyu kahverengi gözlerim ve saç çizgimin tam ortasındaki çukur vardı. Sol yanağının tamamında ürkütücü pembe bir kesik gibi sivri bir yara izi vardı. Yara izinin hikâyesini öğrenmeyi çok istiyordum. Onu tanımak için can atıyordum. Tanıdığım bir kanepeye tünemişti -her zaman oturma odamızda bulunan çiçekli antika- ve keskin mavi bir takım giymişti, bin dolarlık gülümsemesi ödül kazanmış bir adam gibiydi.

Gördükçe içim acıyordu ama bakmaktan kendimi alamıyordum.

Anneme hiç sormadım ama telefonumla bir fotoğrafını çektim. Bir resmin resmini. Yıllar boyunca o fotoğrafın fotoğrafına kaç kez baktığımı ve hayatta kalsaydı hayatın nasıl olacağını merak ettiğimi sayamam.

On yedi yaşımıdayken Carlsbad'da Cugini's adlı bir İtalyan restoranında garsonluk işi buldum. Annem onaylamadı; geceleri otoyolda araba kullanmamdan hoşlanmıyordu. Müşteriler tarafından cinsel tacize uğrayabileceğim fikrinden hoşlanmadı. Uygulamasını kullandı ve bölgede işlenen cinayetlerden bahsetti. Ama ben her şeyden çok bağımsız olmak istiyordum ve bu yüzden yine de işi kabul ettim, uzlaşma olarak tam olarak nerede olduğumu bilebilmesi için telefonumu takip etmeyi açık bıraktım.

O işi kesinlikle çok sevmiştim. Bu benim ilk özgürlüğümdü, annemin orada olmadığı ilk aktivitemdi. Büyürken izci kız grubumun lideriydi, her okul gezisinde ve okul dansında şaperundu, voleybol amigomdu. Ve artık restoranın müdavimlerinden biri olmuştu. Ama bunun dışında, burası *benim* alanımdı. En genç çalışan bendim ve yetişkinlerin arasına karıştım. Aşçıların edepsiz şakalarına kulak misafiri olur, garsonların flört hayatları hakkındaki şikâyetlerini dinlerdim ve bazen vardiyam bittiğinde bir bira içerdim, her zaman nefes almayı ihmal etmezdim.

nane şekeri ve yüzümü yıkardım, böylece annem nefesimi ve kıyafetlerimi koklayamazdı.

O işe başladıktan birkaç ay sonra masalara servis yapmaktan hostesliğe terfi ettim. Güzel giyinip ruj ve küpe takabiliyordum. Artık kirli peçeteleri toplamak, yarısı yenmiş makarna tabaklarını sıyırmak ya da bulaşık küvetlerini taşımak zorunda değildim. Bir gece, bir aile akşam yemeği için içeri girdi ve adam oturmak istediğinde ağzım açık kaldı.

Annemin makyaj masasındaki resimdeki adamdı.

Bu imkansızdı -bir hayaletin görülmesi- mantığa meydan okuyordu. Ama oydu, o olduğunu biliyordum, çünkü o yüze yıllarca ve yıllarca özlemle bakmıştım. Artık daha yaşlıydı, daha dolgundu, biraz kırışıklıkları vardı, saçları tuzlu ve biberliydi.

Ama yanağındaki yara izi.

Kaşları benim kaşlarım gibi.

Gözlerinin kahverengisi.

"Beş kişilik masa mı?" diye tekrarladı, sanki

aptalmışım gibi. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hareketsiz dururken düştüğümü hissettim. Sonunda sesimi yeniden buldum. "Bu taraftan."

Onu oturtttuktan sonra göğsüm o kadar sıkıştı ki ara vermek istedim. Mutfağın arka tarafına gittim. Dondurucunun içinde durdum, afalladım ve kutup havasından derin nefesler aldım. Sonunda kendimi toparlayıp kata döndüm ve adamın masasının yanından geçerek ona bir kez daha baktım. Yüzde yüz emindim. Belli ki bir aileydiler; ilkokul çağında iki oğlan ve muhtemelen on üç yaşında bir kız. Karısı, ağarmış sarı saçları ve yere kadar uzanan çiçekli elbisesiyle rahat bir güzelliğe sahipti. Bir şişe şarabı paylaştılar, gülümsediler ve sohbet ettiler. Çocuklar birbirlerini itip kakıyor, baba -benim babam- ekran başında geçirdikleri zamanı ellerinden almakla tehdit ediyordu. Ekmek sepetini kıza doğru itti ve aptal bir baba gibi İtalyan aksanıyla "*mangia, mangia*" dedi.

O gerçekte.

Göz ucuyla onun hakkında bulabildiğim her şeyi not ettim. Sol bileğindeki parlak saati. Linguini ve istiridye sipariş edip, Chardonnay içmesi. El kol hareketleri

konuştuğunda ve kahkahası patladığında. Ev sahipliği görevlerimin bir parçası da hesap ödemektir, bu yüzden yemeklerini bitirdiklerinde titreyen bir elle kartlarını aldım ve ödedim.

Sawyer Woodward, kabartmalı harflerle yazıyordu.

Kendimi bir taş yutmuş gibi hissettim.

Masalarına gelen sunucuya onları sordum ve o da müdavimleri olduklarını söyledi. *Müdavimler*. Yakınlarda oturuyorlarmış. Vardiyamın bitmesini bile bekleyemedim, karnım ağrıyormuş gibi yaptım ve arabama kaçıp onu internetten araştırdım. Park ettiğim arabamda bir saat boyunca telefonumu karıştırdım ve hiperventilasyon geçirdim. Evimden on mil uzakta olmayan bir klinikte göz doktoru olarak çalışıyordu.

Anneme bu konuyu nasıl soracağımı prova ederek eve döndüm. Ses tonumu kontrol ederek, soğukkanlı ve sakin bir şekilde, direksiyonu parmaklarımdaki kemikleri acıtacak kadar sıkı tutarak prova yaptım. Ama kapıdan içeri girdiğimde bana baktı - zaten temiz olan oturma odasının zemininde elektrik süpürgesini çalıştırıyordu - kendi paniğimin bir ayna görüntüsü gibi geri yansıdığını gördüm.

"Ne oldu?" diye soluk soluğa telefonu kapattı. "Neyin var?" "Yalan söyledin," diye mırıldandım.

"Ne hakkında?"

Ağzım açık kaldı. Belagat için, tam cümleler için, mantıklı sorular için beynimi zorladım. Ama tek çıkarabildiğim onun adıydı.

"Sawyer Woodward," dedim.

Bu isim havayı kesen bir bıçak gibiydi. Kıpırdamadan durduk, ikimiz de gözlerimizi kırpmadık.

"Onu gördüm," dedim. "Restoranda. Çekmecedeki resmi gördüm. O benim babam, değil mi?"

Annem eliyle ağzını kapattı. Gözleri yaşlarla doldu. Benimkiler dolmadı, içimde başka bir şeyin yükseldiğini hissettim, gelgitli bir öfke dalgası.

"Senin derdin ne lan?" Daha yüksek sesle söyledim. "Onun öldüğünü söyledin. Neden böyle bir şey söyledin?"

"Lütfen evimde bana bağırma."

Acı çok fazla olana kadar dilimi ısırdım.

"Oturur ve bana bağıırıp küfretmeyi kesersen seninle konuşurum," dedi, sanki elinde el bombası olan biriyle konuşuyormuş gibi bir ses tonuyla. "Eğer sakın olursan, konuşabiliriz."

Kanepeye oturduk - babamın resmindeki kanepenin aynısı. -Bana sarıldı ve gözyaşlarına boğuldu. Omzum ıslanana kadar ağladı ve ağladı, *bilmeni hiç istemedim ve sadece seni korumaya çalışıyordum* gibi şeyler mırıldandı. Bana hikayeyi anlattı, kronolojik bir alışveriş listesi gibi maddeleri sıraladı: Sawyer'la "tutkulu, fırtınalı bir ilişki" yaşamışlar; Sawyer hamile kaldığında Sawyer baba olmak istememiş; Sawyer ona kürtaj için para vermiş ve ayrılmışlar; yolları ayrılmış; Sawyer onu bir daha hiç görmemiş.

"Ölü bir babanın seni hiç istemeyen bir babadan daha iyi olacağını düşündüm," dedi. "Öldüğünü söylemenin daha kolay olacağını düşündüm."

Buruşuk ve titreyen yüzünü inceledim ve arkasında başka hangi yalanların saklı olduğunu merak ettim.

"Yanlıştı ama yaptığım her şey senin içindi." Bir elini yanağıma koydu. "Seni korumak için. Bunu *biliyorsun*."

Kollarını bana doladı. O hıçkırıklarla titrerken ve ben sırtını sıvazlarken, hissizleştım, boşluğa düştüm. Ve düşündüm ki, elime geçen ilk fırsatta San Diego County'den siktir olup gideceğim ve asla ama asla geri dönmeyeceğim.

Bu hikayeyi kimseye anlatmadım. Ne arkadaşlarıma, ne kız kardeşlerime, ne de büyükannem Jane'e.

En azından şimdiye kadar.

14

Ben aptal ve itaatsiz gözlerimden akan yaşları silerken AYNA EVİM'deki izleyiciler dikkat kesilmiş durumda. Mum ışığı duvarlarda gölgeler halinde dans ederken oturma odasında bir sessizlik yükseliyor. Herkes beni büyük bir hüzünle izliyor. Ben bir su birikintisiyim. Çok fazla şarap ve gözyaşıyım. Durdur şunu.

Scarlett beni kucaklamak için kendine çekerek, "Tanrı seni korusun," dedi. "Seni tatlı kız."

Ağlamak istemiyorum. İlgi odağı olmak, vıcık vıcık, duygusal bir karmaşa olmak, bu partinin bir şekilde grup terapisine dönüşmesini istemiyorum. Keşke sözlerimi tekrar yiyebilsem ve hikayemi geri çalabilsem. Ama birdenbire beni teselli eden sadece Scarlett olmadı. Dakota da kollarını bana doladı. Sonra herkes gelip etrafımı sarıyor, bir grup kucaklaşması, beş kişi, on kol ve sıkı kucaklaşmadan dolayı görüşüm kararıyor. Ve sonra çok garip bir şey oluyor. Bir elektrik hissediyorum, bir uğultu. Sanki bir kovanın kalbindeki arıymışım gibi bir vızıltı.

Hepsi birlikte mırıldanıyor.

mmmmmmmmmmmmmmmm

Uzun bir insan didgeridoo notası.

mmmmmmmmmmmmmmmm

Titreşiyor, gıdıklıyor ve içimde kurtlanıyor.

mmmmmmmmmmmmmmmmmm

Zengin ses, hayaletimin içinden geçen bir tren gibi yayılıyordu.

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

Kulak zarımın derisinden kanla gömülü kemiklerime kadar.

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

Ciğerlerimde, dudaklarımda, kalbimde.

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm Zaman

duruyor ve gözyaşlarım kuruyor.

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm Ve

şimdi ben de mırıldanıyorum.

"Mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm..."

Bu en tuhaf deneyimlerden biri, her duyguyu aynı anda harekete geçiren bir deneyim. Bu kolektif kucaklaşmanın karanlığında korkuyorum, bunu bana neden yaptıklarını merak ediyorum. Kulağımı tırmalayan sese hayret ediyorum, kendimden geçiyorum çünkü bir şeyler fiziksel olarak iyi hissettiriyor. Az önce paylaştığım şey yüzünden üzgünüm. Bu ezici uğultu devam edip gidiyor. Dakikalar geçiyor ve oksijensizlikten başım dönüyor. Herkes benden uzaklaştığında ve uğultu durduğunda, yeni doğmuş gibi nefes alıyorum.

Beklenti dolu, parlayan gözlerle bana bakıyorlar. Tenim karıncalanıyor ve kulaklarım hala uğultudan çınlıyor.

Hayatımın en tuhaf anını yaşıyorum. "Nasıl hissediyorsun?" Simon soruyor.

Doğru kelimeleri bulamadım. Ne olduğundan emin değilim ama inanılmazdı. Sanki biri başımdan aşağı bir kova ışık ve sevgi döktü.

"Güçlendirilmiş mi?" diye soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. Ciğerlerimden şaşkın bir kahkaha kaçıyor. "Biz buna Rezonans diyoruz," diyor.

Başım dönüyor.

"Aşkın, değil mi?" Dakota kolumu okşayarak soruyor.

"Harikaydın," diyor Maude.

"Sen bir rock yıldızısın," diyor Kristin.

Sersemlemiş bir halde, gerçek hayattaki gibi başımı sallamaya devam ediyorum, sonra yatağa gitmem gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyorum. Üst kata çıkıyorum ve dişlerimi fırçalamadan yatağımın üzerine yığılıyorum. Daha sarhoş muyum yoksa şaşkın mı emin değilim ama her iki durumda da beynim bir atlıkarınca gibi ve durması gerekiyor.

Uykuya daldığımda, bu gece Hakikat oyununu oynayan tek kişinin ben olduğumu fark ettim.

Aynalı Evin Kızları belgeselinden alıntı: Bir Yıl Sonra

YER: Görüşülen kişinin evi, Raven's Landing, Kaliforniya

SCARLETT dumanı tüten bir fincan çayı karıştırır ve sandalyesine geri oturur.

"Partiler." Geriye dönüp baktığımda pek eğlenceli değillerdi. Ama o an çok eğlenceliydi. O anda.

Normal başlardı. Dans, içki, yüksek sesli konuşmalar. Müzik, trampolinde zıplama. Birinin ağlamasıyla biterdi ve sonra Rezonans. Ki... hepiniz videoları izlediniz.

Winona'nın eve taşındıktan birkaç hafta sonra verdiği ilk partiyi hâlâ hatırlıyorum. Hepimiz güzel ve kafamız iyiydi, "Doğruluk" oyunu için oturma odasında toplanmıştık. (Tabii ki Simon yönetiyordu. Yine de bir şekilde bunun bizim fikrimiz, *bizim* ritüelimiz olduğunu hissettirmişti.

Winona daha önce kimseye anlatmadığı bir şeyi bize anlatmak zorunda kaldı. (Bir dakikanızı alabilir miyim?

(Kes. SCARLETT'in elinde bir kutu mendil vardır ve artık ağlamamaktadır; ancak gözleri şiş ve pembedir)

İlk oyunu, ilk Resonance'ı, Winona böğürtlen dudak sarhoşuydu, biliyor musunuz? Sadece İsa'nın havarileri şarabı Mirror House'dan daha çok severdi, yani hepimiz çakırkeyiftik. Birini kafayı buldurup sonra da sırlarını anlattırmak haksızlık gibi görünüyor. Ama olan buydu. O gece garip bir deja vu yaşadım.

tüm zaman boyunca sisin içinden izledim. Bunun belki de parçası olduğum bir tür ritüel olduğunu ve şu anda sadece çitin farklı bir tarafında durduğumu fark ettim. Çünkü aynı şeyi birkaç ay önce bana da yapmışlardı.

Winona'nın taşınması bakış açımı ilk kez değiştirdi. Bu konuda bir şeylerin doğru olmadığına dair ilk küçük ipucu, anlıyor musun? Şüphe, omzumdaki şeytanın kulağıma fısıldaması. Ama bunu görmezden geldim, çünkü yaptığımız şeyi sorgulamak arkadaşlarımı, hayatımı, yaşam koşullarımı, toplumumu sorgulamak demektir. Ailemi sorgulamak demektir. Gerçekten sahip olduğum tek insanları.

Eve en son katılan kişi bendim, yaklaşık altı ay önce, bu yüzden Winona Ayna Evi'ne katıldığında ben de oldukça tazeydim. Bana olan şeylerin aynısının Winona'ya da olması ürkütücüydü. Başınıza geldiğinde manipülasyonun farkına varmanız çok garip. Ama başkasının başına geldiğini gördüğünüzde çok açık.

Keşke omzumdaki şeytani dinleseydim, çünkü o bir şeylerin peşindeydi.

15

ERTESİ SABAH Simon bir fincan çayla beni odamda ziyaret etti. Earl Grey, bir çay kaşığı bal ve bir tutam yulaf sütü, her sabah yaptığım gibi. Bu jest beni çok etkiledi. Üzerinde hala pijamaları var, yüzü dağınık, saçları kabarık ve dağınık.

"Sadece seni kontrol etmeye geldim," diyor usulca, beni inceleyerek. Ellerimi sıcak bardağın etrafına doluyorum. "Oh, ben iyiyim."

"Dün gece bize karşı bu kadar açık ve dürüst olduğun için seninle gurur duyuyorum. Savunmasız olmak, teslim olmak güç ister" diyor terapist enerjisiyle.

Yakışıklı ciddiyeti beni kıpır kıpır yapıyor.

"Teşekkür ederim, nazik beyefendi," diyorum, buzları eritmeye çalışmak için.

Yorganımın altındaki yastıklara yaslanarak doğruluyorum. Hâlâ uyanıyorum, dün gecenin ayrıntıları aklıma geldikçe ne diyeceğimi bilemiyorum. Uzun süredir kayıp olan babamın hüzünlü hikayesi. Ve "Rezonans" ın tuhaflığı. Uğultu, beni kutsal bir ana benzeyen bir şeyin içinde yutan grup kucaklaşması. Şimdi, gün ışığında, bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum. Garip hissediyorum.

"Tuhaf bir geceydi," diyorum sonunda, çünkü Simon bir şey söylememi bekliyor gibi görünüyor.

"Olanlar çok önemliydi," diyor. "Sonunda sizi yıllardır geride tutan bir şeyin gitmesine izin veriyorsunuz. O anıyı, keder ve kızgınlığı serbest bırakabilirsiniz. Sence bu anıyı kendine saklamayı seçmenin, onun iltihaplanmasına izin vermenin kökeninde ne var? Nereden kaynaklanıyor Winona?"

Henüz psikanaliz yapacak kadar kafein almadım. Ne yapacağımı şaşırdım. "Utanç mı?"

"Daha derine inin," diyor. "Bu *korku*. Utanç duygusunun yapısını çözerseniz, bunun basitçe reddedilme korkusu olduğunu görürsünüz."

Yavaşça başımı sallıyorum, söyledikleri kafama dank ediyor. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. "Her olumsuz duygunun altında korku yatar." Simon'ın gözleri parlıyor

o devam ettikçe. Tutkusu bulaşıcı. "Öfke: kontrolü kaybetme korkusu. Kıskançlık: Sevilmeme korkusu. Anksiyete ise korkuya verilen aşırı tepkidir."

Çayımı yudumlarken ne dediğini düşünüyorum. Arada, açık pencereden okyanusun uzak iç çekişi geliyor. Tavan pencereden süzülen güneş ışığı havadaki tozu pırıl pırıl yapıyor. Büyükanne Jane'in hayaletini hayal ediyorum. "Peki ya keder?"

"Mmm," diyor, sanki ilgisini çekmiş gibi. "Keder, aşkın geriye doğru eğilmesidir. Hiç midenizde hissettiğiniz, kederden bunalmış olmanın verdiği fiziksel hissi fark ettiniz mi? Gerçekten vücudunuzda hissettiniz mi? Sizi tıpkı korku gibi savaşıma, kaçma ya da donup kalma gibi bir uyarılma durumuna sokar. Anlıyor musun?"

Başımı salladım, büyülenmişim. Kendi yatak odamda bir TED konuşması yapıyorum.

"Ve korku neredeyse *her zaman* geçmişte ya da gelecekte bir yerde bulunur. Örneğin, dün geceki hikayeniz-geçmişiniz. O bitti, o oldu ve bu talihsiz bir durum ama hissettiğiniz olumsuz duygular gerçek anlamda artık var olmayan bir şeyle ilgili. Geçmiş artık yok. Gelecek yok."

Hayal etmek özgürleştirici.

"Utanç mı?" diye devam ediyor. "Bu, diğer insanların tepkilerinden korkmaktır - bu arada henüz gerçekleşmemiş tepkiler. *Gelecekten*. Varsayımlar. Ama her zaman, her zaman şu anda burada bulunan nedir biliyor musunuz? Her zaman saf ve her zaman mevcut olan nedir? Sevgi. Bu da korkunun panzehiridir."

Gözlerim onunkilere kilitlendi. Bu adam çok zeki. Sadece kitap akıllısı değil, gerçi o da öyle. Simon tanıdığım en duygusal zekaya sahip insan.

"Sen bir guru olmalısın," diyorum

ona. Beni şakacı bir şekilde itiyor.

"Dur."

Gözlerimiz tekrar kilitlendi. Onu tanımasaydım, bana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini merak ederdim. Ama Simon hepimize bu şekilde bakıyor. Bu evdeki herkes birbirine böyle bakıyor.

"Burada, Aynalı Ev'de çok eşsiz bir şeyimiz var," diyor. Göz kırıyorum. Akıl bile okuyabiliyor olabilir.

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Kolektif olarak aydınlandık. Ve bireyler olarak, korkusuz bir yaşam için çalıştık. Herkes bu yükün üstesinden gelmek için çalışıyor. Bunu burada hissedebilirsiniz - saf kabullenme, saf sevgi. Yüzünüzdeki ifadeyi görüyorum. Şüphe. Ama bu evde inkar edemeyeceğiniz bir enerji var. Ve dün gece, Rezonans? Sen de onun bir parçası oldun."

"Kesinlikle bir deneyimdi."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Ayak parmağıma uzanıyor ve yorganın içinden sıkıyor. "Bir 'deneyim'. Daha açık ol."

Beynim doğru kelimeyi arıyor. "Ruhani bir deneyim, sanırım?"

"Tahmin mi ediyorsun? Emin değil misin?"

"Hayır, öyleyim." Ona bir gülümseme gösterdim. "Kusura bakma. Henüz kafein almadım."

"Bunu görmek çok güzeldi. Ve içimde bunun sadece bir başlangıç olduğuna dair bir his var." Bana gülümsüyor. "Sana ücretsiz bir seans teklif ettim. Bunun için ne zaman bir zaman ayarlayacağız?"

Dudağımı ısıyorum. Dün gecedен sonra, bu seansların nasıl olduğunu öğrenmek için ölüyorum. Rezonans'ın hissettirdiği gibi bir şey mi? Yoksa terapi gibi katartık mi olacak? Bunu öğrenmek zorundayım.

"Çarşamba öğleden sonra izinliyim," diyorum.

"İki kişi olur mu?"

"Elbette. Ne getirmem gerekiyor?"

"Açık bir zihin. Hepsi bu kadar."

"Benim evim mi senin evin mi?"

"Esprilerin hiç tükenmiyor, değil mi Winona?"

Ayağa kalkıyor ve geriniyor, göbek deliğinin altındaki küçük bir kıl parçası ortaya çıkıyor. Bir kıvılcımla, aniden nereye gittiğini merak ediyorum.

Odamdan çıkarken "Seni seviyoruz," diyor.

Biz.

16

CHAPTERS, çoğunlukla havaalanı kitaplarıyla dolu ve bejin çeşitli tonlarında dekore edilmiş ruhsuz bir zincir kitapçıdır, ancak yaz aylarında klimalıdır ve oraya buraya birkaç sayfa sokuşturabileceğim kadar yavaştır. Patronum alnında bir damar tıkanıklığı ve sanki birisi yemek kitabı sergisini dağıttığı için tepesi atacakmış gibi ağzından çıkan sonsuz bir kahve nefesi treni ile etrafta dolanıyor. Ama iş arkadaşlarımın geri kalanıyla, bir avuç edebiyat ineği, nesir züppesi ve benim gibi şair özentileriyle iyi geçiniyorum.

Pazar günü, Daphne beni eve bıraktı. Siyah ruj sürüyor, Rotted Corpse adlı bir grupta şarkı söylüyor ve şimdiye kadar yazılmış tüm Stephen King kitaplarını okumuş. Mirror House'u görmesi için onu içeri davet ettim. Burada yaşadığıma inanamıyor.

"Seni lanet olası ucube!" diyor hayranlıkla.

Garip, sanatsal ve harika evimi göstermek için heyecanlıyım ve içeri adım attığımızda yüzünü boyayan merakı fark ediyorum. İçeri ilk adım attığımda ben de aynı merakı hissetmiştim. Şu ana kadar sadece iki aylık kirasını ödemiş olsam da, sanki kendi ellerimle inşa etmişim gibi evimle gurur duyuyorum.

Scarlett başında bir havluyla, bornozuyla bir köşeden çıkagelir ve irkilir. Ürkmüş görünüyordu. Tam Daphne'yi tanıştıracaktım ki Scarlett dönüp geldiği gibi hızla ortadan *kayboldu*.

"Lanet olası ucubeler," diye mırıldanıyor Daphne yine.

Bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçiyorum.

"Her neyse, beni içeri aldığınız için teşekkürler." Daphne n kapıya doğru yönelir. "Burayı hep merak etmişimdir."

"İyi günler," diyorum el sallayarak.

Daphne çıktıktan sonra, Scarlett odasından çıkar. zerinde bir şort ve tişört vardı, saçları hâlâ ıslaktı. "Sahil temizliği için aşağı inmek üzereyim, gelmek ister misin?"

"Elbette," diyorum. "Aptal iş gömleğimi çıkarabilir miyim?" "Aww, hadi ama. Küçük şirin bir golf gibi görünüyorsun."

Alay ediyorum ve hızlı bir gardırop değişimi için merdivenleri ıkıyorum.

Birlikte evden çıkarken, parmak arası terliklerimiz kaldırma vuruyor, Scarlett bana getirdiğim kızı soruyor.

"Oh, o sadece birlikte çalıştığım biri. Evin iinin neye benzediğini görmek istedi."

"Ahhh."

Dalgıç kıyafetleri içinde glen bir çift srf kaldırırmda yanımızdan geçiyor. "Bu konuda Simon'a danıştın mı?" Scarlett durup sordu Birinin n bahçesinde sardunya kokusu alıyorum.

"Ne hakkında?"

"Arkadaşın geliyor mu?"

Kafam çok karıştı. Scarlett'in ifadesini daha iyi okumaya çalışarak elimle güneşi engelliyorum. Ama kalp şeklindeki güneş gözlükleriyle bu çok zor.

"Yapmalı mıydım?" Ben soruyorum.

"Boş ver. Olan oldu." Okyanusa bakan okalıptüs ağaçlarına doğru başını sallıyor. "Sahile kadar yarışalım mı?"

Ben daha cevap veremeden saymaya başlıyor ve e ulaştığında koşmaya başlıyoruz ve bacaklarımızın bizi götürebileceği en hızlı şekilde okyanusa doğru ilerliyoruz. Koşmamız sadece otuz saniye sürüyor ve sonra sahile bakan merdivenlerin tepesindeyiz, gülüyor ve nefes alıyoruz.

"Hey, tembeller!" Kristin elindeki kapma aletini sallayarak aşağıdan bağırıyor.

Scarlett ve ben çürük tahta merdivenlerden aşağı iniyoruz. Bütün grup sahil boyunca çöp topluyor. Maude yle büyük bir torba taşıyor ki bana Noel Baba'yı hatırlatıyor.

"Bizim için hiç çöp bıraktın mı Maude?" Scarlett şaka yapıyor. "Açgözlülük etme."

"Hey, kırık şişelerle dolu bir çantayla bir kadını kızdırma," diye şaka yapıyor Maude.

Bir çift kapma aleti alıp kumda teneke kutu, şişe ve sigara izmariti arıyoruz. Okyanus dalgaları kayalara çarparken, Scarlett'le olan o tuhaf etkileşim aklıma geliyor. Ciddi miydi? Simon'a Daphne'nin içeri girmesini sormam mı gerekiyordu? Yanlış anlamış olmalıyım. Ama kısa sürede unutuyorum. Çünkü herkes gülüyor, dalgaların arasında parmak uçlarında yürüyor ve kapma aletleriyle birbirlerini kovalıyor. Her nasılsa bu insanlar sahili temizlemek gibi sıradan bir şeyi eğlenceli hale getirebiliyorlar.

Dakota ve Maude ile kahvaltı masasında oturmuş yulaf ezmesi yiyorum. Dakota tamirci tişörtünü giymiş, çünkü araba tamir eden belalı kadın kimliğine bürünmek için yakında işe gidecek. Maude solitaire oynuyor. Hile yapıyor, ister istemez yığınların yerini değiştiriyor ve ben onun sadece kendini kandırdığına dair aptalca bir şaka yapmamak için dilimi ısıırıyorum.

Maude cesaretlendirici bir baş hareketiyle, "Bugün Simon'la ilk seansın olduğunu duydum," diyor.

Dakota beşlik çakmak için uzanarak, "Bu iş sende dostum," diyor. "Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok," diyorum onlara.

"İçeri girmenin en iyi yolu bu," diyor Maude. "Açık fikirli olarak." "Bu harika." Dakota bir lokma yulaf ezmesinin içinden şöyle diyor. "Ben sadece

bitti a birkaçoturumlar ve ve ilerleme Ben de yapılmış öyle, anıtsal gibi."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Ben soruyorum.

"Glossophobia, sanırım buna ne deniyor? Topluluk önünde konuşma korkusu. Hatırladın mı? Seninle tanıştığımda bundan bahsetmiştim. Ayna karşısında konuşarak başladık, sonra beni kaydedip dinlemeye geçtik ve sonra-"

"Hey, abla, oturum gizliliği," diyor Maude.

Ses tonu dostça, ama aynı zamanda içinde bir endişe notası da var.

Dakota kâsesini karıştırıyor ve başını sallıyor. "Oh, evet. Her neyse, seansların tam ayrıntılarını anlatmadan, sadece beş yıldızlı bir eleştiri. Dakota onay damgası. İşe yarıyor."

"Kesinlikle öyle," diyor Maude, yorgun gözlerle gülümseyerek.

Kristin kısa bir süre sonra mutfağa girerek bize katıldı. Kendi kendine mırıldanıyor ve dolapları açıp kapatıyor. Yemek odasını mutfağa bağlayan kapıdan onu göremiyoruz ama ruh hali hissediliyor.

"Günaydın, gün ışığı," diye şarkı söylüyor Maude.

"Bla bla," diyor Kristin çakıllı sesiyle.

"Bugün yeni işine başlıyor," diye fısıldıyor Maude bize.

Kaşımı kaldırıyorum. Kristin içeri giriyor ve göz göze gelmeden bize katılıyor. Önünde mısır gevreği var ve bizi "Bu üzümlü kuruyemişler kobay kumu yemek gibi" diyerek selamlıyor.

Tuhaf bir şekilde özel. Çok fazla soru var.

"Görüştürüz patenci," diyor Dakota, kalkıp masadaki yerini temizlerken.

"Keşke paten kayıyor olsaydım," diye mırıldanıyor Kristin. "Pis kokulu bir barda köle gibi çalışmak yerine."

Maude gözlerini devirir. "Kapitalizme hoş geldin prenses."

"Seni çalışırken görmüyorum. Sen kimsin ki konuşuyorsun?" Kristin karşılık veriyor.

Maude'un gülümsemesi erir. "Affedersiniz, benim bir taksi kariyerim var." "Ah, doğru." Kristin gözlerini devirir. "O."

"Bulaşıklarını kim yıkıyor, güven fonu bebeği?" Maude'un sesi yükseliyor ve Motorcu Çetesi Maude'u görüyorum. "Yerleri kim süpürüyor ve çamaşırlarını kim yıkıyor?"

"Üzgünüm anne."

Ne kadar alaycı ya da samimi olduklarını tam olarak anlayamıyorum. Sanırım yakın olduğunuzda ikisi de olabiliyor.

Maude uzanıp Kristin'in omzunu sıkar. "Harika olacaksın, Krissy."

"Yeni işin ne?" Ona sordum.

Kristin kasketini gözlerinin üzerinden geçiriyor. "Barback. Bilirsin, barmen asistanı gibi. İçeri girip bir sürü sıkıcı evrak doldurmam gerekiyor. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Barback. İlginç bir seçim. Başka pozları da olmalı. "Belki şansım yaver g i d e r ve yolda bana otobüs çarpar."

Kristin diyor ki.

Kristin huysuz biri; bazen gece yarısı yüzmek için okyanusa k o ş m a k isteyen bir ateş topu, bazen de bütün gün yataktan çıkmayan bir kız. Son zamanlarda onun aşırılıklarını daha fazla fark ettim ve böyle olduğunda etrafında dolaşmayı öğrendim.

Kimse mükemmel değildir elbette. Bir gün Dakota, Maude'a *vejetaryen* burgerinin hardalla ne kadar daha iyi olacağını söyleyip durdu ve Maude *da "O zaman hardalı getir, sürtük" diye* çıkıştı. Kristin ve Scarlett kardeş gibiler, banyoda yer konusunda birbirleriyle atışıyorlar, ara sıra tansiyonumu yükselten bir şiddetle birbirlerine patlıyorlar, beş dakika sonra mükemmel dost oluyorlar. Dakota acıktığında mantıksız bir şekilde huysuzlaşıyor. Ve bir keresinde Simon'ın, Maude gözyaşları içinde ondan af dileyene kadar iki gün boyunca onunla konuşmadığını gördüm.

Ama genel olarak, diğer aileler gibi.

SIMON'UN ODASI beni mutlu ediyor.

Elbette önünden geçtim ve kapı aralığından onunla konuştum. Ama bugüne kadar beni hiç içeri davet etmemişti.

Onun karşısında oturmak ne kadar da özel: Ben Maude'un ona verdiği örme battaniyeyle örtülü rahat bir sandalyede oturuyorum, Simon ise dizüstü bilgisayarından ve tütsü çubuğundan başka bir şey olmayan masasında oturuyor. Üstünde, Simon'ın basit bir mesaj öğreten bir Hindu azizi olduğunu söylediği bir gurunun resmi var: "Sub ek" ya da "her şey birdir". Uzak duvarda, benim kişisel kütüphanemi utandıracak, tavandan tabana bir kitaplık var. Psikoloji, kozmoloji, Budizm, evrim, aklınıza gelebilecek her konuda kitaplar. Sırtları iyice yıpranmış ve parçalanmış. Bahse girerim hepsini baştan sona okumuştur. Hem de defalarca.

Simon dik oturuyor, ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. Üzerinde boho V yaka bir gömlek, keten pantolon ve daha önce taktığını hiç görmediğim boncuklu kristal bir kolye var. "Yapmak üzere olduğumuz şey gölge çalışması gibi bir şey. Tanıdık geliyor mu?"

Başımı sallıyorum.

"Jung psikolojisinde 'gölge benlik' bilinçdışı, bastırılmış parçalarınızı temsil eder. Duygusal kör noktalarınız ve en derin korkularınız. Bize babanız hakkında anlattıklarınız? Bu anıya bağlı utanç mı? Hepsi gölge benliğinizin bir parçası."

Yanaklarımda bir sıcaklık alevleniyor.

"Artık karanlıkta ayna göremiyoruz," diyor Simon. "Bilinçsiz kalırsak rüyalarımızı inceleyemeyiz. Gölge benliğimizi ışığa getirmediğçe onun üzerine düşünemeyiz. İşte ben de bunu yapıyorum: Size ışığı getiriyorum. Korkularınızla yüzleşmenize yardımcı oluyorum. Anlıyor musunuz?"

Midem bulanıyor. "Sanırım öyle."

"Rahatsız görünüyorsun."

"Hayır, bu harika," diyorum ve baş parmağımla onu onaylıyorum. "Korkunun içine dalmak için sabırsızlanıyorum."

Alaycı bir şekilde söyledim. Öyle demek istemedim. Yüzündeki ifadeden hiç eğlenmediği anlaşılıyor.

"Eğer bugün bu işi yapacaksak, dış görünüşünü bir kenara bırakmalısın," diyor. "Ukalalık zırhını kapıya as yoksa bu iş anlamsız olur. Bugün enerjimi ve zamanımı harcayabileceğim başka birçok şey var."

Duruşumu düzeltiyorum ve yutkunuyorum. "Burada olmak istiyorum." "Tamam o zaman." Dizüstü bilgisayarını açıyor. "Hadi başlayalım."

Simon bunun gizli olduğunu açıklıyor. Verdiği hizmetler bir terapistin yüzlerce dolar talep edebileceği türden, ancak o bu işi insanlığa hizmet için ücretsiz olarak yapmaya çağrıldığını hissediyor.

"Yaptığım işin karşılığında hiçbir şey almıyorum," diyor gülümseyerek. "Olması gereken de bu zaten. Ticari olmayan. Bir sevgi eylemi."

Adam ışıldıyor. Onun gibi birini daha önce hiç tanımamıştım; kafası bulutlarda, idealizmi bulaşıcı, hiç düşünmediğim daha büyük bir amaca yönelmiş birini. Hepimizin her iki haftada bir çöp toplamaya ya da evsizlere sandviç dağıtmaya gitmesinin nedeni o. Mirror House'un bir sanat eseri olmasının ve kişisel gelişim ve topluluk felsefesiyle yaşamamızın nedeni o.

Onu etkilemek için her şeyi yaparım. En çirkin yanlarımı, ruhumun bağırsaklarını ortaya çıkarmak anlamına gelse bile.

"Bu kolay olmayacak," diyor. "Ama zor değilse, yapmaya değer bir iş değildir."

Bunu daha önce bir yerde duymuştum ve doğrudu.

Gergin bir şekilde sorularına cevap veriyorum. Kolay değiller. Tuhaflar. Bir an bana kardeşim olup olmadığını soruyor, sonra da hiç tacize uğrayıp uğramadığımı.

"Hiç Amerika Birleşik Devletleri dışına seyahat ettiniz mi?"

"Lisedeyken büyükannemle Cabo'ya gitmiştim." "Hiç kendini bilerek yaraladın mı?"

Ağzım açık kaldı. Sorularının keskin dönüşleri başımı döndürüyor. "Bilerek mi? Hayır, tabii ki değil."

"Hemofobinizi merak ediyorum. Bunun için hiç tedavi gördünüz mü?"
Başımı sallıyorum.

"Başlangıçta bunu ne tetikledi? Temel neden olabilecek bir olay, hatırladığınız bir yaralanma var mıydı?"

"Hiç sanmıyorum. Bunda mantıklı bir şey yok. Sadece kan konusunda her zaman hassas olmuşumdur." Yutkunuyorum. "İçeride tutulması gereken bir şeyin dışarıya sızması bana çok iğrenç geliyor."

Arkasına yaslanıyor, gözleri parlıyor, parmakları dikilmiş. "Büyüleyici."

Soruları hemen konu değiştiriyor. Yeteneklerim neler? Her seçimde oy kullanıyor muyum? Kaç kişiyle yattım?

Bu beni korkutuyor.

Çok kolay bir cevap. Bir. Bir kişiyle yattım. Bunu ona söylemekten, yüz kişiyle yatmış olmaktan daha çok utanıyorum.

Gözlerini bana dikti. "*Bir* mi?"

"Şey... annem çok katıydı, bu yüzden lisede gerçekten ilişki kurma şansım olmadı. Üniversiteye gittiğimde de derslerime ve kız öğrenci birliğime odaklanmışım. Yani, partilerde birkaç kez insanlarla öpüştüm."

Ona söylemediğim şey şu: Drake Üniversitesi'ndeki bir partide öpüştüğüm son kişi bir kızdı. Sıcak, dumanlı bir koridorda. Şeftali rengi dudak parlatıcısı dudaklarımda, vücutlarımızın manyetik karışımı, ellerim onun kısa saçlarını çekiyor, eli eteğimin üstünde, bana nerede dokunacağını çok iyi bilen parmakları sanki hatırlıyor gibiydi. Sanki bu ilk kez olmuyormuş gibi. Benim tek seferim. Bunu yapmış olmam -ve bundan o kadar zevk almış olmam, yatağımın özel karanlığında bu lezzetli anıyı hala yeniden yaşıyor olmam- beni çok korkutuyor. Bu, kimliğimi sismik bir umutsuzluğa sürükleyen bir depremdi. Gerçekte kim olduğuma dair en ufak bir fikrim olmadığını fark etmemi sağladı.

"Peki şanslı adam kim?" Simon yarım bir gülümsemeyle soruyor.

"Pardon?" Kısa saçlı parti kızının görüntüsü kaybolurken soruyorum. "Adı Dean."

Kısaltılmış versiyonunu sunuyorum: Aptaldım; bir uygulamada tanıştığım bir adamla çıktım; evli olduğunu öğrendim; ayrıldık, büyükannemi kaybettim, sorunlarımdan kaçtım ve buraya taşındım. *Fin.*

"Bu kadar deneyimsiz olduğunu fark etmemiştim," diyor Simon yazarak. "Kendini cinsel bir insan olarak görüyor musun? Mastürbasyon yapar mısın?"

Bunu bana bakmadan, doktor muayenehanesinde çalışan birinin ev adresimi sorması gibi bir soğukkanlılıkla soruyor.

Tereddüt ettiğimde bana dönüyor ve şöyle diyor: "Şu anda utancını hissedebiliyorum. Rahatsızlığa doğru eğil. Korkunun hayatını yönetmesine izin verme."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. O haklı. Ben lanet olası bir yetişkinim, neden mastürbasyondan utanayım? Cinsellikten bu kadar rahatsız olduğum için annemi suçluyorum. Büyürken, seks konusu her zaman bir uyarıya bağlıydı - istenmeyen gebeliklerden cinsel saldırıya kadar her şey. Annem eşcinsellere karşı hoşgörölüymüş gibi davranırdı ama heteroseksüel olduğum için ne kadar rahatladığını söylerdi çünkü ayrımcılığa uğradığımı görmek çok "üzücü" olurdu. Ayrıca biseksüelliğin var olmadığını düşündüğünü ve biseksüel olduğunu düşünen insanların sadece kafalarının karışık olduğunu ya da ilgi çekmek istediklerini söyledi.

Ama beceriksizliğimi görmezden gelmeye çalışıyorum ve Simon'ın soruları gittikçe daha ayrıntılı hale geldikçe cevaplıyorum. Porno izliyor muyum? Seks sırasında orgazm olur muyum? Kadınlara cinsel olarak ilgi duyuyor muyum?

Bu beni durduruyor, çünkü kendime bile yüksek sesle itiraf etmediğim bir şeye değindi.

"Um, belki," diye idare ediyorum. "Emin değilim."

Bana başını sallayıp gülümsüyor, sanki kendisiyle bir şaka paylaşıyormuş gibi. Bu soruların rahatsızlığı - sanki tüm vücudumda kurdeşen dökmek üzereyim. Ama neyse ki seksten başka konulara geçiyoruz. Nefretlerime.

"İşimize burada başlıyoruz," diyor heyecanla ve dizüstü bilgisayarından uzaklaşıp tekrar bana bakıyor. Masasının altında bir yazıcı mırıldanıyor ve iç çekiyor. "Bilinen bir korku en kolay başlangıç yeridir. Önce bir tanesinde ustalaşırsın, sonra zamanla daha derin gölge çalışmalarına geçebiliriz. Seninle mi? Kanla başlıyoruz."

Bir dilim çikolatalı pasta yemek üzere olan bir adamın parlak sırıtışıyla bu sözleri söyleme şekli, anlamlarıyla uyuşmuyor.

"Affedersiniz?" Ben soruyorum.

"Kan. Kandan korkuyorsun." Sanki anlamayacakmışım gibi her kelimeyi dikkatle telaffuz ediyor. Sonra eğilip yazıcıdan bir sayfa alıyor.

Lanet olsun.

Kırmızı renkle kayganlaştırılmış bir resim görüyorum.

Görüşüm parıldıyor. Göğsüm çöküyor. Nabzım sıcıyor.

Sayfayı titreyen ellerime bırakıyor, gülümsüyor. "Öyleyse kanla başlıyoruz."

19

Resimdeki şey bu: bir olay yeri fotoğrafı, banliyödeki bir oturma odasının her yerine kan sıçramış. Beyaz kanepeli ıslatan kan. Kan mavi halıyı kirletiyor. Kan lekelenmiş, bulaşmış, çizilmiş ve damlamış. Aman Tanrım. Burada kaç kişi öldü ve korkunç hikaye nedir, sormak bile istemiyorum. Bana tek söylediği bunun gerçek olduğu. Bu bir slasher filmi değil. Mısır şurubu ve kırmızı gıda boyası değil.

Kan kan kan kan *kan*.

O haftanın ilerleyen günlerinde, bu resmi ev ödevi olarak ilk çalıştığımda, kusacağımdan oldukça eminim. İkinci kez mide bulantısıyla savaşıyorum. Üçüncüsünde dişlerimi gıcırdatıyorum ve karnımdaki örümcekleri görmezden geliyorum.

Artık kendi pozumu vermeye başladığımdan beri, açıkça konuşulmasa bile evin diğer üyelerinin ve yaptıkları pozların biraz daha farkına vardım. Maude'un odasının önünden geçerken onu yatağında bağdaş kurmuş, ahşap zeminde sürünen Harvey'e bakarken gördüm. Dakota'nın odasının köşesindeki yeni kurulumu (yeşil ekran, halka ışık ve telefon tripod) fark etmek ve bana *bunun glossophobia'nın üstesinden gelmekle ilgili TikTok kanalı* için olduğunu söylemesi. Kristin bar bekçiliği işinden huysuz bir şekilde eve geliyor ve köpüklü suları biraymış gibi çarpıyor. Scarlett... Scarlett'i henüz çözemedim.

Her seferinde beş dakikamı çirkin resimle geçiriyorum. Sonra on. On beş.

Sonra Simon bana her gün incelemem için bir paket veriyor, kabus gibi olay yeri fotoğrafları, bunlar daha yakın çekimler. Bir tanesinde yerde yatan, kafatası çökmüş bir kadın ve bir ölünün süt gibi, görmeyen bakışları, başının yanında üzerinde bir çeşit kalın beyin maddesi olan bir halter var. Bir diğerinde şakağından kurşun yemiş, göz küresi yok olmuş bir adam var. Bir çift bilek jilette kesilmiş, açıkça kanıyor. Beni hasta ediyor ve bunlara bakmaktan nefret ediyorum, ama başımın dönmemesine şaşıyorum.

Annem bir Cumartesi sabahı telefonda bana "Bundan hoşlanmıyorum" dedi.

Ona ne yaptığım hakkında neredeyse hiçbir şey söylemedim, sadece Simon'la kişisel gelişim üzerine çalıştığımı söyledim, ama onaylamaması çok keskin. Oturma odasındaki masasında yeşil bir smoothie içiyor ve bulmaca çözüyor. Bulmacayı sevdiği için değil, bunamayı önlediği için her gün yapıyor.

"Bu yabancı sana bedava terapi vermek için nasıl bir motivasyona sahip? Bu adama neden *güveniyorsun*?"

"O benim ev arkadaşım. Ve eğitilmiş bir psikolog." "Bu kulağa hiç etik gelmiyor."

"Bana bir psikolog gibi davranmıyor, anne." "Az önce öyle olduğunu söyledin!"

"*Eğitilmiş* olduğunu söyledim. Aynı zamanda çok ruhani bir insan."

Alay ediyor. "Sen ne zamandan beri ruhani oldun?"

Sanki ruhani özlemim gibi hassas bir konuda anneme güvenebilirmişim gibi, Tazmanya şeytanına eğrilmiş cam sunmak gibi. Saatime baktım. Altı dakika. Altı dakikadır telefondayım. Lütfen vur beni.

Maude kapımı çalıyor. Biliyorum çünkü Maude kapıyı çaldığında, SWAT ekibinin gücüyle geliyor ve penceremi tıkırdatıyor. "Hey tatlım, domatesleri unutmadın, değil mi?" diye sesleniyor kapıdan. AC/DC'nin "Thunderstruck" şarkısını, çılgın elektro gitarını ve falsetto vokallerini duyabiliyorum. Maude cebinden hard rock çalmadan hiçbir yere gitmez. "Çünkü burada arsızlaşmaya hazırım."

"Ben de tam onları almaya gidiyordum," diye geri aradım. "Bana bir dakika izin verir misin?"

"Sana on beş yirmi verebilirim."

"Mükemmel."

O merdivenlerden aşağı inerken müzik gittikçe sessizleşiyor. Telefonuma döndüğümde, annem sanki ekrana tırmanmak istiyormuş gibi beni inceliyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Unutmuşum, bugün hasat görevindeyim." Spor ayakkabılarımı giyiyorum ve saçlarımı tepeden topluyorum. "Büyük bir parti makarna sosu için domates toplamam gerekiyor."

"Öğleden önce makarna?"

Saatime tekrar bakıyorum: sekiz dakika. Cumartesi sabahları ve sadece Cumartesi sabahları zaman durur.

"Daha sonra evsizlere dağıtmak üzere yemek yapıyoruz."

"Yaşadığınız yerde bu insanlar için barınaklar yok mu?"

Zaman. Duruyor. Duruyor. Aşağı inerken onu da yanımda götürüyorum, sonra tekrar aşağı iniyorum.

Arka kapıdan çıkarken ona "Bahçeye iniyorum," dedim.

Güneş gözlüklerimi takarak temiz, kumsaldan esen havayı içime çekiyorum. Dakota dışarıda, asılı bir sandalyede, elektronik sigara kalemini emiyor.

"Annemle konuşuyorum," diyorum telefonu göstererek.

Dakota başını sallıyor ve neşeli bir ejderha gibi burun deliklerinden vape dumanı üflüyor.

"Kim o?" diye soruyor annem meraklı bir şekilde.

"Ev arkadaşım Dakota." Telefonu kaldırıyorum. "Dakota, annem. Anne, Dakota."

"Merhaba Dakota!" diyor annem, sesi balla eriyip bir oktav yükseliyor.

"Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum!"

"Sen de!" Dakota diyor, sonra öksürmeye başlıyor ve içeri girmek için ayağa kalkıyor. "Su."

Dakota içeri girdikten sonra annem "O kadının *yüzünde* dövme var mıydı?" diye sordu.

"Evet."

Verandadan atlayıp bahçeye iniyorum ve erik ağacına asılı bir sepet alıyorum. Kulübenin yanındaki bahçe yataklarına doğru ilerliyorum. Domates bitkilerinin o taze kokusu çarpıyor burnuma - zingy, grassy, spicy. Hasat yapmayı seviyorum. Her şeyi ben yapmışım gibi davranıyorum.

Bu yiyeceği yetiştirmek ve beslemek için çok çalıştım, oysa tek yaptığım onu asmadan koparmaktı.

"Lütfen bana yüzüne dövme yaptırmayacağını söyle."

"Yüzüme dövme yaptırmayacağım."

"Esrarı buharlaştırıyor muydu?"

"Evet. Bu yasal," diye

hatırlattım.

"Ayrıca saat sabahın dokuzu."

Dokuz dakika geçti. Zaman çok acımasız. "Bu ev...

Bilmiyorum, Noni," diyor annem.

Yadigrları teker teker sıkıp en olgun olanları koparıyorum. "İyi haber: Burada yaşamak zorunda değilsin."

"Ziyaret etmeme izin verecek misin?"

şaşırdım. "İstediğin hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Tabii ki istiyorum. Bu dünyada sahip olduğum tek şey sensin."

Bunu duymak acı veriyor. Bunu iltifat gibi bir şey olarak söylüyor ama bu beni onun adına üzüyor. Ve birinin biriciği olmak, taşınması zor bir yük.

"Tabii anne. Ne zaman istersen. Sahilde, benden iki blok ötede muhteşem bir otel var."

"Anlıyorum." Smoothie'sinin sonunu hprdeterek içiyor. "Yani seninle kalmamı istemiyorsun."

"Yani, bir kanepede uyuyacaksın. Burası tam olarak Ritz Carlton değil."

Sessiz, cevap vermiyor. Onu okumaya çalışıyorum, tansiyonum yükseliyor ama sessizlik uzuyor.

"Rahat olmanı isterdim," diyorum.

Annemden hâlâ ses yok. Bunu yapmasından nefret ediyorum. Her şeyi düzeltmek için içimdeki garip ve çılgınca dürtüyü açığa çıkartıyor.

"Anne?" İlkel bir yerden aniden çıkan aptal kk kız sesiyle "Anne?" diyorum, eskiden "Anne?" diye bağıran sesle aynı ses.

Dirseğini masaya dayamış, yüzünü ellerinin arasına almış, diğer tarafa bakıyor. Bu, işte, daha önce defalarca yaptığım anne-kız taş duvarı dansı, bir bakışma yarışması ya da tavuk oyunu kadar yoğun.

"İstersen benimle kalabilirsin elbette," diyorum. "Ne zaman istersen. Bu sadece bir öneriydi."

Sihir gibi, tatlı bir rahatlamayla bana dönüyor ve gülümsüyor. "Pekala... takvimimi kontrol edeyim ve en kısa zamanda size geri döneyim."

Harika. Muhteşem. Bayıldım. Umutsuzluk.

Birkaç dakika daha sohbet ediyoruz, annem şirketinde gerçekleşen birleşmeden ve dairesine alacağı yeni halılardan bahsediyor. Telefon görüşmesi bitiyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Ardından karmaşık ve çok tanıdık duygular dalgası geliyor: bir hafta boyunca onu arama zorunluluğum olmadığı için rahatlama; rahatlama hissettiğim için suçluluk; bana verdiği hayat ve sevgi için minnettarlık; bu kadar uzakta olduğu için sevinç. Bunun için suçluluk.

Sepetimi yadigârlardan oluşan bir gökkuşağıyla dolduruyorum -mor menekşe, gündoğumu şeftalisi ve öp beni kırmızısı. Edebi beynim, William Carlos Williams'ın buzluk erikleri ve Christina Rosetti'nin cin pazarı gibi ürünlerle ilgili bildiğim tüm şiirleri düşünüyor. Bir ses beni ürküttüğünde kendi mutlu, sersem dünyamdayım.

Barakadan çıkan Scarlett benden birkaç adım ötede. "Oh," dedim şaşkınlıkla. "Nereden çıktın sen?"

Scarlett yutkunuyor. Üzerinde bir güneş elbisesi, çıplak ayakları ve kırmızı ayak tırnakları var, saçları iki örgü halinde. Yüzündeki ifade çok garip. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Tam önümde durmasına rağmen sanki buradan çok çok uzaklarda bir yerdeymiş gibi.

"Shed," diyor, sanki bu belli değilmiş gibi.

Sinirli bir şekilde gülüyorum, elimle güneşi engelliyorum. "Orada ne yapıyordun?"

Scarlett boğazını temizledi ve bana yaklaştı. "Hey, özür dilerim, ama ben... konuşmanıza kulak misafiri oldum."

"Sorun değil," diyorum. "Ben de annemle konuşuyordum."

"Uh-huh." Çilli elini koluma koydu. "Biliyorsun, son zamanlarda insanları davet etmeyi bıraktık. Ev olarak buna karar verdik. Kulağa garip geldiğini biliyorum. Yine de iyi bir nedeni var. Bir gün çok hızlı bir şekilde işten birini mi getirdin? Sana o zaman söylemeliydim."

"Bekle, ne?" Kıs kıs gülüyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor.

Söylediklerine inanamıyorum. Delta Theta Kappa'nın evi gözümün önüne geliyor. Gece misafirine izin verilmezdi. Aslında, hafta sonları dışında ziyaretçi yoktu. Erkeklerin üst kata çıkmasına hiçbir sebeple izin verilmezdi.

"Ama neden?" Ben soruyorum.

"Sanırım *City on a Hill*'deki makaleden haberin yok?" Ben de boş boş bakıyorum.

"UCSC'nin gazetesi," diyor Scarlett. "Öğrencilerinden biri geçen sonbaharda bir partiye geldi - Kristin'in sözde bir arkadaşının sözde arkadaşı. Ev hakkında bir makale yazdılar, herkesi deli gibi göstermeye çalıştılar. Simon bu olaya çok sinirlendi ve herkes bir daha kimseyi davet etmemenin daha kolay olacağına karar verdi."

"Annem bile mi?"

Yüzünü buruşturarak omuz silkiyor. "Yani, Simon'a sorabilirsin ama sanırım sana onunla başka bir yerde buluşmanı söyleyecektir. Kurallar bir kez esnetilirse, bir kez daha esnetilir."

"Tamam. Tabii."

Hâlâ tam olarak anlamış değilim ama sanırım her evin kuralları vardır. Gerçi şimdi ev arkadaşlarımı deli olarak gösteren bu makaleyi öğrenmek için can atıyorum. Scarlett sevimli bir gülümsemeyle sepetime baktığında bunu sormaya hazırdım.

"Şu 'mater'lara bak," diyor Kuzey Carolina ağzıyla. "Onlara bakmak bile beni acıktırıyor. İçeride görüşürüz."

O eve geri dönüyor ve ben burada, güneşin altında, beynimin çarkları dönerken kalakalıyorum. Bunca zamandır neden kulübedeydi? Bahçe aletleriyle dışarı çıkmadı. Bir şey kaçırıp kaçırmadığımı görmek için içeri bakıyorum. Kulübe küçük, kalabalık, ışık yok - bu bir tür teşhir mi? Yoksa özellikle beni gözetlemek, konuşmalarına kulak misafiri olmak için mi içerideydi? Bu hiç mantıklı değil. Ve misafir yok kuralı... Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Dikkatimi tekrar domates asmasına veriyorum. Aile yadigarı bir domatesi öyle bir sıkın ki yırtılsın.

Kıpkırmızı, yapışkan, kanlı, yapışkan meyve suyu.

Tohumlar, bağırsaklar, sıçrama, fıskırma.

Meyveyi bırakıyorum, bileğimdeki damlayı yalıyorum ve olay yeri fotoğraflarını kafamdan itiyorum.

Aynalı Evin Kızları belgeselinden alıntı: Bir Yıl Sonra

YER: Görüşülen kişinin evi, Raven's Landing, Kaliforniya

SCARLETT konuşmaya devam eder, arada sırada elinde hâlâ dumanlı tüten çaylı yudumlar.

SCARLETT: Anlayın, kale direkleri o kadar yavaş hareket ediyor ki, çok geç olana kadar bunun farkına varamıyorsunuz. Kontrol, o anda tamamen mantıklı gelen bu küçük artışlarla sıkışır. Her şeyi haklı çıkarırsınız. Ve eğer bir şeyler ters giderse, etrafınızda sevdiğiniz insanlara bakarsınız ve onlar gülümseyerek bunu kabullenirler ve siz de şöyle düşünürsünüz: Ben de öyle olmalıyım. Ben de gülümseyip kabulleneceğim.

ÇEKİMLER: Scarlett'in çocukluk fotoğrafları; Scarlett ve ailesiyle aile fotoğrafları, ebeveynlerin yüzleri bulanıklaştırılmış; Scarlett'in gençlik grubuyla gençlik fotoğrafları, diğer herkesin yüzleri bulanıklaştırılmış

SCARLETT: Bakın, o kadar katı bir köktendinci kilisede büyüdüm ki, vaftiz edilmediyseniz katılamazdınız. İncil'in "sola scriptura", yani tek ve biricik otoritesini takip ederdik. Tabii ki kiliseden çıktıktan sonra kilise benimle hiçbir şey yapmak istemedi ve ben de Kaliforniya'ya taşınıp her şeye yeniden başladım. Ama belki de şeytanı cadıya değişmişimdir.

O zamanlar fark etmemiştim ama Mirror House, içinde büyüdüğüm dünyadan o kadar da farklı mıydı? Gençken katıldığım duygusal canlanma toplantıları ile Mirror House'un oturma odasında içimizi döktüğümüz ağlamaklı, sarhoş Truth oyunları arasında o kadar fark var mıydı?

Şimdi, benim küçük taşra kilisemi bir ölüm tarikatıyla karşılaştırmaya çalışmıyorum elbette. Dünyadaki en sevdiğim insanların çoğu o kiliseye gitti ve orada kimse kimseyi öldüresiye dövmedi ya da intihar anlaşması yapmadı. Daha sonra olanlardan bahsetmiyorum. Sadece şunu söylüyorum, telkin o kadar çok renkte gelir ki bazen kör olursunuz.

SCARLETT beni Mirror House'un ziyaretçi kabul etmeme kuralının kökenleri hakkında bilgilendirdiğinde Google'da hafiyelik yapıp makaleyi buluyorum. Gizlice. Odamda, kapı kapalı, elimde telefonumla yatağımda uzanıyorum. Ekranda kendi yüzümü görüyorum, *City on a Hill* makalesinin üzerine yansımış. Aynı anda hem yabancı hem de tanıdık bir resim: Aynalı Ev, aynasız, lavanta rengi ve süssüz.

Home.

Westside House, Karizmatik Eski Psikolog Liderliğinde Alışılmadık 'Kişisel Gelişim' Yöntemleri Kullanıyor

Emmy Weaver tarafından

Santa Cruz'un Batı Yakası'nda yıpranmış bir Viktorya dönemi evi, eksantrik bir eski psikolog olan Simon Spellmeyer'in yönetiminde alışılmadık bir kişisel gelişim hareketinin merkez üssü haline geldi. Spellmeyer, ev arkadaşlarını terapi ve sosyal toplantılar arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran bir dizi alışılmadık uygulamaya yönlendirmesiyle dikkat çekiyor.

Müzik ve dansın olduğu son ev partilerinin katılımcıları, Alkol ve esrar kullanımının yaygın olduğu bu grup, olayları hem özgürleştirici hem de tedirgin edici olarak tanımlıyor. Canlı bir sosyal etkinlik olarak başlayan

Toplantılar genellikle yoğun, duygu yüklü grup seanslarına dönüşüyor. Adının açıklanmasını istemeyen bir katılımcı, Spellmeyer'in maruz bırakma terapisi tekniklerini kullanarak bire bir seanslar da düzenlediğini ve bireyleri en derin korkuları ve güvensizlikleriyle yüzleşmeye zorladığını paylaştı.

Spellmeyer'in kişisel gelişime yaklaşımı
bazılarına ilerici görünürken, diğerleri daha temkinlidir.

19 yaşındaki UCSC öğrencisi Alex Chang, "Bir partiye gittiğimi sanıyordum, kardeşim," dedi. "Ve sonra çocuklukları hakkında ağlayan kızlarla bitti."

Yakın zamanda düzenlenen bir parti sırasında, 32 yaşındaki Spellmeyer daishiki ve güneş gözlüğü takmış vahşi saçlarıyla "Girls Just Want to Have Fun" şarkısında dans edip bir şişe şarap içerken felsefesi hakkında açıkça konuştu.

"Toplulun yaklaşımı çok yumuşak," dedi sesi müziğin üzerine taşarak. "Her şey korkudan kaçışla yönlendiriliyor. Ama biz bu evde rahatsızlığımızı kucaklıyoruz."

Adının açıklanmasını istemeyen bir başka katılımcıya göre, geçmişteki partilerde o gece sergilenmeyen rahatsız edici unsurlar vardı.

"Buraya son geldiğimde, üzerinde bir grup yol leşinin bulunduğu bir masa vardı ve insanların ona bakıp ölüm korkuları üzerine meditasyon yapmaları gerekiyordu" dediler. "Çok iğrenç. Polisler partiyi dağıtmış ve görünüşe göre Simon denen adamı yasadışı yollardan yol leşi topladığı için soruşturmuşlar. Ne yazık. Bir daha asla orada bir partiye gitmedim."

Spellmeyer'in her ikisi de saygın çocuk psikologları ve profesörler olan ebeveynleri Amy ve Kyle Spellmeyer, oğullarının faaliyetleriyle ilgili yorum taleplerine yanıt vermedi. Bu arada Simon'ın mesleki geçmişi de yöntemleri kadar eklektik; geçmişte özel muayenehane, sanat koçluğu, yaşam koçluğu

koçluk ve hatta sigorta satışı. LinkedIn'deki mevcut pozisyonu "yazılım geliştirme danışmanlığı" olarak listelenmiştir. "Bulut heykel ve element sanatı "nı sergilediği Instagram'ı da gizemine gizem katıyor.

Mevcut ev arkadaşları sadece içsel gelişime odaklanmakla kalmıyor; aynı zamanda evsizleri beslemek ve sahil temizliği düzenlemek gibi toplum hizmetleriyle de ilgileniyorlar. Spellmeyer bu faaliyetleri grubun bütünsel iyileştirme yaklaşımı için hayati önemde olarak tanımlıyor. "Bu, uyanmak ve dünyayla elle tutulur bir şekilde bağlantı kurmakla ilgili."

Spellmeyer'in yöntemlerinin kişisel gelişim için çığır açan bir yaklaşım olup olmadığını göreceğiz. Şimdilik, Westside'daki Victorian, sınırların test edildiği, korkularla yüzleşildiği ve evrimin - en azından Spellmeyer'e göre- kaçınılmaz olduğu bir yer olmaya devam ediyor.

Tekrar tekrar okuduktan sonra makaleyi nasıl sindireceğimi bilemiyorum. Bir yandan, "çocuklukları hakkında ağlayan kızlar "dan bahsedildiğinde sıcak bir utanç kabarıyor çünkü Truth oyunu sırasında benim başıma gelen tam olarak buydu. Bir de iğrenç ama Simon'ın çalışmaları düşünüldüğünde mantıklı olan yol kenarında öldürölme olayı var. Scarlett makalenin onları deli olarak resmettiği konusunda beni uyardı; o kadar ileri gitmezdim ama özellikle Simon'ı pek de olumlu resmetmiyordu.

Tüm hafta boyunca *Tepedeki Şehir* makalesini ve annemin burada kalmak istemesi konusunda ne yapmam gerektiğini düşündüm. Ona ziyaretçi kabul etmeme politikamız olduğunu söylediğimde suçluluk duygusuna kapılacak. Evden ve genel hayat kararlarımdan şüphelenmesi için bir neden daha. Eğer burayı ziyaret etmesine ve ne kadar muhteşem bir yer olduğunu görmesine izin verilseydi - Maude'un ikramı olan ev yapımı gurme bir yemek yeseydi, Scarlett'in gitar çalıp şarkı söylemesini dinleseydi, Simon'la büyüleyici bir sohbeta katılsaydı, sahili temizlerken bize eşlik etseydi - muhtemelen şüpheliği azalardı. Nasıl olduğunu görseydi

Burada olduğum için mutluydum, muhtemelen hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum, fikrini değiştirebilirdi.

Pozlamalarıma başladığımdan beri bu benim için bir keşif oldu. Burada ne kadar mutlu olduğumu fark ettim. Düşündüğümden daha fazlasını yapabileceğimi fark ettim. Simon'la seanslara başladığımdan beri üç haftadan biraz daha kısa bir süre içinde, hasta olmadan birkaç damla kana bakamamaktan *ameliyat videoları izlemeye* geçtim.

Bu doğru. Birkaç gün önce bir histerektomi izledim.

Simon tüm *bu* süre boyunca elimi tuttu ve ona başımın döndüğünü, kusacakmış gibi hissettiğimi söylediğimde, "*eğer zor bir iş değilse, yapmaya değmez*" diye tekrarlayıp durdu.

Otuz dakika. Göbeğin altına bir neşter, kan ve iç organlardan oluşan korkunç, parlak bir dünya açan bir yarık. İlk başta üzerime dalga dalga mide bulantısı çöktü. Ama beş dakika sonra biraz kendimden geçmeye başladım. Bu manzara artık adrenalinimi yükseltmiyordu. Nefesim düzene girdi; avuçlarım kurudu. On dakika sonra, rahatsız olmuyordum. On beş dakika sonra, uyuşmuştum. Kırmızı boyaya bakmak gibiydi. Ona bağlı hiçbir duygu yoktu.

Simon iş bittiğinde bana uzun süre sarıldı ve fısıldadı, "Seninle gurur duyuyorum. Bak ne kadar güçlüsün. Bak neler yapabiliyorsun."

Geri çekildiğinde bir elini yanağıma koydu ve yüzümü inceledi. Nefis kokuyordu. Taze şeftali, tarçın ve misk. Üzerimden soğuk bir şehvet teri aktı. Tanrım, onu istiyordum. Sanki bir mucizeymişim gibi bana bakışı. Parmağının çene çizgimde gezinmesi ve aç gözlerle dudaklarımı izlemesi. Ağzım sulandı. Sonra elini çekti ve boğazını temizledi.

"Cinsel zevk dikkat dağıtıcıdır," dedi sanki kendi kendine.

Sanırım haklıydı. Çünkü bütün gün boyunca yanağıma bana dokunduğı yerde nabız gibi attı.

21

TEMMUZ AĞUSTOS'A GİRİYOR, sıcaklıklar artıyor, turistler sahilleri dolduruyor ve Simon beni alkışlarken ben kanlı, pişmemiş bir biftek yiyorum. Bitirdiğimde dudaklarımı siliyor.

Mirror House'da ilerleme kaydeden tek kişi ben değilim.

Maude, Harvey'i otuz dakikalık zaman aralıklarıyla boynuna bir eşarp gibi doluyor. Bunu yaparken Teneke Adam gibi kaskatı yürüyor, tezgahları ilaçlıyor, halıları süpürüyor, tuvaletleri temizliyor, sanki boynuna dolanmış beş metrelik top pitonundan başka bir şey düşünmeye çalışıyormuş gibi.

Gözlerimle onu işaret ederek, "Seni görüyorum," diyorum. "Aferin Maude."

"Eğer zor bir iş değilse, yapmaya değmez," diyor alnındaki teri silerken.

Kristin işine alışmaya başladı ve ruh hali gün geçtikçe aydınlanıyor.

Havadaki değişimini hava durumu gibi algılayabiliyorsunuz - mutlu olduğunda kıkırdayan ve enerji dolu, hesaba katılması gereken bir güç. Telefonunda paten ve sörf videoları izliyor ve "Abi!" diye bağılıyor. Tembel bir öğleden sonra verandada kitap okuyan Simon'ın arkasından yaklaşıp omuzlarına masaj yapıyor. "Teşekkür ederim," diye eğilip kulağına söylediğini duyuyorum. "Seni seviyorum. sen."

Yutkunuyorum, gözlerimi kendi kitabımın sayfalarından ayırmamaya, duymamış gibi yapmaya çalışıyorum. Ama kıskanç küçük bir çiçek açar. Neden?

ona bu şekilde dokunabilir mi? Ben de ona dokunabilir miyim? İlişkileri arkadaş ve ev arkadaşından öte mi?

Dakota'nın metamorfozu en dudak uçuklatıcı olanı olabilir. Yatak odasının kapısının önünden geçerken onun sesini duyuyorum. Yayın yapıyor ve bir TikTok kanalı kurarak kendini göstermeye devam ediyor. İlk başta sesi yumuşak. Sonra gün geçtikçe biraz daha yüksek, tonu biraz daha kendinden emin oluyor. Onu TikTok'ta buluyorum ve *bin* takipçisi var. Videolarının her biri binlerce kez izlenmiş! Glossophobia ile ilgili kişisel deneyimleri hakkında dakikalar süren klipler çekiyor. Topluluk önünde konuşma korkusu olan biri için bu ciddi bir ilerleme.

Bugün işten aceleyle eve geldim ve seansımız için doğruca Simon'ın odasına gittim. Nasıl bir görüntüm olmalı: terden parlıyor, saçlarım taranmamış, Chapters yeleğimde kahve lekesi var. Üstüne üstlük, annemi yatıştırmak imkânsız hale geldi. Beni ziyaret etmek için bu ayın sonunda bir tarih belirledi ve ona burada kalamayacağını söyleyecek cesaretim yok. Simon'ın masasının yanındaki sandalyeye yerleşiyorum, üzerinde minyatür bir vantilatör var, saçları bir müzik klibindeki model gibi görkemli, V yakalı keten gömleği göğsündeki koyu renkli kılları ortaya çıkarıyor.

"Simon, pozlamaya başlamadan önce bir şey konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Elbette." Kaşları çatılıyor ve tekerlekli sandalyesini daha yakına çekiyor. "Her şey yolunda mı?"

"Annemle ilgili. Ziyarete geliyor." Yüzümde buruk bir gülümseme belirdi. "Mirror House'da kalmak istiyor. Haftalardır onu oyalıyorum ama o bu konuda çok kararlı. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum."

Bilmiş bir şekilde başını sallıyor. "Ah," diyor arkasına yaslanarak. "Ona hiç hayır demeyi denedin mi?"

Basit, meraklı bir soru olarak soruldu. Ama gerçek şu ki... Bu kelimeyi ona pek sık söylemiyorum.

"Scarlett neden ziyaretçi kabul etmediğimizi açıkladı," dedim. "Makaleyi okudum."

Simon'ın burun delikleri genişler ve kontrollü bir şekilde nefes alıp verir. "Utanç verici. İnsanlara güvendim. Yaptığım şeyi insanlara *yardım* etmek istediğim için yapıyorum, çünkü ruhani ya da psişik şeylere inanmıyorum.

bir işlem olmasına yardımcı oldu ve sonra ... tamamen yanlış tanıtıldım."

Makalenin nesinin bu kadar korkunç olduğundan hâlâ emin olmasam da başımı sallıyorum.

"Bunun da ötesinde, Emmy Weaver'ın gazetecilik dürüstlüğü sorgulanmalıydı." Sesi keskinleşiyor ve kahverengi-yeşil gözlerinde ateş parlıyor. "İnsanlardan bu şekilde alıntı yapmak etik bir ihlaldir. Bir muhabirle konuştuğumdan haberim yoktu. Kristin'in sözde bir arkadaşıydı."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama görünüşe göre laf kalabalığı kapıları açılmıştı.

"Ve yanlış bilgiler! Uydurmalar! Annemin adı Annie, Amy değil. Hiç sigorta satışı yapmadım, bunun nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ve asla, bir kez bile, içeride güneş gözlüğü takmadım. *O kadar* gösterişçi değilim."

Kahretsin, makale geçen yıl yayınlanmış olsa da, kızgınlığı hala taze. Onun için üzülüyorum. O insanlara karşılıksız yardım eden yetenekli bir insan ve bunu hak etmiyor. Simon bana katmanları kaldırmayı öğretti; öfkesinin altında korkuyu görebiliyorum. Yanlış anlaşılma korkusu. Sevilmememe korkusu.

"Soruyorum çünkü annem burada yaşamamı pek onaylamıyor," diyorum. "Sanırım buranın nasıl bir yer olduğunu gerçekten görseydi fikrini değiştirdi."

İç geçiriyor, bana bakıyor. Duvarındaki guruyu inceliyor.

"Annenin onayını neden bu kadar önemsiyorsun?" diye soruyor, bakışlarını tekrar bana çevirerek. "Sen bir kadın mısın yoksa küçük bir kız mısın?"

Çenemi açıyorum, cevap veremiyorum.

"Kulağa sert geliyorsa özür dilerim, burada yüzeyin altına inmeye çalışıyorum" diyor.

"Ben bir kadıyım," diyorum, söylemek istediğimden daha sessiz bir şekilde.

Başını sallıyor. "Yine de seni hala bağlı tutuyor. Annene gidip kendini becermesini söyleyene kadar gerçek bir kadın değilsin."

Bu kelimeler tansiyonumu yükseltiyor.

"Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Ailem hayatlarını yaptığım her şeyi onaylamayarak geçirdi, Winona. Her küçük şeyi. Ben denedim

onları memnun edin-Ivy Ligleri! Onların izinden git, psikolojiyi takip et! Hiçbir şey yeterli değildi. Onların onayına duyduğum derin ihtiyacın fiziksel sonuçları vardı. Ülserler. IBS. Ve sonunda, ipi kesip hayatımı yaşamak zorunda kaldım. Bak sana ne diyeceğim." Nefesindeki karanfil sakızının kokusunu alabileceğim kadar yakınımaya eğiliyor. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Ona siktirip gitmesini söylesem annemin tepkisini hayal etmeye çalışıyorum. Kadının binlerce parçaya, insan konfetisine dönüşeceğinden eminim.

"İlginç," diyorum, Simon'ın tavsiyesiyle ne halt edeceğimi bilemeden.

Onu inceliyor ve yanağımı çiğniyorum. Simon'ı ilk gördüğümde onu çekici bulup bulmadığımdan emin değildim. Çok çelimsizdi. Favorileri kocaman, saçları kar fırtınası gibi bukleli. Ama gün geçtikçe, hayatımda tanıdığım en çekici adam olabileceğini düşünüyorum. Gözlerinde parlayan ruh. Sanki evrenle bir sırrı paylaşıyormuş gibi gülümsüyor. Daha önce onun gibi güven ve memnuniyet yayan birini tanımamıştım. Ailesinin onayını almak istediği için ülser olacak kadar stresli olduğunu hayal etmek zor. Mirror House'daki hayatından önce kim olduğunu hayal etmek zor.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diyor Simon.

"Bilmiyorum," diyorum utangaçça, hazırlıksız yakalanmış gibi.

"Alaycı ve yüksek bir sesle, "'Bilmiyorum,' dedi. "Hadi ama. Cilvelerin arkasına saklanma, bu hiç yakışmıyor. Ne düşündüğünü biliyorsun."

Simon genellikle o kadar şefkatlidir ki, bu sözü söylediğinde, tonu sıcak olsa da, buz gibi bir acıyla gelir.

"Kimsenin senin hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmeni hayal edemiyorum," diyorum. "Aydınlanmış falan görünüyorsun."

Yanaklarım ısındı. Çok yaltaklanıyorum. Ama bu doğru.

Simon'ın yüzü bir gülümsemeye dönüşür. Başını iki yana sallar. "Aydınlanmış olmaktan çok uzağım. Ama iltifatınız için teşekkür ederim. Bu evdeki herkes gibi ben de kendi kişisel gelişim yolculuğumu sürdürüyorum."

"Sormamın sakıncası yoksa, ne üzerinde çalışıyorsunuz?"

"Sormana aldırmiyorum Winona. Ben de maruz kalma terapisi görüyorum. Kristin gibi benim de bağımlılık sorunlarım var. Alkolle değil, seksle. Uzun süre seks bağımlısı oldum."

Ağzından çıkan seks kelimesi içimde kıvılcımlar çaktırıyor. Göğüslerimin ağırlığının, bacaklarımın arasındaki pırıltının farkına varıyorum.

"Bağımlılık - onu parçalara ayırdığınızda - tabii ki korkudur," diye devam ediyor. "O şeye sahip olamama korkusu. Bir alkolik içtikçe içer çünkü derinlerde bir yerde bir daha asla içemeyeceğinden korkar. Benim gibi bir seks bağımlısı da bir daha asla seks yapamama korkusuyla yaşar. Bu yüzden kendimi bekarlığa adanmış durumdayım. İşte böyle."

Bu bilgileri aktarma şekli çok klinik, bir bilim insanı kadar bağımsız. Gerçekten mi? Bekarlık mı? Hayal kırıklığı. İçten içe bir noktada, yıldızlı bir gökyüzünün altında şarap sarhoşu bir gecede, belki de Simon ve benim takılabileceğimizi ummuştum. Belki bundan daha fazlası bile olabilirdi. Aptalca, biliyorum. Bir ev arkadaşına aşık olmak kötü bir fikir. Ama zihnim ilk seansımıza, tüm o cinsel sorulara geri dönüyor. Onu tahrik etmişler miydi? Bu kadar çok sormasının kişisel bir nedeni var mıydı?

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," diyor Simon. "Bu seansın seninle ilgili olması gerekiyor. Bu haftaki ilk ödevin? Annene siktir olup gitmesini söyle. Kendi tatlı Winona üslubunla tabii ki." Gülümsüyor. "Ama ziyaretçilere izin vermiyoruz, nokta. Anneler bile. Kuralları bir kez esnetirsen, bir daha esnetilir."

Boğazım düğümleniyor ama "Tamam." diyorum.

Ve şimdi en başta neden burada olduğuma geri döndük: kan korkum.

Yutkun. Her seferinde ne olacağını merak ediyorum. Her seferinde, korku kafamı kurşun bir balona çeviriyor.

Simon bugün masasından bir çengelli iğne çıkardı. İğneyi açıyor, sivri ucu ışığı yakalıyor ve bana başka tarafa bakamayacağımı söylüyor. Onu gördüğümde nabzım fırlıyor çünkü biliyorum ki gelecek olan her neyse ondan nefret edeceğim.

"Bunun için hazır değilim," diye geveledim. "İstemiyorum."

"Ne olacağını bile bilmiyorsun. Bana bak. Bana bak."

Parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor ve göz göze geliyoruz. Bir an için dünyada Simon ve benden başka bir şey yok.

"Eğer zor bir iş değilse, yapmaya değmez," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum.

"Söyle."

"Eğer zor bir iş değilse, yapmaya değmez" diye yinelıyorum.

Ve gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişken parmağını batırıyor. Parmağını kaldırdı ve yavaşça bana doğru hareket ettirdi.

"Kal," diyor. "Burada kal. Rahatsızlığınla otur."

Yüzümden on santim ötede, parmak ucunda parlayan gül kırmızısı bir boncuk oluştuğunda nefesimi yutuyorum. Mücevherli korku parıltısı. Kan. Gerçek kan. Ciddi, gerçek kan. Titriyorum ve kuru kusuyorum. Baş dönmesi görüşümü engellediğinde, minnettar oluyorum. Umarım bayılırim.

"Eğer zor bir iş değilse, yapmaya değmez," diye mırıldanıyor Simon.

Nefes al. Nefes verin. Hayır, bunlar tek bir şey - paniklemiş tek bir şey - tek bir kelime, iki değil. Nefes al, nefes ver. Nefes verin.

Kan damlası bir damlacık haline gelir.

Mantiken, bu zor olmamalı. Beynim bana ameliyatları izlediğimi hatırlatıyor. Suç mahallerini inceledim. Ceset resimlerine o kadar uzun süre baktım ki artık hiçbir anlamları kalmamıştı. Ama *bu - bu - birinin* gerçek kanı, tam yüzümün önünde - beni derimden sıçramak istememe neden oluyor.

"Rahatsızlığa doğru eğil," diyor. "Sakın başka tarafa bakayım deme."

Kolumu yakalıyor ve diğer eliyle, kanlı olmayan eliyle sıkıca tutuyor. Geriliyorum ve çekmeye çalışıyorum ama o bir doktor edasıyla, "Rahatla, rahatla, rahatla. Derin nefes al."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Çığlık atmak için içimdeki ilkel dürtüyle savaşıyorum. Çengelli iğneyi bana da mı batıracak? Kıpırdamamak, titrememek ve tüm dikkatimi elinden damlayan kana vermek için çok çaba sarf ediyorum. O kırmızı çizgi bir akıntıya dönüşüyor. Kulaklarım çınlıyor ve görüşüm gölgeleniyor.

"Bayılabilirim," diye fısıldadım.

Cevap vermiyor ya da söylediklerimi kabul etmiyor bile. Bunun yerine, nazıkçe, çok nazıkçe, kanlı parmak ucunu ön kolumun içindeki kuğu beyazı ete koyuyor. Bir av hayvanı gibi çaresizce yalvaran bir ses çıkarıyorum. Ama bana zarar vermiyor. Beni dürtmüyor.

Sanki o parlak gözlü bir ressammış ve ben de boş bir şövaleymişim gibi, bileğimin üzerine kanıyla bir kalp çiziyor. İçini dolduruyor, kırmızı içinde kırmızı. Kanı tenimde ıslak. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun parmak boyası kadar kaba.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diyor.

Elimde değil, içimde öyle bir tsunamik kabarma var ki, titriyorum, deprem kızı ve bir hıçkırık kaçıyor. Kanama eyleminin, ağlama eyleminin ne kadar tuzlu ve benzer olduğu daha önce hiç aklıma gelmemişti.

Kontrol altına almayı çok istediğimiz tüm nehirler.

MIRROR House'daki HERKES, programlarımızı Cumartesi günleri toplum hizmeti için izin alabileceğimiz şekilde ayarladı. Bu özelliğimizi seviyorum; dünyayı daha iyi bir yer haline getirme konusundaki ortak felsefemizi. Delta Theta Kappa'da her ay bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışırdık. Lisedeki voleybol takımım her tatil sezonunda yerel bir aşevi için binlerce dolar toplardı. Bunlar, dahil olduğum her iki grupta ilgili en güzel anılarımdan bazılarıydı, çünkü bir etki yaratmaktan daha iyi bir şey yoktur.

Simon "Kelebek etkisi olun" demeyi sever.

O bahsettiğinden beri üzerinde düşündüğüm ve kendi kendime sessizce tekrarladığım bir kavram bu. Küçük eylemlerin büyük sonuçları olduğunu bilmek hayatınıza sürekli bir anlam katıyor. Bir yabancıya gülümseyin, onu saatlerce neşelendirebilirsiniz. Yerdeki bir çöp parçasını kaldırırsanız, bir hayvanın hayatını kurtarabilirsiniz. Simon, dünyayı değiştirip değiştiremeyeceğimizin asla bir soru olmadığını, bunun *nasıl* bir soru olduğunu söylüyor. Biz onun bu sözlerine "Simonizm" diyoruz ve Maude bazen bunları mutfak tahtasına yazıyor.

"Şu Simon denen adama aşık mısın?" diye soruyor annem haftalık telefon görüşmelerimizden birinde. "Bütün bunlar bununla mı ilgili? Bu kişiyle olan ilişkini anlamıyorum."

"Ona *aşık* değilim. O benim arkadaşım. Ev arkadaşım."

"Otuz üç yaşında bir adam beş genç kadınla ne yapıyor? Kulağa daha çok harem gibi geliyor."

Tanrı aşkına...

"Maude evdeki en yaşlı kişi," diye hatırlatıyorum ona. "Kırkli yaşlarında."

"Simon'ın soyadı ne?" diye bir kez daha sorar.

"Meyer, sanırım?" Simon'ı annemin meraklı Google aramasından korumak için yarı yalan, soyadının sadece ikinci yarısı. Annem o *Tepedeki Şehir* makalesini bulsa ne derdi düşünmek bile istemiyorum. "Biliyorsun, evsizler için sandviç yapmaya yardım etmem gerekiyor. Haftaya konuşur muyuz?"

"Hâlâ seni ziyaret etmeyi planlıyorum," diyor. "Beni başından savmayacaksın. Gerekirse o sefil otelde kalırım."

"Haftaya konuşuruz," diyerek konuşmayı yedi muhteşem takvim günü öteye erteliyorum.

Buraya taşındığımdan beri sahilden onlarca torba çöpün çıkarılmasına yardım ettim ve yüzlerce insanı besledim. Beklenmedik derecede keyifli de. Cumartesi günlerindeki iyi hissettiren enerji bulaşıcı. Neşe saçıyorum ve şöyle düşünüyorum: *Winona, dur ve bunun kıymetini bil. Bu hayatının en güzel yazı.* Mutlu ve kafeinliyiz ve Simon'ın minibüsüne doluşup müzik setini açıyoruz ve akortsuz bir koro halinde şarkı söylüyoruz, kendimize gülüyoruz, rüzgar dişlerimizde. Eve yorgun ve kirli ama yüreğimiz dolu dönüyoruz. Ve sonra Pazar sabahına kadar ziyafet çekme, içme, gülme ve dans etme zamanı. Makalede sanki evde sürekli Hakikat oyunları oynanıyor ya da garip grup terapi partileri veriliyor gibi bir hava yaratılmış ama bu doğru değil. Simon'ın dediği gibi, uydurma. Ben taşındığımdan beri bu sadece bir kez oldu, benim üzgün baba hikayem ve asla üzerinde durulmadı ve bir daha da olmadı.

Sahip olduğumuz şey çok özel. Paylaştığımız ruh, daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Bu insanları tüm kalbimle seviyorum ve onları tanımak beni değiştirdi.

Bir öğleden sonra, Maude mutfakta soğan keserken elini kesti. Olay olduğunda ona o kadar yakındım ki acıdan sarsıldığını hissettim. Bir saniye içinde Maude'un içindeki şey dışarı çıktı. Elinden aşağı kan fışkırıyor. Normalde bir puding yığınının dönüşürdüm ama bu sefer kağıt havlulara uzanıp temizlenmesine yardım ediyorum.

Hayatımda ilk kez bu şekilde tepki verdiğimi hatırlıyorum. Kan beni hep koşturur, odayı döndürürdü. Hayır.

artık.

"Şu haline bak kızım, büyüyorsun," diyor Maude elini sararken ve kalbim küt küt atıyor.

Simon her şeye tanık oluyor. Elma yiyor, kapıya yaslanmış, gözlerinde sinsi bir parıltı. Tek kelime etmiyor ama pozitif bir şekilde ışıldıyor ve ben de ona karşılık veriyorum çünkü onun gururu bir güneş ışığı gibi. Ellerimi yıkamak için koridorda yanından geçtiğimde beni durduruyor, kollarını sıkıca sarıyor ve dudakları baş döndürücü bir öpücükle benimkilerle buluşuyor.

"Sen bir harikasın," diye fısıldıyor.

Hala elmasının tadını alabiliyorum. Sonra bir çırpıda beni bırakıp uzaklaşıyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, bir kasırga geliyor ve göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyor, ellerim titriyor.

Simon'ın öpücüğünden mi yoksa Maude'un kanından mı olduğunu anlayamıyorum ama kendime gelmem biraz zaman alıyor.

EYLÜL'ÜN İLK HAFTASI, Dakota'nın bir TikTok videosu patladı. Basit bir video. Anlamıyorum. Dakota'nın sebze toplarken, makarna salatası yaparken ve evsizleri beslerken çektiği otuz üç saniyelik bir video. *Ben ve ev arkadaşlarım cumartesieleri nasıl geçiriyoruz*, diyor ve sonra, *eğer zor bir iş değilse, yapmaya değmez*. Bir cumartesi yayınlıyor ve ertesi gün bir milyondan fazla izleniyor. Bu San Francisco'daki insan sayısından daha fazla izlenme demek. Harry Potter serisindeki kelimelerden daha fazla görüntülenme. Beynim bir milyon rastgele insanın bir videoyu izlemesini aklıma bile getiremiyor.

Verandada şarap içip gün batımını izlerken Simon Dakota'ya, "Bunu nasıl değerlendireceğimizi düşünmeliyiz," diyor.

Gökyüzü yakında kaybolacak olan gösterişli bir flamingo pembesi.

İzleme ayrıcalığına eriştiğim her gün batımında Büyükanne Jane'i düşünüyorum. Özellikle de şu anda gökyüzü onun en sevdiği renkteyken.

"Bu anlamına gelir bir şey. Bu anlamına gelir bir şey." Simon

devam ediyor.

Dakota ileri geri sallanarak ona "Bir gecede üç bin takipçim oldu," diyor.

Simon elini çenesine dayamış bunu düşünmektedir. Bilgisayar işine rağmen, genel olarak teknolojiden sıkılmış görünüyor. Oturma odamız dizüstü bilgisayarlardan arındırılmış bir bölge ve grup olarak yemek yerken telefonlarımızı kullanmıyoruz. Televizyon ya da film izlemiyor. Sadece bir sosyal medya hesabı var ve o da buluntu sanat eserlerini ve yaptığı tuhaf heykelleri belgelemek için.

çöpten yapıyor. Ama birdenbire TikTok ve yapabilecekleriyle ilgilenmeye başladı.

"Üç bin kişi," diyor. "Şu anda buraya üç bin kişinin geldiğini hayal edebiliyor musunuz? Üç bin kişinin önünde bir odada durduğunuzu hayal edebiliyor musunuz?"

"Dostum," diyor Dakota.

Dude, Dakota'ya göre, pek çok şey için kullanılabilen bir sözcük. Bir kişiye atıfta bulunabilir; bir şaşkınlık ünlemi ya da küfre benzer bir şey olabilir.

Simon ona kollarını açarak, "Buraya gel," diyor.

Dakota'nın ayağa kalkıp sallanan sandalyesine geçmesini ve kucağına oturmasını göz ucuyla izliyorum.

"Sen aşkınsın," dediğini duyuyorum kulağına. "Sadece korkunun üstesinden gelmekle kalmadın, bu süreçte daha da değerli bir şeye rastladın."

Sanki üçümüz takılıyorduk ve birdenbire benim varlığımı unuttular. Onun yanağını öpüyor. Bakmamaya çalışıyorum ama ne olup bittiğini anlamaya çalışmaktan da kendimi alamıyorum. Koridordaki *öpüşmemiz* gibi bir öpüşme mi? Yoksa Avrupalıların selamlaşmasına daha çok benzeyen dostça bir Mirror House öpücüğü mü?

Arka kapı açıldı ve Scarlett öfkeyle verandaya fırladı. Yüzü neredeyse saçları kadar kızarmıştı.

"O lanet yılan yine lanet küvetin içindeydi ve beni çok korkuttu, neredeyse altıma işeyecektim," diyor.

"İşemek için o kadar yer varken, banyo hiç de fena değil," diye öneriyorum.

Scarlett bana şakamı ne kadar komik bulduğunu anlatan donuk bir bakış attı.

"Belki de seni korkuttuysa, senin için iyidir," diyor Simon. "Benim lanet olası yılanlardan korkum yok, kahretsin-"

Simon yüksek sesle, "Hey," dedi. "Sakin ol, Scarlett. Maude'la şu konuyu konuş o."

"Çoktan söyledim ama beni dinlemiyor Simon. O bunu yapıyor amaç." Scarlett ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu seninle onun arasında. O yılan da doğru görünmüyor. Onda bir sorun var."

Dakota, "Ona bir veteriner çağırmasını söyle," diyor. "Simon meşgul."

"Oh, özür dilerim. Bir şeyi mi bölüyorum?" Scarlett sesinde zehirli bir şekerle sordu. İçini çekti ve topuğunun üzerinde dönerek içeri girdi.

Sessizlikte tek duyduğum okyanus, cırcır böcekleri ve sallanan sandalyelerimizin gıcirtısı. Simon ve Dakota içeri giriyorlar ve ben de parçası olmak istemediğim bir tartışma duyuyorum. Scarlett'in öfkesini anlayabiliyorum. Harvey bazen evde istenmeyen bir sürpriz gibi ortaya çıkıyor. Maude'un odasında kalması gerekiyor ama Maude kapıyı açık bırakıyor.

Pencereden sesler geliyor, Maude bana Axl Rose'u hatırlatan tiz bir feryatla bağırıyor, "Kapa çeneni, sıska taşralı sürtük, kışını tekmelerim," ve Simon Maude'u sakinleştiriyor. Bir itiş kakış sesi, sonra ağlama, sonra müzik duruyor ve parti bitiyor. Herkes odalarına dağılır ve kapılarını kapatır. Cumartesi günleri genelde böyle olmaz ama uzun bir gündü. Sıcak bir gündü. Tartışmalar ve güneş yanıklarıyla biten türden. Herkes akşam sekiz küsurda olması gerekenden daha sarhoştur.

Yukarı çıkıp yatağıma uzandım ve bir süre kendimden geçtim.

Aniden, gecenin bir yarısı ve ben tamamen uyanığım, vücudumdaki tüm alkolü atmışım. Susamışım ve su şişemin nerede olduğunu bilmiyorum. Sonra onu en son aldığım yeri hatırlıyorum, dışarıdaki sallanan sandalyeyi. Detaylar geri geliyor: Scarlett'in Harvey hakkında bağırması ve herkesin kavga etmesi; Dakota'nın Simon'ın kucağında oturması; milyonların izlediği video. Sanki geceyi tersten izliyor gibiyim.

Dışarıda, verandada, su şişem bıraktığım yerde. Ay ile özel bir anın tadını çıkarırken ondan uzun bir yudum alıyorum. Ne zaman olursa olsun -gündüz, gece- okyanusun durmak bilmeyen itme ve çekme sesini duyabilmeyi seviyorum, sanki dünyanın atan kalbi sadece iki blok ötedeymiş gibi.

Ama altında bir ses var. Delici, yürek burkan bir ses.

Bir köpeğin inlemesi gibi. Ya da ağlayan bir çocuk gibi. Ya da bir kadın.

Bu ses beni hasta ediyor. Yakın geliyor. Verandanın altında bir hayvan mı var? Penceresi açık bir komşu mu? Bilemiyorum. Kulağımı gecenin serin havasına doğru eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum, kaynağını bulmaya çalışıyorum.

Kulağımı verandaya kadar takip ediyorum, gıcırdayan ahşap merdivenlerden iniyorum. Evin altından gelmiyor. Bahçemizde bir yerden geliyor. Telefonumu açıp el feneriyle yolumu aydınlatıyorum ve etrafı tarıyorum. Ne bulabileceğimden korkuyorum. Yaralı bir keseli sıçan mı? Kuduz rakun mu? Hayır, hayır. Bahçeye doğru adım attıkça, insan olduğundan emin oluyorum.

Dişlerim takırdamaya başladı.

"Alo?" Sesim çatallaşarak söylüyorum.

Ve aniden, biraz önce flört ettiğim ay, insanları kurt adama çeviren bir parıltıya dönüşüyor. Korkuyorum. Ama Simon derdi ki, korkmak hiçbir şeyi bırakmak için bir neden değildir. Aslında, korkmak sebat etmeniz için bir işarettir. Ve sonra, çıplak ayaklarım yengeç otlarının arasında, domates sarmaşıkları ve kabak çiçekleri bacaklarımı gıdıklarken bahçe yataklarının yanından geçerken duruyorum.

Aman Tanrım. Hayır.

Evet. Olamaz ama

öyle.

Sesin nereden geldiğini biliyorum.

Köpek kulübesi görünümlü şeyin, asma kilitli kutunun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. İçinde biri var. Dizlerinize sarılarak oturabileceğiniz kadar büyük değil. *Ufacık* bir şey. Ne için olduğunu hiç bilmiyordum. Buraya taşındığımdan beri herkes omuz silkip gizemli bir şeymiş gibi davrandı. Ama içinde biri var. Ağlıyor.

"Alo?" Işığımı yakıp ne yapmam gerektiğine dair bir fikir bulmaya çalışarak soruyorum.

Bir sessizlik o kadar uzun sürüyor ki, her şeyi hayal edip etmediğimi merak ediyorum. Ya da hâlâ uyuyor muyum ve bu sadece bir rüya mı?

"Alo?" diyor boğuk bir kadın sesi. "Neden...

oradasın?" diye soruyorum.

Uzun bir sessizlik daha oldu. "Maruz kalma."

Birden sesi tanıdım. "Scarlett?" İnanamayarak soruyorum. "Şu anda benimle konuşamazsın, üzgünüm," diyor.

Ayağa kalktım, hayretler içindeydim. Söyleyecek sözüm yok. Tek söyleyebildiğim "Scarlett" oldu.

"Bunu atlatmak zorundayım, tamam mı? Bunu mahvetme yoksa her şeyi baştan yapmak zorunda kalacağım. Lütfen. Lütfen. *Lütfen*."

Hıçkırır hıçkırır ağlıyor. Yalvarıyor. Orada sıkışıp kaldığını bilmek midemi alt üst ediyor.

"Nasıl dışarı çıkacaksın?" Elimi boğazıma götürerek soruyorum.

"Simon'da anahtar var. Lütfen buradan çık, ciddiym, lütfen."

"Nefes alabiliyor musun?"

"Evet, gayet iyi nefes alıyorum. Söz veriyorum, bunu istiyorum, tamam mı? Şimdi git." Ellerimi sıktım ve beynimi yokladım.

"Tamam, tamam. Tamam."

"Merak etme. Yakında bitecek."

"Tamam."

Burnunu çekiyor. "Sabah görüşürüz."

"Görüşürüz."

Tamamen rahatsız olmuş bir şekilde içeri girdim. Karanlık oturma odasında, pencereden bahçeye bakıyorum. O küçücük, minicik şeyin içine kilitlenmiş. Kendi isteğiyle. Anlayamıyorum. Bunu anlamaya çalışıyorum ama anlayamıyorum. Ne zamandır orada? Ne zaman çıkacak? Bu daha önce de oldu mu?

Bu normal değil, diye fısıldıyor içimden endişeli bir ses. *Bu işte bir terslik var.*

Ondan sonra uyuyamadım. Sürekli pencereden dışarı bakıyorum. Şafak sökerken Simon'ın kapısının açıldığını ve merdivenlerden aşağı kaydığını duyuyorum. Pencereden onun avluyu geçip köpek kulübesinin yanına çömeldiğini ve kulübeyi açtığını görüyorum. Scarlett dışarı çıkıyor. Titriyor ve şoka girmiş. Sarıldılar. Öpüştüler. Uzun bir kucaklaşmadan sonra gözlerini siliyor. Onun gülümsemesini, Simon'ın kolunu ona dolamış içeri doğru ilerlediklerini görmek beni rahatlatıyor.

Orada olmak istedi, kendime güveniyorum. Bu onun teşhirinin bir parçasıydı. Garip, evet. Alışılmadık. Başkasına açıklamak zor olabilir ama bizim gördüğümüz gibi sonuçlar gördüğünüzde, bazen aşırı korkuların aşırı önlemler gerektirdiğini anlıyorsunuz.

Simon öyle dedi.

Aynalı Evin Kızları belgeselinden alıntı: Bir Yıl Sonra

YER: Görüşülen kişinin evi, Raven's Landing, Kaliforniya

SCARLETT: Simon'ın seansları, sahip olduğunuz en zeki arkadaşınızla oturup konuşmak gibiydi. Sanki dünyanın en iyi psikoloğuna sahipmişsiniz ve o kişi de sizi tüm kalbiyle, size ücretsiz tavsiye ve terapi verecek kadar seviyormuş gibi. Bana bunu hayatta ne kadar sık bulunduğunu söyle. Hayır, bekleyeceğim.

İlk Truth maçımda yıkıldım ve herkese kilisemden atıldığımı anlattım.

Herkesin herkesin işini bildiği küçük bir kasabada büyüdüm. Biseksüelim ve bunu da saklamadım. Ailem bu durumu görmezden gelse de kilisem görmezden gelmedi. Papazım bana cehennemde yanacağımı söyledi ve en kötüsü de bunu bana ibret olsun diye İncil çalışma grubumun geri kalanının önünde yaptı. Hangisi daha çok canımı yaktı bilmiyorum - onun beni aşağılaması mı, yoksa kimsenin benim için konuşmaması mı?

Aynalı Ev'e götürüldüğümde bu olayın etkisinden hala kurtulamamıştım. Bu hikayeyi ev arkadaşlarıma ilk kez yüksek sesle, tüm teknik detaylarıyla anlattım. Üzerime yağdırdıkları sevgi - anında kabulleniş - iyileştiriciydi.

Bu arada ailem hala o kiliseye gidiyor. Beni ne kadar sevseler ve aradığımda beni özlediklerini söyleseler de, hala oturup her hafta o adamın vaazlarını dinliyorlar. (Ama Mirror House? Onlar artık benim yeni ailemdi. Benim seçilmiş ailem. Ve seçildiğinizde, bu şu anlama gelir

çok daha fazla, değil mi? Simon o gece yüzümdeki gözyaşlarını silerken bana şöyle dedi: "Bu senin yeni hikayenin ilk sayfası."

O zamana kadar hayatımı beni korkutan şeylerden kaçmaya çalışarak geçirmiştım. Ortaokuldayken birkaç çocuk beni kapıcı dolabına kilitlemişti. Bu yüzden asla dar alanlara girmezdim. Simon'ın seansları beni bu yanımla hesaplaşmaya zorladı. Kaçınma sadece korkuyu güçlendirir, biliyor musun? Bu konuda haklıydı ve dürüst olmak gerekirse çoğu şeyde haklıydı. Böylece yavaşça, yavaşça, bu maruz bırakmaları yaptık ve bir dolabı açıp içine bakmaktan, saatlerce bir kutuda kilitli kalmaya geçtik.

(Eğilerek, görüşmecinin anlaşılmaz sorusunu dinliyor)

Hala klostrofobik olup olmadığımı mı soruyorsun? Evet. Yüzde yüz. Aslında, daha da kötüyüm. Çünkü artık sözde tedavi eden maruz bırakma terapisinden de korkuyorum. (Birine zihninizin anahtarlarını verirsiniz, ona güvendiğinizden emin olsanız iyi olur.

EYLÜL SONLARINDA Santa Cruz'un enerjisi değişir. Günler küçülür. Turist sürüleri evlerine uçar ve Boardwalk roller coaster hafta içi uyur. Sis daha erken çöker ve şehrin sokaklarına yapışır. Yine de palmiye ağaçları sallanır, okyanus çalkalanır ve sörfçüler sörf yapar. Bir sahil kasabasında zamansız ve mevsimsiz bir şeyler vardır; bazen soğuyan sonsuz bir yaz.

Ekim ayının ilk *günü* ev sahibimizden bir mektup gelir ve Simon mektubu üzerinde *EV CUMARTESİ GÜNDEMİ* yazan mutfak tebeşir tahtasına bantlar: *Beyin fırtınası Ayna Evi yanıtı*.

Mektupta şöyle yazıyor:

Sevgili Simon Spellmeyer,

Umarım bu mektup size iyi gelir. Laguna Caddesi üzerinde bulunan mülkün dış cephesinin aynalarla kaplandığı dikkatimi çekti.

Bu değişiklik, önceden onay alınmaksızın mülkte değişiklik yapılmasını yasaklayan kira sözleşmenize uygun değildir. Ayrıca, aynalar yansıtıcı yüzeyleri nedeniyle komşular için sıkıntı yaratmaktadır.

Bu vesileyle, 30 gün içinde tüm aynaları kaldırmanız ve mülkün dışını orijinal durumuna getirmeniz istenmektedir. Aksi takdirde, tahliye işlemlerinin başlatılması da dahil olmak üzere başka önlemler alınacaktır.

Bu konuyu ivedilikle ele almanızı tavsiye ederim. Herhangi bir sorunuz varsa veya açıklamaya ihtiyaç duyarsanız, lütfen doğrudan benimle iletişime geçmekten çekinmeyin.

Bu önemli konuya gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz.

Saygılarımla,

Paul Hamm, Mülk Sahibi

Cumartesi günü plaj temizliğini atlayıp yemek masasının etrafında toplandık. Simon masanın başına bir sandalye çekti.

"Ben *pater familias* mıyım?" diye soruyor gülümseyerek. "Üzgünüm, çok fazla antik Roma tarihi okudum. Görünüşe göre bunun yerine Kaliforniya kiracı haklarını araştırmalıymışım."

Zorlama gibi gelse de birlikte gülüyoruz. Ardından gelen sessizlik ağır.

Mektup masanın ortasında duruyor ve bize ters ters bakıyor. "Dinle, babamı bu işe dahil etmek için izin isteyecektim, Simon," diyor Kristin. "Bununla mücadele edebilecek avukatlar tanıyor."

Simon ellerini ağzının önünde birleştirerek bunu düşünüyor. "Kristin - eğer sakıncası yoksa- bir ders alabilir miyim?"

"Hayır, tabii ki!" diyor.

"Ve açık sözlü olacağım," diyor Simon. "Çünkü sana karşı açık sözlü olmamı istiyordun, hatırladın mı?"

Kasketini ayarlıyor ve geriye doğru çeviriyor. "Devam et." "Babamı arıyorum," diyor alaycı bir şekilde, gözleri yarıklara dönüşüyor, gözleri "Bu kitaptaki en eski Kristin numarasıdır. Zengin kız saçmalığı. Yeni bir numara öğren."

Aramızda şaşkın bir sessizlik oluşuyor. Masayı okumaya çalışıyorum - diğerleri bu konuda ne hissediyor? Ama bakışlarını kaçırıyorlar.

Simon'ın ifade ısıtır ve o ulaşır Dışarı, Kristin'in elini sıkarak. "Bebeğim, bana açık sözlü olmamı söylemiştin."

"Hayır, anlıyorum. Haksız değilsin." Gülümsüyor ama canının yandığını anlayabiliyorum. "Teşekkür ederim."

Simon bize döndü. "Başka kimse var mı?"

Bunu duyduktan sonra bir öneride bulunacak kadar kendime güvenmiyorum.

"Gerçekten mi, Simon?" Maude dişlerini gıcırdatarak konuştu. "O Hamm serserisinin penceresine bir tuğla fırlatmak isterdim."

"Ahh, öfke. Maude'un koltuk değneği. Maude'un gidişi," diyor, neredeyse sıkılmış bir halde.

Maude cevap vermek ister gibi ağzını açıyor ama kapatıyor.

"Ya sadece... aynaları kaldırırsak?" Scarlett sorar.

"Teslim ol," diyor Simon. "Pes et, ha? Kaçın, kaçın! Hepiniz çok tahmin edilebilirsiniz."

Bir cevabım yokken beni hedef almasından korktuğum için doğrudan gözlerine bakmıyorum. Sanki bizi uyandırmaya çalışıyormuş gibi ellerini masaya vuruyor.

"Bu varoluşsal bir tehdit!" diye neredeyse bağılıyor. "Burası bizim evimiz. Biz buyuz. Gitmemizi istiyorlar. Bunu anlıyor musun?"

Scarlett'le kısa bir bakış alışverişinde bulunduk; öyle kısa bir bakıştı ki, gözünüzü kırpsanız kaçırırdınız. Ama gözlerinde paylaştığımız bir kafa karışıklığı var. Bu bana makaleyi hatırlattı. Simon'ın çok daha büyük bir mesele olduğunu düşündüğü hafif bir rahatsızlık.

"Hiç beyniniz var mı? Cesaretiniz var mı?" diye soruyor bize.

Bunu öyle bir nezaketle söylüyor ki, ilk başta incindiğini hissetmek zor.

"Yoksa siz de d i ğ e r l e r i gibi uyuyor musunuz?" diyor, daha yumuşak, neredeyse kendi kendine.

Simon hayatımda tanıdığım en zeki insan. Onun nereden geldiğini anlamadığımda, kendimi karanlıkta bırakılmış gibi hissediyorum. Şu anda da öyle hissediyorum: karanlıktayım, onu anlamıyorum, onun benimle kurmak istediği bağlantıyı kuramıyorum. Bizden bir şey istediğini söyleyebilirim, tıpkı sınıfından doğru cevabı almaya çalışan sinirli bir profesör gibi. Ve görünüşe göre bunun için yeterince çalışmamışım.

"Bir fikrim var Simon," diyor Dakota, gözleri iki ikiz ampul gibi parlıyor.

"Can kulağıyla dinliyorum," diyor Simon.

"Neden TikTok izleyicilerime sormuyoruz?" diye soruyor. "İnsanların bize biraz kamu desteği vermesini sağlayabilir miyiz?"

Simon yanağının içini ısıyor, havada sadece kendisinin görebileceği bir sırta bakıyor.

Dakota heyecanla, "Canlı yayın yapabilir ve bunun hakkında konuşabilir, videolar hazırlayabiliriz," diyor. "Şu anda neredeyse on bin takipçim var. Bu insanlar bizi seviyor, dostum. Gönüllü çalıştığımız için aziz olduğumuzu düşünüyorlar. Aynaları da çok seviyorlar. Yani, hesabımın adı Aynalı Ev Kızı. Bize destek veriyorlar."

"Dakota, sen bir *dahisin*," diyor Simon, gülümsemesi yayılıyor. "Kampanya yapıyoruz. Bizim işimiz bu." Masaya dönüp gülümsüyor. "Korkunuzla yüzleştiginizde ne olduğunu görüyor musunuz? Sadece korkunuzla bağlantılı acıları durdurmayı öğrenmekle kalmazsınız, Dakota'nın yaptığı gibi korkunuzda *ustalaşırsınız*. Daha önce korku olan şey bir güce dönüşür. Sevgiye dönüşür."

"Aynen öyle," diyor Kristin.

"Korkudan sevgiye," diyor Maude. "Her zaman."

Gerginlik sona erer. Beşlik çakıp kutluyoruz. Simon ve Dakota iki kişilik bir film ekibi gibi TikTok videoları hakkında komplo kurmak için soyunuyorlar. Saatlerce onun odasından çıkmadılar. Sanki Dakota önerisini yaptıktan sonra geri kalanımız ortadan kaybolmuş gibi; Simon ilham alıyor ve ilham aldığı anda aşırı odaklanıyor.

Kafamda kuruyor olabilirim ama bazen sanki Simon favorilerini seçiyor gibi geliyor. Bazı günlerde, özellikle de başlangıçta, bana odaklanıyordu. Ama şimdi beni o kadar fark etmiyor. Son iki seansımızda, üzülmeden üzerime kan sürmesine izin veremediğim için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Yalamamı istediğinde de reddettim.

"Siz hazır olana kadar ilerleme kaydedemeyiz," dedi. "Ve ne yazık ki, acılarınızdan ayrılmaya hazır görünmüyorsunuz."

Yine de çok uğraştım. Kendime izlettirdiğim şeyler hakkında hiçbir fikri yok. Bu noktada internet arama geçmişim yüzünden FBI muhtemelen beni izleme listesine almıştır. Sadece günün sonunda koridorda yanından geçtiğimde ve bana tek kelime etmediğinde, günlerdir benimle konuşmadığını ya da beni tanımadığını fark ediyorum. Son seansımızdan beri, bir haftadan fazla oldu.

Ve ağrım var.

SABAHLARI SEVİYORUM, hava serin ve tuzlu. Loş pencerelerden gümüş gökyüzü. Güneş sisten bir eşarp takıyor. Ev hareketsiz, sadece arada bir tahta iniltisi ya da ayak sesleri duyuluyor.

"Merhaba Simon," diyorum parlak bir sesle, oturma odasına girerken.

Simon genellikle ilk kalkan olur. Bugün onu erken yakalamak için alarmımı kurdum. Bornozu ve terlikleriyle kanepede dinleniyor, bir kitaba dalmış. Onu görünce kalbim küt küt atıyor. Seanslarımız dışında pek yalnız kalmıyoruz. Onunla bire bir zaman geçirmek çok özel.

"Günaydın," diye mırıldanıyor başını kaldırmadan. "Ne okuyorsun?" diye soruyorum.

Bir sayfa çeviriyor. "Başlığı göremiyor musunuz?"

Başlığı okuyabiliyorum. Adı, *Pazarlamada Davranış Bilimini Kullanmak*. Sohbet etmeye çalışıyordum ama verdiği kuru cevaplar bana pek bir şey katmıyordu.

Dirseklerime sarılıyorum, aniden üşüyorum. "Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

"Neden diğer insanların duygularını kontrol etme ihtiyacı hissediyorsun?" diye soruyor, kötü niyetle değil, sadece merakla. "Buradaki temel korku nedir?"

Ağzımı açıyorum ama aklıma hiçbir yanıt gelmiyor. Ben boşum.

"Sevilmemekten mi korkuyorsun?" diye soruyor, kitabı kapatırken kağıt gibi bir tokatla. Bana bakıyor. Sözleri samimi, meselenin özüne inmeye çalışan bir analist gibi. "Seni sevmediğimden mi korkuyorsun?"

"Hayır," dedim.

İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz der gibi gülümsüyor. Ve öyle. Bu bir Yalan.

"Ya seni sevmiyorsam?" diye soruyor, ayağa kalkıyor, sanki Bu düşünce deneyini. "Ya asla yapmazsam? Ya seni can sıkıcı, zayıf ve iğrenç bulursam?"

"Bu talihsizlik olur."

Sadece soru soruyor, kendime hatırlatıyorum. Bu acıtmamalı. Yemin ederim gözbebeklerim, şu an ağlarsanız sizi evlatlıktan reddederim.

"Ya buraya, geri kalanımıza uymadığını düşünürsem?" diye devam ediyor. "Ya buraya ait olmadığını düşünürsem?"

İrkilmemek ve başımı dik tutmak için çok şey gerekiyor. Sanki Simon benim Aşıl topuğumu biliyor ve durup dururken ona ok atıyor. "Bunlar varsayım mı yoksa bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

Sanki konuyu kaçırmışım gibi derin bir iç çekti ve okumaya devam etti.

"Bak," diyorum, ses tonum yumuşuyor. Kanepenin diğer ucuna ondan uzağa oturuyorum. Ayaklarına bakıyorum, çirkin, garip, kıllı erkek ayakları ama nedense hâlâ dokunmak istiyorum. Aslında, onun yanına uzanmak istiyorum. Bana sarılmasını istiyorum. Beni birkaç hafta önce koridorda öptüğü gibi öpmesini istiyorum. Dakota'ya baktığı gibi bana bakmasını istiyorum. "Son birkaç seansım iyi geçmediği için üzgünüm ama lütfen bana bir şans daha verin. Çok ilerleme kaydettim."

Sesimin yalvaran tonu içimde bir alarm gibi çalıyor. Dışimde duran başka bir ben soruyor, onun ne düşündüğünü neden bu kadar önemsiyorsun? Neden bu adama her şey için yalvarıyorsun? Ama kendime bunun sadece egom olduğunu söylüyorum. Bu, savunmasız olmaktan korkan sahte yanım. Son birkaç ayda kendimi geliştirme konusunda hayatımda tanıdığım herkesten daha fazla ilerleme kaydetmeme yardımcı oldu. Onun bir şifacı olduğunu söylemenin abartılı olduğunu düşünüyordum ama öyle. O bir zihin şifacısı.

Simon, "O zaman bunu bana kanıtla," dedi.

Sanki tam da bu etkileşim için hazırlanmış gibi, cüppesinin kemer halkasından bir çengelli iğne çıkarıyor. Gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

Onu havada tutup parmağının ucuna batırırken hiç irkilmiyor, gözünü bile kırpmıyor.

Kıpkırmızı bir boncuk parmağından aşağı sızıyor. Hareket etmiyor, cevabımı bekliyor.

İğrenme dalgasıyla savaşıyorum. Kötü bir yemek ısırtığı gibi yutuyorum. "Bir içki al," diyor dostça bir tonda, sanki bana bir içki ikram ediyormuş gibi.

Bir yudum çay.

Bu öneri mideme inen bir yumruk gibi. Ağzım kurudu.

Bir bulantı dalgasıyla savaşıyorum.

O an o kadar uzun sürüyor ki odadaki oksijeni emiyor gibi görünüyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Eğer istediğini yapmazsam beni bırakacağından korkuyorum -çünkü her şey korkuya dayanıyor, değil mi? Burada olmak için yeterince güçlü olduğumu ona bu şekilde kanıtlayacağım. Ve kandan daha çok korktuğum bir şey olduğunu fark ettim. Bir dakika önce söyledikleriyle tam on ikiden vurdu.

En büyük korkum sevilmemek.

Simon'a yavaşça yaklaşıyorum, derim ürperiyor ve midem bulanıyor. Hayatımda yaptığım en iğrenç şey olmasına rağmen ağzımı parmağına dayayıp kanının tatlı demir tadını emiyorum. Gözleri kocaman açılıyor, çok kocaman. Zevkle bir nefes çekti. Yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim, sanki aklını başından almışım gibi. Onu ekseninden kaydırdım. Çok *tahrik* olmuştu. Ve kucağına kusacak olsam bile, sadece onun tepkisi bile buna değdi.

Onu incelemek için geri çekiliyorum ve *heyecanlı* olduğunu fark ediyorum. Bornozunun içine havlu kumaştan bir çadır kurmuş. Aylardır onunla yaşıyorum ve onu hiç böyle görmemiştim. Uzanıp saçımın arkasından tutuyor, nazikçe, şakacı bir şekilde ve başımı kendine doğru çekiyor. İçimde bir heyecan, gelgitli bir arzu dalgası dolaşıyor. Ve sonra beni öpüyor, uzun ve sert, dilinin naneli tadı kanının metalik tadını siliyor. Bu -üniversitedeki gizli kız öpücüğümün yanı sıra- hayatımın en tutkulu, en elektrikli öpücüğü. Her şeye rağmen heteroseksüel olmalıyım çünkü Simon Spellmeyer'ın benim olmasını istediğim kadar hiç kimseyi istemedim.

"Çok güçlüsün," diyor uzaklaşarak. "Elektromanyetik bir güç gibisin. Sana karşı koyamıyorum."

"Ben de senin hakkında böyle hissediyorum."

Onu tekrar öpmek istiyorum ama ayağa kalkıyor, bornozunu sıkıyor. Pembe ve telaşlı, onun için yeni bir görünüm.

Simon ellerini vahşi saçlarında gezdiriyor ve derin, titrek bir nefes alıyor. "Ama yapamam." Duraksıyor, sanki tereddüt ediyormuş gibi bir an daha ağzımı izliyor. Alt dudağıma dokunuyor. Sonra bir güm güm sesi geliyor, ritmik bir güm güm sesi.

"Çıkar beni patron," diye bağırdığını duyuyorum Maude'un odasından. "Ah," diyor Simon, sanki hatırlıyormuş gibi.

Dönüp koridora yöneliyor ve sonra ayak sesleri üst kata çarpıyor. Şaşkınlıkla kalkıp onu takip ediyorum, ama kedi pijamalarıyla koridora çıkan Scarlett tarafından durduruluyorum. Bana yüzünü buruşturarak baktı.

"Sana ne oldu böyle?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diyorum, neden bahsettiğinden emin değilim.

Yukarı çıkarken, basamaklar teker teker gıcırıyor, toz güneş ışığında parılıyor, Simon'ın sahanlığın tepesinde Maude'un kapısını açtığını ve Maude'un "Teşekkürler patron. Gözlerinin altındaki torbalara rağmen ben ve Harvey güzeller gibi uyuduk" dediğini görüyorum.

Kendimi banyoya kilitledim ve Scarlett'in neden bahsettiğini hemen anladım: Simon'ın kanı alt dudağıma bulaşmıştı.

Annemin beni burada ziyaret etmemesinin en iyisi olduğunu düşünüyorum.

Mirror House'u ona açıklayabileceğimi sanmıyorum.

ANNEM, sürekli takındığı hayal kırıklığı ifadesi dışında güzeldir. Asla gizleyemediği kaş çatma çizgileri.

"O böyle doğdu," derdi Büyükanne Jane bana. "Anne karnından çıkar çıkmaz yüzünde şöyle bir ifade vardı: 'Bu kadar mı? O kadına dünyayı gümüş bir tepside sunsanız, suratını asar ve size ay ve yıldızları da istediğini söyler.'"

Belki de annem ilk başlarda hayal kırıklığına uğramıştı çünkü kabul edelim, Büyükanne Jane Yılın Annesi ödülleri kazanamayacaktı. Babettes'in yeniden bir araya gelmesi için çocuklarını bir yazlığına terk etmiş ve sonunda aileyi iflas ettiren bir kokain alışkanlığı edinmişti. Annem bu konuyu sık sık gündeme getirmeyi severdi; oyuncak evini alan haciz memurlarıyla ilgili ilk anıları.

"Tanrı aşkına, lanet olası bebek evi için daha kaç kez özür dilemem gerekiyor?" Büyükanne Jane gözlerini devirerek şöyle derdi.

Annem, işitme engelli büyükanneimin duyamayacağı kadar alçak sesle, "Sadece bir kez iyi olurdu," derdi.

Büyükanneim annemin çocukluğunun ne kadar kötü geçtiğini abarttığını, annem ise büyükanneimin bunu hafife aldığını iddia ederdi. Gerçek muhtemelen ikisinin arasında bir yerdeydi. Ben sadece bunun dışında kalmak için elimden geleni yaptım.

Bugün annemle ilgili ilk fark ettiğim şey şık tulumu, art deco küpeleri, tenis ayakkabısı gibi rahatlıkla giydiği dört inçlik topuklu ayakkabıları değil. Doğruca taksiye binmesi de değil.

Havaalanından işime geldim ve otelde buluşabilir miyiz diye sormama rağmen valizini buraya getirdim. İlk fark ettiğim şey yüz ifadesi oldu. Gülümsediğinde bile dudaklarını bükmüştü.

"Demek işin bu," diyor, bej renkli Chapters duvarlarına bakıp başını sallayarak. "Burası üniversiteyi bitiremediğinizde gideceğiniz yer."

"Üniversiteyi bitirmedin," diye belirttim.

Staff Picks rafından bir kitap alıyor. "Buradan bir şey alırsam indirim yapılıyor mu?"

"Elbette."

"Muhtemelen Amazon'da hâlâ daha ucuzdur," diyor kitabı rafa geri koyarken.

Bu hafta sonu ziyaretinin bir dakikası doldu ve şimdiden bitmesine ne kadar kaldığını sayıyorum.

* * *

"Demek bugünlerde bunu giyiyorsun," diyor rıhtımdaki şık mekana yemeğe gittiğimizde.

Batik gömleğime ve İspanyol paça pantolonuma bakıyorum.

"Bir grup sanatçıyla birlikte bir sahil kasabasında yaşıyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Sen de mi saç fırçasından vazgeçtin?" diye soruyor, elini uzatarak saçımı düzeltmek için.

Çok komik, çünkü Mirror House'da herkes saçıma sürekli iltifat ediyor. Vahşi ve doğal halini sevdiklerini söylüyorlar. Buraya taşındığımdan beri düzleştiricimi kullanmadım.

Annemin elinden kaçıyorum ve sohbeti başka bir yere yönlendiriyorum. İlaç satışları ve annemin işyeri dramasıyla çok ilgiliymiş gibi davranıyorum. Ev arkadaşlarımdan, hepsinin ne kadar harika olduğundan bahsediyorum. Bu ay TikTok'ta neler yaptığımızı, nasıl canlı yayın yaptığımızı ve videolarımızı binlerce kişinin izlediğini ve ev sahibimizin nasıl e-posta bombardımanına tutulduğunu anlatarak onu etkilemeye çalışıyorum.

"Anlamıyorum," diyor annem somonunu mikroskobik parçalara ayırırken. "Neden sadece aynaları alıp

Evden mi? Ev sahibiniz olsaydım, sizi çoktan tahliye ederdim."

Eminim yaparsın, anne. Eminim yaparsın.

"Prensip bu." İkinci kadeh şarabımı çevirip yudumluyorum. "Bu bize karşı varoluşsal bir tehdit. Bu bizim evimiz. Biz buyuz."

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor annem, kafası karışmış bir halde. "Burası sizin eviniz değil. Siz kiracısınız."

Ağzım açık kaldı. Haklı olduğu bir nokta var, ama aynı zamanda... benim noktayı kaçırıyor. "Anne, bu bizim ifade özgürlüğümüz."

"Bir sürü çirkin ayna."

Gerçekten şaşkın görünüyor, sanki anlamaya çalışıyormuş gibi. Pencerenin dışında okyanus, şu anda benimle alay eden sarı bir sırtışa benzeyen bir ay parçasının altında parlıyor. Büyükanne Jane, Mirror House'un ne yaptığını anlayacaktır. Anlayacağını biliyorum.

"Demek artık şarap içiyorsun," diyor annem üçüncü kadehimi söyledikten sonra. "Ne zamandan beri şarap seviyorsun?"

"Yapabileceğim herhangi bir şey var mı - gerçekten herhangi bir şey - üzerine sıçmayacağın?" Soruyorum, belki de çok yüksek sesle.

Annemin çenesi düştü. Onunla asla bu şekilde konuşmam. Ben hayatım boyunca iyi bir kız oldum. Dinlerim. Karşılık vermem.

Ve daha bitirmedim.

Eğiliyorum, damarlarımda lav akıyor. "Simon, anneme siktirip gitmesini söyleyene kadar tam anlamıyla bir kadın olamadığımı söyledi. İlişkimizin sağlıksız olduğunu düşünüyor."

"Simon öyle diyor, değil mi?" Annemin yanakları pembeleşiyor. "Sağlıksız ilişkilerden bahsetmişken, bu adam bir grup genç ev arkadaşını istismar eden lisanslı bir psikolog." Burun delikleri alevleniyor. "Onu ihbar etmeyi düşünüyordum çünkü *en azından* lisansını kaybetmesi gerekiyor. Kararımı vermemi sağladığınız için teşekkür ederim."

Panik patlak verir. Bunu yapamaz-Simon benden sonsuza dek nefret eder. "Eğer bunu yaparsan, seninle bir daha asla konuşmam."

Annem çatalını bıraktı. "Bunun sen olduğunu sanmıyorum, Winona."

"Hayır, bu benim. Sadece beni sevmiyorsun."

Birdenbire ortaya çıkıyor bu hançer gibi cümle. Birden oda gürültüyle doldu-sesler mırıldanıyor ve gümüş eşyalar

çınlayan kadehler ve çiğneyen ağızlar. Duygularımla yanıp tutuşuyorum, sinüslerim yanıyor.

"Senin de benden hoşlandığını sanmıyorum," diyor annem yutkunarak.

Küçük bir nefes çekiyorum, gözlerindeki yaşları fark ediyorum. Annem bir bardak suyun tamamını içiyor ve tekrar dolduruyor. Gözleri artık kuru. Belki de başından beri kuruydular, gerçekten bilmiyorum. Onun içinde ne olduğunu asla tam olarak anlayamayacağım.

"Sanırım kızları ve anneleri seçecek olsaydık, birbirimize uymayacağımız konusunda hemfikir olabiliriz" diyor. "Neyse o."

Neyse o.

Bu lanet ifadeden nefret ediyorum. Hiçbir anlamı yok. İnsanlar ne söyleyeceklerini bilemediklerinde ve sadece çenelerini kapamaları gerektiğinde bunu söylerler. Yemeklerimizi sessizce bitirirken annemin söyledikleri zihnimde bir bilye gibi yuvarlanıyor. Acıtıyor. Gerçekten acıtıyor, bu derin, keşfedilmemiş yerde, sanki kalbimi açsanız içinde başka bir kalp varmış gibi. Gizli bir kalp. Eğer gizli bir kalbim olsaydı, kırılmış olurdu.

Annemle birlikte otele doğru yürürken oldukça sarhoşum ve dilimi tutuyorum, topukları asfaltta tıkırdıyor. Kaykaycılara kafasını sallıyor. Taşlanmış, çıplak ayaklı bir adam bir dolar verip veremeyeceğini sorduğunda, kızgın bir şekilde "Kesinlikle veremem" diye cevap veriyor. Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve "Demek Santa Cruz burası" diyor ve gülümsemeye benzer bir şey yapıyor.

Otelde vedalaştım ama o "Seni eve bırakayım." dedi. "İçeri gelemezsin."

"Biliyorum. Yine de seninle eve kadar yürümek isterim."

Söylediklerinden pişmanlık duyuyor. Sesinin yumuşaklığında bunu duyuyorum. Ama bunu nasıl düzelteceğini bilmiyor. Ben de aynı şekilde hissediyorum. İki blok yürüyoruz, sörf tahtaları ve balkabakları olan verandaların yanından geçiyoruz. Bahçelerde sahte mezarlar, palmye ağaçlarında örümcek ağı tülleri. Ve işte Mirror House: altın rengi sokak lambalarını yansıtan bir fener gibi parlıyor.

Üst dudağı kıvrılmış bir şekilde, sanki çok ayıp bir şeymiş gibi bakıyor. "Demek burası Mirror House."

Zihnimde bir endişe fısıldıyor. "Lütfen Simon'ı ihbar etme anne. Ciddiyim."

Bana dönüyor ve o kadar uzun süre hiçbir şey söylemiyor ki kıvranıyorum. "İyi." Kelime keskin, dikenli. Gözleri parlıyor. "Bu ziyaret zor oldu. Seni böyle görmek hoşuma gitmiyor."

"O zaman beni görme." "Tamam."

Başka bir diken.

Annemin gözleri defne ağacından sarkan kompakt aynalara takılıyor. "Sen kendi hayatını yaşa, ben de kendi hayatımı."

Annem el sallarken evrenin yırtıldığını duyduğuma yemin edebilirim. Simon'ın sözleri kulaklarımda yankılanıyor: *Annene siktirip gitmesini söyleyene kadar gerçek bir kadın değilsin.*

Sanırım artık bir kadınam.

Sevgili Simon Spellmeyer,

Laguna Caddesi'ndeki mülkün dış cephesindeki aynaları kaldırmanızı talep ettiğim bir önceki mektubumun ardından yaşanan bir gelişmeye değinmek için yazıyorum.

Bu iletişimden bu yana, tanımadığım kişilerden aynalara desteklerini ifade eden çok sayıda e-posta aldım. Farklı görüşlere saygı duymakla birlikte, bu yazışma akını, özellikle de kaba ve düşmanca mesajlar, hem uygunsuz hem de istenmeyen bir durumdur.

Bu davranış yıkıcıdır ve sadece durumu tırmandırmaya hizmet etmektedir. Mülk sahibi olarak mülkün bütünlüğünü ve görünümünü korumak zorundayım. Aynalar, bir önceki mektubumda belirtildiği gibi 30 günlük orijinal süre içinde kaldırılmalıdır. Buna uyulmaması halinde tahliye yoluna gitmekten başka seçeneğim kalmayacaktır.

Lütfen kira şartlarına uymak ve daha fazla komplikasyondan kaçınmak için gerekli adımları atın. İleriye dönük olarak tam işbirliğinizi bekliyorum.

Saygılarımla,

Paul Hamm, Mülk Sahibi

İlk toplantımızdan İKİ HAFTA sonra Mirror House yeni bir toplantı düzenliyor. GÜNDEM: SİKTİR GİT, HAMM, Maude'un el yazısıyla. Okuduğumda kıs kıs gülüyorum ama başka kimse gülmüyor. Masada mektup hakkında derin bir tartışmaya dalmışlardı.

Scarlett'in yanındaki koltuğa kayıyorum, o *da* bana yarım bir gülümseme ve kaşlarını kaldırarak, *işte yine birlikteyiz!* Uzanıp masanın altından dizimi sıkıyor. Bu toplantıda burada olduğu için heyecanlı görünmeyen tek kişi o. Scarlett'in duyguları genellikle yüzünden okunur.

Enerji yüksek ve gürültülüdür, herkes öfkeyle harekete geçmiştir.

"Bak, daha önce de böyle şeylerin icabına bakmıştım patron." Maude elini yumruk yaptı. "Nasıl tedbirli olunacağını bilirim. Pedicab'ımla Hamm denen herifin yaşadığı yere gidip küçük bir şey yapacağım. Bahçesinde ateş yakar, birkaç cam kırarım."

Neredeyse homurdanacaktım. Maude kim olduğumuzu sanıyor? Mafya mı?

"Hayır," diyor Simon, gözleri irileşerek. "Burada çözüm kesinlikle bu değil."

Kristin, "Babam *Chronicle*'da çalışan birini tanıyor," diyor.

Simon ona kurşun gibi bir bakış fırlatıyor. "Geçen sefer buraya bir muhabir davet ettiğimizde ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Aptalca bir fikir, üzgünüm," diye mırıldanıyor.

Başını ellerinin arasına almış, beyzbol şapkasının altında yüzü görünmüyor. Simon uzanıp şapkasını yavaşça çıkarıyor ve masanın üzerine koyuyor.

"Şu tatlı yüze bir bakayım," diyor usulca. "Neler oluyor?"

O kadar şefkatle soruyor ki, sanki Kristin'de şu anda bizim fark etmediğimiz bir şey görmüş gibi. Görmüş olmalı, çünkü Kristin duruşunu düzelttiğinde gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Bunu kaybetmek istemiyorum, çocuklar," diyor Kristin. "Bu ev benim hayatımı kurtardı."

"Bırakın çıksın," diyor Simon. "Korkuyu dışarı atın. Korkunun hayatınızı yönetmesine izin vermeyin."

Kristin başını sallıyor ve açıkça hıçkırıyor, ıslak bir sümük ve gözyaşı karmaşası. Ben başkalarının gözyaşlarını virüs gibi kapan biriyim ve kendi gözlerim de uyum içinde doluyor. Simon ayağa kalkıyor ve Kristin'e sarılıyor, hafifçe mırıldanıyor, bize başını sallıyor. Sanki tüm iyi hislerini ona aktarıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Ve teker teker biz de katılıyoruz - önce Maude, sonra Dakota, sonra Scarlett, sonra da ben. Sarılıyoruz ve birlikte mırıldanıyoruz, içimi ürperten bir insan kovani gibi. İçimizden hoş bir akım geçiyor. Bu sihirli, kutsal, Mirror House'a taşınana kadar hiç deneyimlemediğim türden bir birliktelik.

Uzun gibi gelen ama muhtemelen bir dakikadan fazla sürmeyen bir süre boyunca burada kalıyoruz. Sonra teker teker kucaklaşmayı bırakıp gülümseyerek yerimize oturuyoruz. Kristin de artık gülümsüyor, zayıf bir şekilde, gözyaşlarını silerek.

"Hepinize teşekkür ederim," diyor.

Simon, Kristin'i göstererek, "İşte cevap burada," diyor. "Yapmamız gereken şey *bu*. Görüşler."

Kimse cevap vermiyor.

"TikTok'ta." Simon Dakota'yı işaret ediyor. "Her birinizin oraya gidip bu evin sizin için ne kadar önemli olduğundan bahsetmesini sağlamalıyız. Bir hashtag oluşturun. Bunu bir hikâye haline getirin."

"Florida eyaletinde hakkımda tutuklama emri var." Maude ellerini kaldırdı. "Bu fikirden vazgeçmek zorundayım."

Bu benim için yeni bir haber, ama sadece benim için, çünkü kimse şaşırılmış görünmüyor. Simon iç geçiriyor. "Maude, mazeret yok. Bunun bir önemi yok."

Maude bir iç çeker. Başını sallar ve sandalyesinde geriye yaslanır.

"Ben söylebir şey güzel hakkında Ayna House,"
Scarlett diyor. "Neye ihtiyacınız varsa."

"Ben de," diyorum.

Simon gülümser. "İşte ruh budur."

Aramızdaki sessizlikte bir gerginlik, bir hüznün yayılıyor. Hayır, bu korku. Tabii ki korku, altında yatan şey bu. Peki neden?

Çünkü sevdiğimiz şeyi kaybetmekten korkuyoruz.

Korku ve sevgi, hepsi bu.

Simon ellerini masaya koyar ve ciddiyetle şöyle der: "Söz veriyorum kazanmalarına izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun? Korkuya kapılmanı istemiyorum. Onların oyunlarına kapılma. Dışarıdakilerin hiçbiri -" eliyle pencereyi işaret ediyor "- hiçbiri gerçek değil. *Bu* gerçek."

"Korkudan sevgiye," diyor Maude, elleriyle bir kalp şekli yaparak.

"Korkudan sevgiye," diyor Simon. "Benimle birlikte söyle."

"Korkudan sevgiye" diye ilahi söylüyoruz, seslerin birbirine karışması içimi ürpertiyor.

"Hadi işe koyulalım," diyor.

DAKOTA VE SIMON, mini bir film yapım ekibinin bulaşıcı heyecanıyla hafta sonu boyunca referanslarımızı tek tek filme alıyor. Bir halka ışıkla odama geliyorlar, bir sandalyeyi pencereye yaklaşıyorlar ve kıyafetime karar vermeme yardımcı oluyorlar.

Simon, "Şunu düzeltmeme izin verin," diyerek çiçekli atletimin bel kısmından tutup bir iki santim aşağı çekiyor.

Bu, kapatmaya çalıştığım göğüs dekoltelerimi ortaya çıkardı. Gömleğimi eski haline getirme dürtüsüyle savaşıyorum. Hayatımı duruma göre dekoltelerimi ustaca örtmeye ve açmaya çalışarak geçirdim. Bu noktada bu bir içgüdü.

Simon beni bir ressamın eserini incelediği gibi inceliyor. "Çok daha iyi. Göz alıcı." Bir adım öne çıkıp elini atkuyruğumun üzerinde gezdiriyor. "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," diyorum, elastik bandı çekip çıkardığında ve saçlarım çıplak omuzlarıma çarptığında ürperiyorum. O kadar yakın ki kahvaltıda yediği yulaf ezmesinin, akçaağaç ve şeftalinin kokusunu alabiliyorum. Dakota telefonunu üç adım ötedeki tripoda kurmasaydı, dudaklarının tadına bakmaya karşı koyamazdım.

"Saçların açıkken çok çekicisin," diyor, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirip düzeltiyor. Yüzümdeki uçuşan saçları fırçalıyor. "Ehlileştirilmemiş bir kadında karşı konulmaz bir şey var."

Şiirsel sözler beynimde yankılanıyor.

"Tamam," diyor, geri çekilerek. "Ruja ne dersin?" "Rujum var."

"Kan kırmızısı mı?" diye soruyor sırtarak.

Gülümseyerek cevap veriyorum, sanki bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi. "Elbette."

Bu onu memnun ediyor. Ben makyaj çantama gidip dudaklarımı renklendirirken yüzünde neredeyse şapşal bir sırıtış beliriyor. Aynanın karşısında durup Dean'le buluşmaya gittiğimde böyle görüldüğümü düşünüyorum. Şimdiye kadar böyle giyinmek için bir nedenim olmamıştı. Sadece bir nefes için Simon'la randevuya gittiğimi hayal ediyorum. Birlikte olduğumuzu. Ona ait olduğumu; onun da bana, sadece bana ait olduğunu.

"Başlamaya hazırız," diyor Simon, oynadığı bu yönetmen rolünden açıkça zevk alıyor. Tek ihtiyacı olan bir klaket.

Sahte gibi gelse de, referanslarımın hepsi yüzde yüz doğrudur. Doğru olması için on kez söylemeniz gereken her şey sahtedir. Ben sadece şunu söylüyorum: Mirror House şimdiye kadar sahip olduğum en iyi ev; bunlar benim en iyi arkadaşlarım, ailem; kendimizi geliştirme, topluma hizmet, sevmekten korkma felsefemiz var; burada var olarak kimseye zarar vermiyoruz; aynalar nedeniyle hiçbir mülk kalıcı olarak zarar görmedi; sadece kendimiz olmak için özgür olmak istiyoruz; ve doğrudan Paul Hamm'a sesleniyorum - lütfen, doğru olanı yapmak sizin kontrolünüzde. #aynaevini kurtar

Simon yüzük ışıklarını toplarken kulağıma, "Bir sonraki seansımızda bunu tak," diye fısıldıyor.

Ertesi gün, haftalardır Simon'la bir seans yapmadığımı fark ettim. Kanepedeki tutkulu gizli öpüşmemizden ve parmağıyla ilgili düşünmek istemediğim şeyden beri. Aramızda sadece benim kafamda olamayacak bir cinsel gerilim oluşmuştu. Bana öyle bir bakıyor ki, sanki ben bir parça şeytan yemeği pastasıymışım ve o da açlıktan ölüyormuş gibi. Odaya girdiğimde yüzünde beliren o özel pırıltı. Normal bir selamlama yerine "Merhaba Winona" demesi, sanki beni görmek her zaman hoş bir sürprizmiş gibi. O koltuk öpücüğü onu dönüştürdü; inkar edilemez bir kimya oluşuyor.

Onu iğrenç bir kararlılıkla istiyorum. Arzum dikkatimi dağıtıyor. Başka biriyle güldüğünü duyduğumda bir sızı. Koridorda yanından geçtiğimde bir çarpıntı. Maude'un, Dakota'nın ya da Kristin'in odasına girip onları rahatlatmasını, kapalı kapılar ardında onlarla özel bir an yaşamasını izlediğimde duyduğum kıskançlık.

Yanlışlıkla adama aşık olmuş olabilirim.

Bu belirtileri tanıyorum. Dean'le yaşadım. Sonunda beni geri istediğini anlayana kadar acı çektim ve hastalandım.

Bugünkü seansta, tıpkı benden istediği gibi gömleği giydim ve ruju sürdüm. Neredeyse midem bulanıyor, içimde taşmak üzere olan bir şeyler var. Hem burada olduğum için mutluyum hem de bundan sonra olacıklardan korkuyorum. Onu ne kadar istesem de, kanını tekrar içmek istemiyorum. Ama reddedersem beni donduracağından ve tekrar gözünden düşeceğimden korkuyorum.

Kafam çok karıştı.

"Sen giydin," diyor, gömleğime bakıp utangaç bir şekilde gülümseyerek. Kapıyı bir tık sesiyle kapatıp kilitlediği an, tuttuğum nefesimi bırakıyorum. Şu anda ne kadar gergin olduğumu fark ediyorum. Neredeyse titriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, elini koluma koyarak. "Tüylerin diken diken olmuş."

"Seninle bir şey konuşmam gerek." Sade ve mavi, iki kişi için yeterince büyük olan yatağına oturuyorum. Aramızdaki boşlukta, muhtemelen bir soneyi doldurabilecek anlamlı itiraflar kurguluyorum. Ama onun yerine, "Sana karşı bir şeyler hissediyorum, Simon."

Karşımdaki sandalyesine yerleşiyor. Derin düşüncelere dalmış yüzü okunmuyor. "Elbette hissediyorsun. Benim de sana karşı hislerim var Winona."

"Romantik duygulardan bahsediyorum." "Ben de."

O kadar açık söylüyor ki, sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi. Kan kırmızıdır. Su ıslaktır. Romantik duygular. Ama hâlâ karşımda oturuyor ve bana bir sevgiliden çok bir terapist gibi bakıyor.

"Ama duyguları işten ayırmak zorundayız, anlıyor musun?" diyor nazikçe. "İnan bana, ben de hissettim. O öpücük çok özel bir şeydi." Başını sallıyor. "*Elbette* bundan daha fazlasını istiyorum. Bu benim de mücadele ettiğim bir şeydi. Sen evrenin gerçek bir sınavısın. Yine de neyin doğru olduğunu biliyorum." Sanki gerçek zamanlı olarak kendini buna ikna ediyormuş gibi kendi konuşmasını başıyla onaylıyor. "Kendimize odaklanmayı sürdürmeliyiz. Tehlikede olan çok şey var. Bu şekilde birlikte olmamız... bu seanslardaki rollerimiz göz önüne alındığında ikimizin de kişisel gelişimini engelleyebilir. Ayrıca zamanın ve odaklanmanın çok önemli olduğu bir zamanda Ayna Evi'ni kurtarma görevimizden de alıkoyabilir."

Konuşması o kadar ölçülü ki kulağa ezberlenmiş gibi geliyor. Sanki gerçekten duygularını analiz ediyor ve bunlar hakkında kendisiyle tartışıyor ve cevabını çoktan almış gibi.

Düşünürken başımı sallıyorum. Söyledikleri çok mantıklı ama aynı zamanda içime bir tekme gibi indi.

"Şimdilik, bunu hissettiğimiz konusunda hemfikir olalım, duygularınıza karşılık veriyoruz, ancak seansa odaklanmaya devam edelim. Kişisel duyguları ve

- " diye gülümsüyor, sanki elinde değilmiş gibi "- şehvetimiz kapıda. Bu kabul bugünkü seansımıza rehberlik etmeli."

"Tamam," diyorum sessizce.

İstediğim bu değildi, hem de hiç. Ama en azından onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. En azından bu konuda yalnız değilim.

"Gömleğinizi çıkarın lütfen," diyor, ayakkabılarınızı çıkarmanızı isteyen birinin rahat ses tonuyla.

Onu yanlış duymuş olmalıyım.

"Gömleğin," diye tekrarlıyor, giymemi istediği kıyafeti işaret ederek. Görünüşe göre çıkarmamı istediği kıyafeti.

Konuşmanın gidişatı bir uçurumdan aşağıya doğru gidiyor. Talebiyle tokatlanmış, kar fırtınası beyinli ve şaşkın, sonunda cevap veriyorum: "Az önce bana şehvetimizi kapıda bırakmamı söylemedin mi?"

"Seansına başlıyoruz." "Ama neden ihtiyacım var-"

"Bana güveniyor musun, Winona?" Bilgisayarını kapattı ve bana döndü. "Senin iyiliğini istediğime inanıyor musun?"

"Tabii ki istiyorum, ama kabul etmelisin ki bu garip bir istek," diye gülüyorum.

"Biliyorum. Bu garip bir istek. Yanılmıyorsun. Ve senden yapmanı isteyeceğim şey daha da tuhaf. Tüm bunların iyileşmenin bir parçası olduğuna inanıyor musun?"

Duraksamada, sessizlikte, ne diyeceğimi bilemiyorum. Çünkü içgüdülerim hayır dememi söylüyor. Bu yanlış geliyor. Bir adam benden "terapötik nedenlerle" gömleğimi çıkarmamı mı istiyor? Yani, bunu onun için *romantik* nedenlerle memnuniyetle yapardım, ama bu öyle değil. Yine de ürpertici değil. Bu klinik. Ve şimdiye kadar yaptığı her şey bana yardımcı oldu. O zamanlar çok fazla, çok yoğun gibi görünse bile: kanlı resimler; korkunç videolar; kanla çizilmek; parmağından içmek. Hepsi iğrençti. Ama hepsi bana yardımcı oldu. İlerleme kaydettim. Kan beni eskisi gibi ürpertmiyor ve bayıltmıyor.

"Elbette sana güveniyorum," diyorum sonunda. "Öyleyse bunu bana kanıtla," diyor.

Bir çekmeceyi açıyor ve bir şey çıkarıyor. Onu tanıdığımda yutkundum; bir usturanın gümüş parlaklığı.

Hareket

edemiyorum.

Koşmak istiyorum.

"Tepkiyi dondur," diyor, çünkü onun yanında kafatasım camdan yapılmış gibi oluyor. Kafamdaki her düşünceyi görebiliyor. "Korkunun seni kontrol etmesine izin verme. Bana bak. Bak."

Onun sıcak ifadesini, tamamen bana odaklanmış cesaret verici orman rengi gözlerini alıyorum ve eriyorum. O şimdiye kadar tanıdığım en şefkatli insan. Beni hiç yanlış yönlendirmedir. Bu normal değil ama normal olmaması da normal.

Ben de gömleğimi çıkardım. Burada siyah dantelli bir sütyenle nesneleştirilmiş olarak dururken öz-bilinç dökülüyor.

"Usturaya bakma," diyor.

Bunu yapmak çok zor. Yüzüne, gözlerine odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Sevmekten korkuyorum. Sevmekten korkmak. Tenimdeki hava içime bir ürperti gönderiyor.

Gözlerinin gövdemde bir aşağı bir yukarı gezinmesini izliyorum. Jilette birlikte ayağa kalkıyor.

"Güven bana," diyor.

"Korkuyorum."

Yaklaşıyor. "Korkunun seni rehin almasına izin veremezsin."

"Bana zarar verme."

"Çok çabuk bitecek. Yatağa uzan. Gözlerini kapat."

Gözyaşlarımla savaşıyorum. Uçup gitmek istiyorum. Bugünün böyle geçmesini istemezdim.

"Eğer zor bir iş değilse, yapmaya değmez" diyor. "Bu -size vermek üzere olduğum şey- hayatınızın geri kalanında size bunu hatırlatacak bir şey."

Test ediliyorum. Bu bir test. Ayrılabilirim, hayır diyebilirim ama o zaman bunun Simon ve benim sonum olacağını biliyorum. Hatta belki de Mirror House'daki sonum olur. Ve ona güveniyorum, gerçekten. O haklı. Eğer zor bir iş değilse, yapmaya değmez.

Yatağa uzanıp gözlerimi kapatıyorum.

"Ellerini yukarıda tut ve öyle kal," diye fısıldıyor. "Kımıldama."

Dediğini yapıyorum ve bir anda göğüslerimin arasında keskin bir acı hissediyorum -üç kesik, bir-iki-üç- ve haykırıyorum.

"Bitti," diyor alnımdan öperek.

Karmakarışık, berbat duygularım yüzünden tam ağlamaya başlayacakken beni öpüyor. Ne yaptığını görmek için yere bakamadan beni öptü. Sonra birbirimizi yiyip bitiriyoruz. Ziyafet çeken aç insanlar gibiydik. Dili boğazımda ve kulağımda, elleri saçlarımda. Dudaklarımız o kadar uzun süre öpüşüyor ki dudaklarım uyuşuyor. Onun içinde kayboluyorum. Nefesim kesiliyor, onu çok istiyorum, vücudunun yumuşaklığıma karşı sertliğini hissedebiliyorum.

"Aşağı bakma," diyor eliyle çenemi kavrayarak. "Biz-"

"Yapmamalıyım. Bunu yapmamalıyım."

Bana sürtünüyor ve boynumda ağır bir nefes alıyor ve ben inliyorum. Aynı zamanda göğsümde zonklayan yapışkan ağrının da farkındayım. Acı, zevk, hepsi tek bir ezici duyguya dönüşüyor. Pantolonunun düğmelerini açıyorum ve eli eteğime tırmanırken pantolonunu aşağı çekiyorum.

"Yapmalısın," diyorum ona.

"Yapmamalıyım."

"Lütfen-"

Korunmayı sormak üzereydim ama o çoktan içime girmişti. Nefesim kesiliyor, üzerimde, içimde ileri geri sallanırken, beni sıkıca tutarken havai fişekler patlıyor.

"Bunu o kadar çok istedim ki," diye fısıldıyor kulağıma, içime karıncalanma roketleri gönderiyor.

"Ben de," diye

fısıldıyorum.

Muhteşem bir şey.

Cinsel yolla bulaşan hastalıklar ve hamilelik hakkındaki düşünceleri kafamdan atmam o kadar muhteşem ki.

Usturayı ve göğsümün nasıl görüldüğünü aklımdan çıkarıyorum.

Kıvrık saçları, bronz kolları ve yontulmuş kemik yapısıyla Eros'a benziyor. Artık dünya yok. Etrafımızda duvarlar yok, mekan yok, zaman yok. Şu anda var olan tek şey, sanki bunun için yaratılmışız gibi, bedenlerimizin bir arada hareket etmesi. Sanki parçalarımızın birbirine uyması gerekiyormuş gibi. Tek bir şey. Korku yok. Sadece sevgi.

Saf aşk.

Hiç kimseyi Simon'ı şu anda sevdiğim kadar sevmedim ve bir daha kimseyi böyle sevmeyeceğimi biliyorum. Onun için her şeyi yaparım. Bugün bunu kanıtladım.

İşimiz bittiğinde -birlikte ağladığımızda- uzun bir süre burada uzanıyoruz, vücudu benimkine yaslanıyor. Alnıma ve yanaklarıma öpücükler konduruyor.

"Çok baştan çıkarıcıydın," diyor hâlâ nefesini tutarak.

Kalbim hala çok hızlı atıyor. Sonsuza kadar burada kalmak, hiç ayrılmamak istiyorum. Asla kalkıp bu odayı terk etmek zorunda kalmamak. Bana ne yaptığını görmek için asla aynaya bakmak zorunda kalmamak. İçimden karanlık bir şey geçiyor - tam olarak pişmanlık değil. Korku olmalı. Ama onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Işığı görmeye. Sevgiye odaklanıyorum. Onu seviyorum. Onu çok seviyorum. Tüm bunların ne kadar tuhaf olduğu umurumda değil, benim dışımdaki ben umurumda değil, kafasını sallayıp "Bu ne lan?" diyor.

Aynanın önünde durup kendimi inceliyorum. Kaba ve şiş, ama göğsüme oyduğu şekil o kadar da kötü değil, gerçekten. Küçük, o zamanki acısından daha küçük. Kendi yaramı temizlediğim ve sadece birazcık hasta olduğum için gurur duyuyorum.

Çoğunlukla, göğüslerimin arasındaki kabarık kırmızı şimşeğe bakarken gurur duyuyorum.

Aynalı Evin Kızları belgeselinden alıntı: Bir Yıl Sonra

YER: Görüşülen kişinin evi, Raven's Landing, Kaliforniya

SCARLETT oturma odasındaki görüşmesine devam eder. Çayı bitmiştir ve şimdi bir kazak giymektedir.

Simon çok baştan çıkarıcıydı. Öyle görünmüyordu. Ona bakardınız, o dağınık saçları ve çarpık gözlükleriyle, bilirsiniz, tam olarak Casanova'nın portresi sayılmazdı. Ama yavaşça, bal gibi yavaşça ilgisini çekmenizi sağlayan bir tarzı vardı. Sizi bir şekilde peşinden koştururdu. "Bekârdı." Kendi şeytanlarıyla savaşıyordu. Bir şekilde bu onu daha çekici yapıyordu. O da insandı, biliyor musunuz?

Simon'ın gizli sosu bu itme-çekme olayıydı. Sizi içine çeker ve tüm dünyadaki en özel insan olduğunuzu hissettirirdi. Sonra, bir anda, sizi tekrar uzaklaştırırdı. Ve tam ondan vazgeçmek üzereyken, geri gelir ve tüm döngüyü baştan başlatırdı. Buna bir de terapist, ev lideri ve en iyi arkadaş gibi pek çok rolü üstlendiği gerçeğini eklediğinizde, sürekli onun etrafında dönüp duruyordunuz. Başım döndü.

(Scarlett başını sallar ve parmak işaretleri yapar) "Bekar." O adam timsaha bile kertenkele derdi. (Scarlett kameraya bakar) Sonradan anladım ki sadece beni değil, o evdeki herkesi beceriyormuş.

30

Sevgili Simon Spellmeyer,

Bu mektup, Laguna Sokağı'ndaki mülkün dış cephesindeki aynaların kaldırılmasına yönelik ilk talebimin üzerinden 30 gün geçtiğini bildirmek için gönderilmiştir. Ne yazık ki aynalar kaldırılmadı ve sizin adınıza kişilerden giderek artan sayıda istenmeyen ve uygunsuz e-postalar almaya devam ettim.

Kira sözleşmenizin şartlarına uymamanız, bana daha fazla önlem almaktan başka seçenek bırakmıyor. Derhal geçerli olmak üzere, tahliye işlemlerini başlatıyorum. Bu işlem, kira şartlarına uymamaya devam etmeniz ve bu meseleyi yersiz bir şekilde tırmandırmanız nedeniyle gereklidir.

Kısa süre içinde, mülkü boşaltma sürecini ve zaman çizelgesini özetleyen resmi tahliye belgelerini alacaksınız. İşlerin bu noktaya gelmesinden üzüntü duyuyorum, ancak eylemleriniz bana başka bir seçenek bırakmadı.

Tahliye süreciyle ilgili herhangi bir sorunuz olursa, doğrudan benimle iletişime geçebilirsiniz, ancak bundan sonraki her türlü iletişimin medeni ve

Saygılı.

Saygılarımla,

Paul Hamm, Mülk Sahibi

Bugün gelen mektubu okuduğumdan beri karnım arılarla dolu.

Elimizden geleni yaptık. Bu evi öven pek çok TikTok gönderisi, pek çok yeni takipçi, beğeni, paylaşım ve yorum. Ancak analizler nasıl bir hikaye anlatırsa anlatsın ve internetteki yabancılardan ne kadar destek alırsak alalım, bu mektup sonuçta Mirror House'u kurtaramadığını açıkça ortaya koyuyor.

Hepimiz okuduğumuzdan beri evi sessizleştiren düşünceli bir kasvet var. Kristin'in telefonda *"Bu hiç adil değil"* diye ağladığını duydum. Simon bütün gün odasında tek başına meditasyon yapıyordu. Maude tek kelime etmedi ama duvarı yumrukladı ve şimdi eli sargılı. Dakota TikTok kanalında o kadar uzun süredir yayın yapıyor ki sesi kısılıyor. Ben yatağımda uzanmış, okuyamayacak kadar kalp hastası ya da beyin hastası bir halde tavan penceremin önünden geçen bulutlara bakıyorum. Bir tür işaret bekliyorum. Şimdi ne yapacağım? Sonunda olmak istediğim bir yer, bir yuva buldum ve ayrılmak zorundayız.

Burayı kaybetmek istemiyorum. Bu insanları kaybetmek istemiyorum. Büyükannem Jane'in sözlerini içim acıyarak hatırlıyorum: *Keşke daha yeni başlasaydık.* Bu onun nakaratıydı, ne zaman ayrılacak, ne zaman bir tatil sona erse söylediği söz. Anılar bir dalga gibi yükseliyor: çatlak sesi, sarılışının menekşe kokusu.

Keşke daha yeni başlıyor olsaydık.

Bazen bu hayattan daha fazlası olduğuna yemin ediyorum, olmalı, çünkü hala onun varlığını hissediyor ve sesini çok canlı duyuyorum. Sanki her zaman benimle birlikte.

Beni ziyaret ettiğinden beri annemi aramadım. O da beni aramadı. Söylediği şey geri alınamaz ve sanırım aynı şey

benim için gider. Ama şimdi, onu gördüğümde beri ilk kez, keşke ulaşabilseydim diyorum. Bana nereye gideceğimi ve ne yapacağımı söyleyecek biri olsun isterdim. Annem emir vermekte her zaman iyiydi. Öte yandan evdeki herkes annemin zehirli olduğu ve onu hayatımdan çıkarmam gerektiği konusunda hemfikir ve ben de aynı fikirde olmadığımı söyleyemem.

Ben bulutları ve annemi düşünürken bir çığlık havayı yarıyor.

Bu kan dondurucu, dik dur ve koş türünden bir çığlık.

Ben de öyle yaptım. Ayağa fırlıyorum ve aşağıya, havayı bıçak gibi kesen kulak tırmalayıcı kadın sesine doğru koşuyorum, kalbim bir yumurta gibi çatlıyor çünkü koştuğum şeyin korkunç olacağını biliyorum.

İkinci katın sahanlığına çıkıyorum ve Maude'un yatak odasının kapısının ardına kadar açık olduğunu görüyorum. Artık kimse çığlık atmıyor ama belli ki bir şeyler olmuş çünkü sesler yükseliyor ve Maude'un penceresi de ardına kadar açık. Hayvanat bahçesi kokusunu ve bir köşesine dışkı bulaşmış zemini görmezden gelerek odasına giriyorum. Scarlett'in ellerini ağzına kapatmış durduğu ve Maude'un başını salladığı yere doğru koşuyorum.

"Anlamıyorum." Maude sanki onu tutuklamak üzere olan bir Florida polisiymişim gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten."

Scarlett ellerini yüzünden çekti. "O öldü!"

"Kim?" Diye soruyorum, bu evdeki tek *erkeğin* Simon olduğunu fark ettiğimde dünya hastalıklı bir şekilde eğiliyor. Daha yüksek sesle, "Kim?" diyorum.

Açık pencereden dışarı bakmak için onları itiyorum. Tanrı'ya şükür Simon değil; ama Harvey.

Zavallı Harvey.

Uzun, kalın yılan lavanta verandasında kıpırtısız yatıyor. Belli ki ölmüş, kafatasından mürekkep gibi kan akıyor. Bu iğrenç. Korku tepkimi test ediyor. Ama rahat bir nefes alıyorum çünkü bir an için çok daha kötü bir şey olduğunu düşündüm.

"Neler oluyor?" Simon arkamızdan soruyor.

"Harvey kendini öldürdü," diyor Maude üzüntüyle, başını sallayarak. "Pencereden kayarak çıktı sanırım."

"Bu bir intiharmış gibi davranmayı bırak. Bu bir cinayetti ve sen de bunu biliyorsun," dedi Scarlett Maude'a, burun delikleri alevlenerek.

Maude ona ters ters bakar.

"İntihar." "Cinayet."

"Su-"

"Pencereyi açık mı bıraktınız?" Simon sözlerini keserek sorar. Başını sallar. "Maude, bunun olacağını biliyordun."

Scarlett onu işaret ediyor. "Aynen öyle."

Maude, "Bu bir cinayet değildi," diyor.

"Suçlu İhmalkarlık, o zaman," Scarlett diyor. "Ben Tabii ki tanidik geliyor."

Maude başka bir duvarı yumruklayacakmış gibi görünüyor. "Meditasyonumu böldün," diyor Simon.

İlk başta, yumuşak ses tonunun kızgın olduğu anlamına geldiğini düşündüm. Simon sinirlendiğinde ya çok sessizleşir ya da çok gürültülü olur. Pencereye geliyor ve elini sırtıma koyuyor. Pek bir şey gibi görünmeyebilir ama iki hafta önce seviştiğimizden beri bana en çok dokunduğu an bu. Yıldırım yaram bu süre içinde iyileşerek pembe bir yara izine dönüştü. O seanstan beri beni görmezden geldi, evi kurtarma kampanyasına kendini kaptırdı. Sırtımın küçük kısmındaki avucunun sıcaklığı bile içime neşe saçıyor.

"Bu bir işaret," diyor verandamızdaki ölü yılanı bakarak.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Scarlett.

"İyiye işaret mi?" Maude umutla sorar. Adamın boş yüzünü görünce onunki de düşer. "İyi bir işaret değil mi?"

"Temizleyin," diye mırıldanıyor. Sonra da odadan çıkar.

"Ekim ayındayız. Belki onu orada bırakırsak çocuklar Cadılar Bayramı dekorasyonu olduğunu düşünürler," diye şaka yaparak sessizliği bozuyor Maude.

Scarlett ona küçümseyerek baktı. "Ne kadar mutlu olduğuna bir bak. Bunu sen istedin. O yilandan nefret ediyordun." Başını salladı ve odadan çıktı.

"Temizlememe yardım etmek ister misin, kanlı kız?" Maude bana sordu. "Hayır, teşekkürler."

Ekim ayının sonu yaklaşırken Mirror House'a bir şeyler oldu. Üzerimize bir büyü çöktü - sonuçsuz kampanya, tahliye mektubu ve şimdi de ölü bir yılan. Bu güzel evin üzerinde bir fırtına bulutu dolaşıyor ve üzerimize yağmakla tehdit ediyor ve ben çok çaresizim. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Diğerlerine bundan sonra nereye gideceklerini düşünüp düşünmediklerini sormak istedim ama sanki yüksek sesle konuşmak bunu gerçeğe dönüştürecekmış gibi neredeyse batıl inançlarım var.

Ve bunun gerçek olmasını istemiyorum.

Odamın penceresi kırık ve Maude'un ölü pitonunu torbaya koyarken çıkardığı plastik seslerini duyabiliyorum. Merakıma engel olamıyorum. Pencerenin yanında durup onu izliyorum.

"Güle güle, orospu çocuğu," diyor kıkırdayarak ve bir gümbürtüyle çöp kutumuza bırakıyor.

Sonra yukarı baktı. Sanki bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi. Sırtışı kaşlarını çatarak eridi.

Eve giriyor ve kapı çarparak kapanıyor.

Bu gece ziyafet çekiyoruz. Maude mısır çorbası yapıyor ve ben ona tuza ihtiyacı olduğunu söylemeye korkuyorum. Ortam kasvetli, mumlar yanıyor, ışıklar kapalı ve kimse başımızın üzerinde sallanan kılıçtan bahsetmiyor: tahliye. Tuzlu ya da tuzsuz, zaten zar zor yiyebiliyorum. Yakında eskisi gibi bir yere döneceğimi, bir grup üniversite öğrencisiyle birlikte bir evde oda kiralayacağımı hayal ediyorum. Ya da daha kötüsü, bir sonraki adımlarımı düşünürken Escondido'da annemle kalmak zorunda kalacağım. Ağlayabilirim.

"Yiyin, için ve neşelenin, çünkü yarın öleceğiz," diyor Simon, bir kupa şarap tutarak.

Bardakları tokuşturuyoruz ve midemdeki vida sıkışıyor.

"Bir duyurum var." Simon uzanıp Kristin'in elini sıkıyor. Ona göz kırpmıyor ve kıskançlık başımın etrafında bir sivrisinek gibi vızıldıyor. Bir sırrı paylaşıyorlar. Son iki saattir Kristin'in odasında komplo kuruyorlar. "Kristin ve benim bir çözümümüz var."

Kristin ciyaklıyor. "Çok şaşırtıcı, çocuklar." Ellerini kapüşonunun ceplerine sokuyor, dizini masanın altında sallıyor. "Hadi Simon. Anlat onlara!"

Simon'ın yüz ifadesi mutlu, rahat ve beni de rahatlatıyor. Etrafıma bakıyorum -hepimiz etrafımıza bakıyoruz- ve diğer herkes de gözle görülür şekilde rahatlıyor. Belki şaraptan, belki de onun sakin tavrından, ama kolektif ruh hali yükselmiş gibi görünüyor.

"Duymak istiyoruz patron," diyor Maude. "Anlat bize."

"Bu aşırı bir şey," diyor. "Bu ancak hepiniz Mirror House'u kalıcı bir konsept olarak benimsediğiniz takdirde işe y a r a y a c a k t ır."

"Elbette öyleyiz!" Dakota diyor ki.

Scarlett çorbasını karıştırıyor. "'Kalıcı kavram' da ne demek?"

Kristin, "Sadece külotunu çöz ve *dinle*, Scar," diyor.

"Bugün meditasyon yaparken bir imgelem gördüm," diyor. "Evrenden bir işaret istiyordum. Ve zihnimi ne kadar boşaltmaya çalışsam da tek gördüğüm ağaçlardı. Göz alabildiğine uzanan yemyeşil bir orman. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sonra Harvey ile talihsiz bir olay oldu." Yüzünü buruşturan Maude'a bakar. "Ve evrenin bana ne anlatmaya çalıştığını anladım."

Nefesimizi tutmuş bekliyoruz, ne bir kaşık kıpırdıyor ne de bir ağız çiğniyor. Herkes tamamen kendinden geçmiş ve hareketsiz.

"Kaçış" diyor.

Birbirimize bakıyoruz, sanki birimizin cevabı varmış gibi. Onun yerine, aynı derecede boş ifadelerle karşılaşılıyor. Simon'a dönüyoruz.

"Yeni bir başlangıç yapmalıyız," diyor. "Tüm bunlardan uzak bir yerde yaşamalıyız. Bu ruhsuz turist tuzağında yiyecek alabilmek için açgözlü ev sahiplerine yalvarmayı ve aptalca işlerde çalışmayı bırakmalıyız." Kaşığını yere koyuyor, heyecanla. "Kendi yiyeceğimizi yetiştirelim. Doğayla bağ kuralım. Burada biraz uğraştık ama ben operasyonumuzu büyütmekten bahsediyorum. Gerçekten şebekeden kurtulmak. Kristin'in ailesinin Sonoma County'de mükemmel bir yeri var; şarap diyarı, okyanusa uzanan muhteşem tepeler. Bir evi ve bir ton arazisi var."

Kristin, "Bir yıldır ailemden hiç kimse kullanmadı," diyor. "Orada öylece duruyor."

Scarlett gözlerini kısıyor. "O zaman neden sende?"

Kristin, "Babam bir işkolik olduğu ve geri kalanımız da nevroitik beceriksizler olduğumuz için asla gerçekleşmeyen aile tatilleri için kullanılan pek çok tatil evinden biri" diyor.

Kristin'in yetiştirilme tarzını hayal bile edemiyorum. Babası özel jetler kiralayan milyoner bir işadamı. Benim annemin bir çift gümüş küpesi olduğunu söyleyebildiğim kadar rahat bir şekilde bu gibi detaylardan bahsediyor.

Zihinsel çarklar dönüyor. Sonoma County'de bir arazi. Orada öylece duran bir ev, yapayalnız. Kristin daha önce babasının desteğini sunmaya çalıştığında Simon'ın bu kadar küçümseyici olması ilginçti, ama şimdi sanırım

Zaman değişti ve hepimiz sadaka alacak kadar çaresiziz. Ve bu bir sadakaya benziyor.

"Mirror House artık bir ev değil," diyor Simon. "Bu bir ruh hali."

"Yani biz... içimizi bırakıp Sonoma'ya mı taşınacağız?" Dakota, sesinde bir parça şüpheyle soruyor.

"Neden, ruhunuz katalitik konvertörleri tamir ederek mi tatmin oluyor?" diye meydan okuyor.

Dakota kaşlarını kaldırıyor ve derin düşüncelere dalıyor.

Maude, "İşimi bırakmakla bir sorunum yok," diyor. "Pedikürcölük bahara kadar ölü zaten."

Scarlett sanki bu fikri deniyormuş gibi, "Orada iş bulabiliriz," diyor.

"Evet ama kendi yiyeceğimizi kendimiz yetiştirirsek paraya neden ihtiyacımız olsun ki?" Simon soruyor.

"Bilmiyorum. Giysiler, ilaçlar," diyor Scarlett. "Kendimiz yapamadığımız her şey."

Simon sanki onu ölçüp biçiyormuş gibi bakıyor. Kızmak üzere olup olmadığından emin değilim, ama bunun yerine sadece teklif ediyor, "Yeterince yiyecek yetiştirirsek, çiftçi pazarlarında satabiliriz. Ya da gerçekten o kadar materyalistsen, evet, orada bir iş bulabilirsin, sanırım."

Scarlett ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve eğildi. "Bakın, birkaç bahçe yatağımız var. Ama burada gerçek çiftçilik hakkında bir şey bilen var mı?" diye sordu. "Büyükanneyle büyükbabamın bir lahana çiftliği vardı ve size söyleyeyim, kolay bir iş değil."

"Çiftlikler hakkında bir iki şey biliyormuşsun gibi görünüyor," diyor Simon.

Scarlett sanki onu şaşırtmış gibi ağzını kapattı.

"Dinleyin millet. Hepiniz benim bir prenses olduğumu biliyorsunuz," diyor Kristin. "Bir güven fonum var ve bu işi çözerken bizi ayakta tutmaya yardımcı olabilirim."

Kulaklarıma inanamıyorum. O kadar çok paranız olduğunu hayal edin ki, altı kişiyi geçindirmeye söz verebiliyorsunuz. şaşırmamam gerekirdi. Kristin her zaman her şeyin parasını öder ve hesapları toplar.

Simon, "Bu *inanılmaz derecede* cömert bir davranış," diyor.

Dakota, Kristin'e sarılmak için bir kolunu ona doluyor. "Vay canına, dostum."

"Hey, burası benim ayık olma sebebim. Gerçekten öyle." Kristin ışıltılı mor tırnaklarına bakıyor, bir ruh hali yüzüğünü çeviriyor. "Devam etmesi için her şeyi yaparım."

"Bu büyük olabilir. Gerçekten büyük. TikTok'ta öğrettiklerimizi genişleterek öğretmeye devam edebiliriz. Bir *hareket* yaratabiliriz." Simon omuz silkiyor. "Bunun kulağa çılgınca iddialı geldiğini biliyorum. Eğer çok uçuksa, kendi yollarımıza gidebiliriz."

"Hayır!" diyoruz.

Hepimiz söylüyoruz. Her birimiz. Bir *hayır* korusu.

Simon'ın gözleri büyür. Sonra enerjik görünüyor, heyecanı ivme kazanıyor.

"Korkunun sizi yönlendirmesine izin vermeyin" diyor. "Burada bu kadar bağlı olduğunuz ne var? Bu kadar önemli olan nedir?"

Görünüşe göre aynalar önemli, diye fısıldıyor küçük bir ses. Neden onları çıkarıp burada kalmadığımızı merak etmeden duramıyorum. Şebekeden uzaklaşmaktan çok daha kolay görünüyor. Ama Simon bunun kabul edilebilir bir çözüm olmadığını açıkça belirtti. Aklında hepimiz için daha büyük ve daha iyi bir gelecek var gibi görünüyor.

"Bir şeyi denemenin riski nedir ki?" diye devam ediyor. "Başarısızlık korkusunun sizi denememek için ikna etmesine izin vermeyin."

"Ben varım," diyor Maude.

"Kesinlikle öylesin," diyor Kristin.

Dakota elini kaldırır. "Siktir et, ahbap. Neden olmasın." Kristin onlara beşlik çakıyor.

"Elbette." Gülümsüyorum. "Kulağa bir macera gibi geliyor."

Bu insanları her yerde takip ederdim. Aslında, bunu hayal ettikçe daha da heyecanlanıyorum. Kendi başımıza, şebekeden uzakta yaşamak mı? Mini bir ütopya kurmaya çalışmak? Bir gün hakkında yazmaya değer bir hayat yaşamak istedim. Bu U dönüşü beni oraya götürebilir.

Scarlett, "Mülk hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum ama ... ilgimi çekti," diyor.

Herkes onu izler, detay vermesini bekler. Açıklamıyor.

"Scarlett, gelmek zorundasın, sürtük," diyor Kristin. "Keçi alabiliriz. Tavuklar. Gine domuzu! Bir sürü kobay."

"Gine domuzlarıyla aranda ne var?" Kristin'e sordum.

"Çocukken evimizde labirentler, tırmanma yapıları ve rampalarla dolu bir kobay odamız vardı." Hatırladıkça mutlu küçük bir kız gibi görünüyor. "Çok harikaydı."

Scarlett, "Kulağa çok iş gibi geliyor," diyor.

Maude, "Eğer zor bir iş değilse, yapmaya değmez," diyor.

Dakota, "Altı kişiden beşinin gitmesine izin veremeyiz, hepimiz gitmeliyiz," diyor.

"Sensiz hiçbir şey aynı olmazdı, Scarlett," diyorum.

Scarlett bana baktı. Bakışlarında o kadar çok şey var ki, keşke ne anlama geldiğini bilseydim. Sanki bana bir şey söylemek için can atıyor. Ama dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Hepiniz bir avuç kol bükücüsünüz," diyor.

Yemeğimizi bitiriyoruz, Kristin şarapları getiriyor ve ev sahibi Mirror House'u mahvetmeden önce Cumartesi geceleri yaptığımız gibi parti yapıyoruz. Simon'ın dizüstü bilgisayarından birlikte araziye bakıyoruz, tamir edilmesi gereken eski eve, on dönümlük araziye, selvi ağaçlarına ve Monterey çamlarına - minyatür bir orman! Mülkün içinden geçen dereye. Mutluluğumuz bulaşıcı.

Scarlett "Across the Universe" şarkısını söylüyor ve ben sessiz bir odaya yüksek sesle "Kubla Khan "ı okuyorum ve sonra seksenlerin müziğini patlatıyoruz, dans ediyoruz, trambolinde zıplıyoruz, gülüyoruz, sarılıyoruz ve Simon uyuyan mahalleye çılgınca bağılıyor. *Hepiniz hayalperestsiniz! Hepiniz uyuyorsunuz! Bir tek biz uyanığız!* Ve bir noktada, Maude aşırıya kaçır ve bir beyzbol sopasıyla evin aynalarını kırmaya başlar. Sanırım kimin umurunda? Aynalar nasıl olsa yakında yıkılacak. Hepimiz düşmüş, bulamaç gibi sarhoşuz. Tabii ki etrafta esneye esneye dolaşan, bardakları dolduran ve binlerce köpüklü su içen Kristin hariç.

Bu gece, bunun hiçbir şeyin sonu olmadığını bilerek yenilendik. Bu sadece bir başlangıç. Edna St. Vincent Millay'ın bir şiiri vardır: *nereye giderse gitsin/ binmeyeceğim tren yoktur.*

İşte ben buyum. Her zaman bir arayış içindeydim. Yıldızlara bakar ve evreni kimin yarattığını merak ederim. Günbatımında atalarımı gördüğümü düşünürüm.

Koronun şarkılarını dinlemek için kiliselerin dışındaki kaldırımlarda duruyorum. Başkalarının voleybol maçlarını izlemek için kuma gömülüyorum,

Çünkü ben de dolaylı olarak eğlenmek istiyorum. Ve eğer başkalarının güldüğünü duyarsam, ben de gülerim - espriyi duymamış olsam bile.

Her zaman ait olmayı arzuladım.

Ve şimdi nihayet aitim.

Aynalı Evin Kızları belgeselinden alıntı: Bir Yıl Sonra

KONUM: Bodega, Kaliforniya

YEREL HABER GÖRÜNTÜLERİNDEN KLİP

(Son dakika haber giriş jingle'i)

Sunucu CHELSEA LEE kumsalın üzerindeki bir kayalıkta duruyor, rüzgar saçlarını savuruyor, elinde mikrofon

CHELSEA: İyi günler, ben Chelsea Lee, son dakika gelişmeleri ile karşınızdayım. Bu yılın başlarında toplu bir intiharın meydana geldiği kötü şöhretli Mirror House yerleşkesi yakınlarında daha fazla insan kalıntısı bulunduğuna dair haberler aldık.

(Görüntüler of bileşik şimdi: çöp Üfleme;
pedicab overgrown yabani otlarla; sönmüş çadırlar;
bir
portatif tuvaleti yan)

CHELSEA: Yetkililer şu anda Bodega'nın hemen dışında bulunan ve bu sabah erken saatlerde korkunç keşfin yapıldığı terk edilmiş mülkte olay yerindeler. Soruşturmaya yakın kaynaklara göre, kalıntılar arazideki bir limon ağacının altındaki sığ bir mezarda kısmen gömülü olarak bulundu.

(Görüntüler: Polis araçları, olay yerini inceleyen memurlar, sedye üzerinde götürülen ceset torbası]

CHELSEA: Yetkililer kalıntıların kimliğini henüz teyit etmedi, ancak bazıları gizemli koşullar altında kısa bir süre sonra ortadan kaybolan kayıp bir kadına ait olabileceğini düşünüyor.

kitlesel trajediye giden aylarda Mirror House'a katıldı.

(Röportaj klibine geçilir: polis şefi)

POLIS ŞEFİ: Ekibimiz olay yerinde kapsamlı bir araştırma yürütüyor. Yerleşkenin yakınlığı ve kalıntıların niteliği göz önüne alındığında, Mirror House tarikatının faaliyetleriyle ilgili tüm olası bağlantıları araştırıyoruz. Kurbanın kimliğini ve ölüm nedenini belirlemeye çalışırken halkımızı sabırlı olmaya çağırıyoruz.

(Şimdi yerleşkenin ek B-roll görüntülerine geçilir: ÇÜRÜMÜŞ yarım boru, boş tavuk kümesleri, kurumuş bahçe yatakları ve pencereleri tahtalarla kapatılmış, Üzerinde ASLA UNUTMA ve KÖTÜLÜK BURADA YAŞADI gibi şeyler yazan grafitilerle kaplı ana ev)

CHELSEA: Bu tüyler ürpertici keşif, Mirror House'un faaliyetlerinin tam kapsamı hakkında yeni sorular ortaya çıkarıyor. Bu gelişmekte olan hikayeyi takip etmeye devam edeceğiz ve daha fazla bilgi edindikçe size güncellemeler getireceğiz.

(Bölüm sonu jingle'ı)

"NE GÜZEL BİR HAYAT BU," diyor Simon. "Tam burada, şimdi dur. Tadını çıkarın."

Nefes nefese verandada toplanıp bu alışılmadık manzaraya bakarken altımızı bir sessizlik bastırıyor. Ortak merakımız çok derin. Tek kelime etmemize bile gerek yok.

Burası Kristin'in ailesinin Bodega'daki tatil yeri: dramatik, kabarık etekli selviler ve gürleyen okyanus arasında yer alan, etrafı saran bir verandası ve sivri bir cadı şapkası çatısı olan beyaz fıçı tahtası ev. Dünyanın kenarına da tünemiş olabiliriz.

Yeni Mirror House.

Her birimiz bir şeyler taşıyoruz; bir kutu, bir lamba, bir giysi çantası. Ama bu sessizlik büyüğü için duruyoruz. Manzarayı, sabah rüzgârında geriye doğru eğilen sarı çimenleri seyrediyoruz. Kayalıkları ve okyanusu maskeleyen sisi. Bir martı sürüşü Monterey çamının üzerine iniyor. Göz alabildiğine huzurlu ve boş, sanki dünya sonsuza kadar bu şekilde devam edecekmiş gibi. Araba tekerleği ya da bisiklet zili sesi yok. Yabancılar gülmüyor, roller coaster fısıldamıyor. Sadece doğa ve biz.

O kadar huzurlu ki ürperiyorum.

Maude sessizliği bozarak, "Hava buz gibi, Patron," diyor.

Dakota Maude'a döner. Bere takmış, dişleri takırdıyor. "Değil mi? Güneşi kim yedi?"

"Burası böyle," diyor Kristin, eşofmanının fermuarını çekerek. "Cadı gibi soğuk. Bok gibi sisli. Buraya bir kez çıktığımda o kadar bunalmıştım ki intiharı düşünmüştüm." Ekstra neşeli bir şekilde, "Merak etmeyin, şimdi iyiyim" diye ekliyor.

Ön kapıyı açıp içeri giriyor ve hepimizi karşılıklı bakışmaya bırakıyor.

İçeride, ilk kutuyu yere bırakıp odayı incelerken kalp atışlarım hızlanıyor - tozlu ve yarısı çarşafarla kaplı mobilyalarla dolu. Mirror House'un geri kalanı dünden önceki gün başka bir yükü taşımak için buraya gelmişti ama ben Chapters'taki son vardiyamda çalışıyordum ve bunu kaçırdım.

"Mor Kool-Aid'i içme," dedi Daphne bana veda ederken, şeytan boynuzlu parmaklarıyla taş işareti yaparak.

Güldüm ama o zamandan beri kulaklarımda her yankılandığında beni rahatsız ediyor. Bu da ne demek oluyor? Şu anda Jim Jones'u Guyana'ya kadar takip ettiğimi mi düşünüyor? Onu muhtemelen bir daha görmeyeceğimi biliyorum ama yine de kimsenin hakkımda yanlış bir izlenime kapılmasını istemiyorum. Hâlâ konuşuyor olsaydık eminim annem de aynı şeyi söylerdi. Ama beni Santa Cruz'da ziyaret ettiğinden beri hiç konuşmadık.

Maude doğruca mutfığa gidiyor, Kristin üst kata çıkıyor, Simon ve Dakota TikTok videosu çekmek için arka bahçeye gidiyor. Oturma odasını kontrol ediyorum, lambri döşemeli yüksek tavanlara, boyadaki yumurta kabuğu gibi narin çatlaklara, yüksek köşelerdeki örümcek ağlarına bakıyorum. Başka birinin evi gibi kokuyor, hava bayat ve yabancı. İlk defa bir şüphe arısı vızıldıyor. Bunu yaptığımızı fark ediyorum. Bir hevesle hiçliğin ortasına taşınıyoruz.

Ön kapıyı kapatmak için döndüğümde Scarlett hâlâ az önce olduğumuz yerde, verandada, sanki yapıştırıcıya basmış gibi duruyordu. Dans eden kuru çimenlere bakıyor, gökyüzü bulutlarla kaplanmış ve yüzünde donmuş, kaybolmuş bir ifade var. Bugün ne kadar sessiz olduğunu fark etmeden edemiyorum, geldiğimden beri neredeyse tek kelime etmedi.

"Scarlett, iyi misin?" Kapı aralığından sordum.

"Tamam."

Kapıyı kapattım ve yanına geldim. "Emin misin?"

Rüzgâr marmelat rengi saçlarını yakalayıp savuruyor. Rüzgarlığının kapüşonuna sıkıştırıyor ve gülümsemeye zorluyor. "Evet. Domuz gibi yaşıyorum."

Bu yanıt karşısında küçük bir kahkahanın kaçmasına engel olamıyorum, zavallı yüzü ve helikopter pistindeymiş gibi çıldıran saçlarının görüntüsüyle birleşince.

"Sen gerçekten kötü bir yalancısın," diyorum.

"Annem aynı fikirde olmazdı," diyor sinsi bir gülümsemeye, gerçek bir gülümsemeye. "Güzel, değil mi?" Manzaraya başımı sallayarak söylüyorum.

"Mmm," diye onaylıyor ama gözleri hala bende.

Scarlett bana bir kavanoz dolusu ateşböceğini, çılgın bir ışık ve enerji yığınını anımsatıyor. İhtiyacınız olduğunda size sarılmayı teklif eden ilk kişi o olur. Kimin duyduğunu umursamadan bisikletini son ses şarkı söyleyerek sürer. Yeni tanıştığı bir köpeğe sarılmak için kaldırımında yuvarlandığını gördüm. Bunu açıklamak zor, ama son bir ay içinde onda ince bir değişim hissettim. İşaret edebileceğim bir şey yok - hala aynı tatlı, komik ve sevimli, ama biraz daha çekingen. Ya da belki de o gün köpek kulübesinden çıktığını gördükten sonra bunu ona yansıtıyorum. Bunu hiç konuşmamış olsak bile, buna tanık olduktan sonra ona bir gölge yansıtmamak biraz zor.

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun," diyorum ona yaklaşarak.

"Öyle mi doktor?" Başını öne eğiyor. "Ne kadar tutuyor?"

"Hiçbir şey." Simon'ı taklit ederek sesimi alçaltıyorum. "Benim hediyem işlemsel değil. Bu bir sevgi eylemi."

Scarlett homurdanıyor. "Hey, bunu daha önce de duymuştum."

Bir anlığına panikle suçluluk duygusuna kapıldım: Umarım Simon'a karşı kaba bir ifade kullanmamışımdır. Nankör olduğumu düşünmesini istemem. Son zamanlarda biraz mesafeliydi ama Simon'la tekrar yakınlaşabileceğimize dair hâlâ umudum var. Belki birlikte bile uyuyabiliriz.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Scarlett sordu. "Size araziye gezdireyim, sonra da evin içini göstereyim."

"Elbette."

Yeniden boyanması gereken merdivenlerden birlikte iniyoruz. Burası görkemli ve büyük bir yer, ama yakından bakınca bazı rötuşlara ihtiyacı var. Bu yönünü seviyorum. Burası sanki benim ligimdeymiş gibi hissettiriyor. Temiz, bozulmamış, pahalı şeyler beni geriyor çünkü ne yaparsam yapayım hayat dağınık, kusurlu ve kırılabilir.

Scarlett ve ben garaj yolundan aşağı iniyor, kiralık kapalı kasa kamyoneti, Simon'un minibüsünü, Dakota'nın Volvo'sunu ve Maude'un taksisini geçip geldiğimiz toprak yoldan yukarı çıkıyoruz. Scarlett spor ayakkabılarıyla kahverengi tozları tekmeliyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

"Bütün bunlar hakkında kendini nasıl hissediyorsun?"

Scarlett soruyor. "Bu gerçeküstü. Çok şanslıyız, değil mi?"

"Çok şanslısın."

Rüzgâr kulak zarlarımı döverken arazinin çevresi boyunca yürüyoruz. Evin sağında eski bir tavuk kümesi, sıra sıra terk edilmiş bahçe yatakları ve bu a r a z i y i yanındaki boş arsadan ayıran bir sığır çiti var. Sol tarafta ise yüksek bir çit evimizi yan komşumuzdan ayırıyor.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordum. "Bugün çok sessizsin."

"Sanırım ne kadar izole olduğumuzu fark ettim. Tüm havalı insanların olduğu yerde olmak için taşradan üç bin mil uzağa taşındım ve şimdi havalı insanların hepsi taşraya taşınıyor."

"Bodega o kadar da izole bir yer değil."

Telefonunu kaldırıyor. "Öyle mi? Burada çekmiyor."

Bunu ilk defa duyuyorum ve biraz şaşırdım. Telefonumu çıkarıyorum ve benimkinin de aynı olduğunu görüyorum, sinyal çubukları yerine SOS. "Oh."

"Arabası olan bir tek Simon ve Dakota var. Simon'ın kasabaya bisikletle gidebileceğimizi söylediğini biliyorum ama... şu yolu gördün mü? Empire State Binası'nda step dansı yapmak muhtemelen daha güvenli olurdu."

"Şey," diyorum, bunu kendim de sindirmeye çalıştığım için ne yapacağımı şaşırmış bir halde, ama pozitif kalmamız gerekiyor. "Buraya daha yeni geldik. Eminim bir alışma süreci olacaktır. Bunu birlikte çözeceğiz."

"Bunun delilik olduğunu hiç düşündün mü?" Scarlett eve dönüş yolunun ortasında beni durdurdu.

Ağzım açık kalıyor ama nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Yani, buraya bu şekilde taşınmak? Evi bile temizlemeden, ev sahibimizi o camdan cehennem manzarasıyla ve bir sürü tuhaf ikinci el dükkân tablosu ve öksüz mobilyalarla baş başa bırakarak mı?" diye soruyor.

"Simon depozitosunu alamadı-"

"Biliyorum, biliyorum, depozitosunu geri alamadı ve sanırım bu her şeyi yoluna koyuyor, değil mi? Sanırım Simon söylediye sorun yok." Sesinde tek bir damla zehir var ve ben bunun kime yönelik olduğunu çözmeye çalışıyorum. Sonra sırtımaya başlıyor. "Bir şeyi anlamadığın zaman alınının tam ortasında küçük bir kırışıklık oluyor. Bana bir köpek yavrusunu hatırlatıyor. Köpek yavrusu gibi bir yüzün var."

"Teşekkürler mi?" Gülererek söylüyorum.

"İşte buradasın!" diye bağılıyor Simon, çıplak ayaklarıyla verandanın merdivenlerinden aşağıya atlıyor ve el sallıyor. "Ben de seni arıyordum."

Scarlett, sesi biraz daha tatlı bir tonda, "Onu gezdiriyorum," dedi.

Yaklaşırken yavaşlıyor, gözlerinde meraklı ve şüpheli bir parıltı var.

"Hatırladın mı? Bu Winona'nın buraya ilk gelişi," dedi Scarlett gülümseyerek. "Sadece ona biraz Güneyli misafirperverliği gösteriyorum."

"Doğru." Simon gülümsemeye karşılık veriyor, elleri kalçalarında ve çevremizi inceliyor. "Mülk çok geniş, değil mi? Onunla yapabileceğimiz çok şey var. Aklıma bir sürü fikir geliyor. Yatak odanı gördün mü?"

Başımı sallıyorum.

"Bir kez daha, okyanus manzaralı şanssız kız sensin..." diyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Onu takip ediyoruz.

SIMON ve SCARLETT bana etrafı gösterdiler. Maude'un çoktan kendini evinde hissettiği mutfak. Bahçe yataklarına bakan pencereleri olan uzun, dar yemek odası. Şömineli oturma odası ve ormana bakan bir duvar penceresi, bir sürü gömme kitap rafı.

"Belki de buraya ne koyduğumuzu bulmak kütüphaneci olarak senin görevindir," diyor Simon, tam yanımda duruyor, omzumun koluna değdiği yerde bir sıcaklık filizleniyor.

"Buranın içinde kimse yaşamadan öylece durduğuna inanamıyorum. Kristin'in babası burada yaşamamızı gerçekten sorun etmiyor mu?" Soruyorum, çünkü ne kadar çok duyarsam duyayım, bir türlü aklıma yatmıyor.

Simon başını sallar. "Bunu biz ortaya çıkardık."

Oturma odasının dışında, dolap olduğunu düşündüğüm garip, loş bir koridorla karşılaştık. Bunun yerine alçak, eğimli tavanlı bir çalışma odasına açılıyor. Duvarlar ahşap panelli, oda evin geri kalanına benzemiyor ve açıkça bir eklenti. Küf kokuyor.

"Maude'un odası," diyor, sonra ışıkları tekrar kapatıyor ve geri çıkıyoruz.

Umarım diğer odalar bundan daha güzeldir.

Üst kata çıkıyoruz ve Simon bize diğer yatak odalarını gösteriyor. Simon yine sol tarafta, tüm araziye gören ve komşunun bahçesine kuş bakışı bakan bir köşeye sahip olan ana odaya sahip. Herkesin kullanabileceğine söz verdiği, pençe ayaklı bir küveti olan kendi banyosu var. Kristin onun yanında, ve sonra

koridorun sonundaki en küçük iki yatak odası, bir Jack ve Jill banyosuyla birbirine bağlanıyor. Her iki oda da birbirinin aynısı, okyanusa bakan yüksek bir pencere (en azından bir yere; şu anda dışarısı hala sisli) ve bir köşe dolabı var. Evdeki en küçük odalar bunlar. Benim çift kişilik yatağım metrekarenin yarısını kaplayacak.

"Sen ve Scarlett bu iki odaya sahipsiniz," dedi. "Ve işte yeni Mirror House."

"Dakota ne olacak?" Ben de aynı şeyi sormak için ağzımı açtığımda Scarlett sordu.

"Oh, o-" Simon başının arkasını kaşıyor. "Şimdilik benimle kalacak. Bu oda tek kişi için çok büyük."

İçimde bir şaşkınlık ve kıskançlık kokteyli yayılıyor.

Scarlett ses tonunu yumuşatarak, "Anlıyorum," dedi. "Planlama komitesinin davetini kaçırdım mı? Bütün bunlara kim karar verdi?"

"Ben yaptım." Simon ona döner. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Ses tonu kötü değil. Her şeyden çok meraklı. Yüz ifadesinde zalimce bir şey yok, gözleri geniş ve boş. Ama algıladığım bir şey var - sabırsızlığı, sorduğu soru - bu da beni burada bir geçmiş olduğuna ve benim bundan haberdar olmadığımı inandırıyor. Scarlett, "Hayır, efendim," dedi ve sanki sadece bir gün

Şaka yapıyordum.

Gülümsemesine karşılık vermiyor, tek kelime etmeden uzaklaşıyor. Onun gidişini izleyen Scarlett'in yüzü düşer.

Bana mı öyle geliyor yoksa evdeki hava gergin mi? Ütopyamıza yüzme başlangıcı yapıyoruz.

"Hey, hadi aşağı inip mobilyaları taşımaya başlayalım," diyorum.

Eşyaları yukarı taşırken biraz kalori yakıyoruz. Yatak çerçeveleri, şilteler, komodinler ve kitaplar, kitaplar, kitaplar. Bavulları açıyorum, giysileri askılara yerleştiriyorum ve kitaplarımı yazar adlarına göre alfabetik sırayla kasalara diziyorum. Yıl başladığından beri üçüncü kez taşıyorum. Bu işte oldukça iyi olmaya başladım.

Odaklanabileceğim bir şey olduğu için minnettarım çünkü böylece Simon ve Dakota'nın aynı odayı paylaşmasını düşünmek zorunda kalmıyorum. Sorular beynimde havai fişek gibi patlayıp duruyor: Simon'ın bir keresinde benimle takıldığı gibi takılıyorlar mı? Artık bekâr değil mi? Şimdi beraberler mi? Simon'la çok fazla zaman geçiriyorlar.

birlikte, ama hepsinin TikTok adına olduğunu varsaydım. Simon artık beni umursamıyor mu? Benimle bire bir konuşmalı ne kadar oldu? Bana kızgın mı? Yanlış bir şey mi yaptım?

"Hey." Scarlett odamın banyo kapısını açtı. Yüzü kızarmış, çilek rengi saçları dağılmış ve dramatik bir şekilde yandan ayrılmıştı. "İçeri daldığım için özür dilerim. Kapıyı çalmalıyım, değil mi?"

"Önemli bir şey değil. Kitaplarımı düzenliyorum," diyorum yerdeki bacak bacak üstüne atmış pozisyonumdan.

Scarlett etrafına bakınarak, "Odanız şimdiden ne kadar şirin görünüyor," dedi.

Bakışları duvarımdaki tek postere takılıyor: John William Waterhouse'un *Shalott'un Kadını*. Aynalı Ev'in tavan arasına asamazdım çünkü duvarların bir tarafı eğimli, diğer tarafı ise kaba ve bitmemişti. Ama buraya astım ve onu, liseden beri benimle birlikte olan kanodaki umutsuz, kızıl saçlı kadını tekrar görmek canlandırıcı.

"Bu resmi biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Hayır. Ama bana benziyor. Tüylerim diken diken oldu."

"Sana benziyor." Bunu ilk kez fark ediyorum. "Bu *Shalott'un Kadını*. Alfred Tennyson'ın ünlü bir şiiri hakkındaki ünlü tablo."

Şiiri *Anne of Green Gables*'da yer aldığı için keşfettiğimi ve çocukken bu seriye bayıldığımı, şiirin tamamını ezberlediğimi ve altıncı sınıftaki yetenek gösterisinde okuduğumu ve herkesin tuhaf olduğumu düşündüğünü anlatabilirim çünkü hangi on iki yaşındaki çocuk intihara uzun bir övgü ezberler ki? Ama kendimi durdurdum.

Scarlett, "Bir ara bana okuman gerekecek," dedi. "Her neyse, sadece nasıl yerleştiğini görmek istedim."

Gülümsüyorum. "Güzel."

Garip bir duraklama uzuyor. Scarlett'i çok severim, ama odamda hiç fazla zaman geçirmedim. Neden burada olduğundan emin değilim.

"Benimle daha önce konuştuğun için teşekkürler." Tekrar banyo kapısına doğru ilerliyor, sonra geri dönüyor. "Konuştuklarımızı özel tutabilir miyiz?"

"Elbette," diyorum şaşkınlıkla, benden neyi gizli tutmamı istediğinden bile emin değilim.

"Burada olmaktan *gerçekten* çok mutluyum,"
diye vurguluyor. "Ben de."

"Scarlett," diye bağırdı Simon'ın sesi merdivenlerin dibinden.
"Kamyonu geri götürüyoruz, hazır mısın?"

"Evet!" diye cıvıldıyor.

O kendi yoluna gidiyor, ben de kendi yoluma: bir kucak dolusu yassı taşınma kutusuyla aşağıya. Onları arka verandaya koyduktan sonra durup sabah havasında titriyorum ve nihayet sis dağılıyor. Arkada okyanusa doğru sarkan bir uçurum var. Pasifik Okyanusu, hayatımın aşkı. Güneş ışığı içeri sızıyor ve derin bir nefes alıyorum. Büyükanнем Jane'in *şöyle* dediğini hayal ediyorum: "*Bir hevesle buraya mı taşıyorsun? Sen delisin, çocuğum. Ve bilirsin, çılgınlığı severim!* Eğer öbür dünya varsa, o da orada kıkırdıyordu."

Eve döndüğümüzde, oturma odası daha çok yaşanacak bir yer gibi görünüyor. Işıklar yanıyor, perdeler açık. Mobilyaların üzerinde artık çarşaf yok ve eski Mirror House'da bıraktığımız her şeyden çok daha güzeller. Ön pencereden, Simon nakliye kamyonuna tırmanıyor ve motoru çalıştırıyor. Dakota ve Scarlett Dakota'nın arabasına doğru gidiyorlar. Tam üst kata dönecektim ki donup kaldım.

Sonrasında olanlar karşısında çenem düştü.

Dakota bagajı açtı, işaret etti ve Scarlett tek kelime etmeden kendini tamponun üzerine attı ve içeri tırmandı. Cenin pozisyonunda uzandı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, gözleri kapalıydı.

Tekrar ediyorum: Scarlett kendini bir insan bavulu gibi bagaja soktu.

Bu bir şaka olmalı. Şaka yapıyor, değil mi?

Slam.

Dakota sürücü koltuğuna geri dönüyor, arabaya biniyor ve uzun araba yolunda kapalı kasa kamyoneti takip ederek görünürde bir yolcu olmadan uzaklaşıyor. Tek bakabildiğim, içinde bir kadının yattığını asla tahmin edemeyeceğiniz kapalı bagaj.

Araçlar önce küçülüp sonra yok olurken ben burada şaşkınlık içinde duruyorum. Her şeyden sersemlemiş bir halde bir bardak su içmek için mutfığa yöneliyorum. Tek düşünebildiğim Dakota'nın bagajının ne kadar engebeli, karanlık ve korkunç olduğu. Görüntü tekrarlanıp duruyor, cehennem gibi bir beyin GIF'i: Scarlett sürünerek içeri giriyor, kollarını kavuşturuyor, gözlerini kapatıyor. *Slam.*

Mutfakta, Maude tencere ve tavaları açıyor ve Ozzy Osbourne ile birlikte şarkı söylüyor. Beni görünce durdu, alındaki teri sildi.

Bardağıma doldururken "Ne oldu?" diye soruyor. Telefonunun sesini kısıyor. "İyi misin tatlım?"

"Scarlett az önce Dakota'nın arabasının bagajına tırmandı."

Maude elinde dökme demir tavayla bekler. "Hı-hı."

Bunu yüksek sesle söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum. "Bu çok tehlikeli."

"Şey, bu... bu seni ilgilendirmez, olan bu," diyor Maude. "Anlıyor musun?"

"Bu yasadışı," diyorum daha yumuşak bir sesle.

"Kimsenin yolculuğunun yargıcı sen değilsin." Bir dolabı açıyor ve tavayı içine yerleştiriyor. "Ve başka hiç kimse de seninkinin yargıcı değil. Sorgulamamalı ve dedikodu yapmamalısın, bu çok çirkin."

"Dedikodu yapmıyordum-"

"Öyleydin ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Beni kızdırıyorsun."

Maude'un kendini kaybettiğini daha önce de görmüştüm. Bir anda sıfırdan ona geçer. Şimdiye kadar onun gazabından uzak durmayı başardım ve şanslı serimi bozmak üzere değilim. Elimde bardakla odadan çıkıyorum.

"Üzgünüm, unut gitsin," diyorum.

Üst kattaki yeni yatak odamda telefonumu çıkardım. Ani bir sıla özlemi kaplıyor içimi - ama nereye özlem duyduğumu bile söyleyemiyorum. Telefonumu cebime geri koyuyorum.

Fark etmez zaten. Çekim çubuğu yok.

Yeni Mirror House'daki İLK GECEMİZDE parti yapıyoruz.

Maude sıcacık battaniyeler getiriyor, Kristin bize şarap dolduruyor, Simon şömineyi yakıyor, Scarlett gitarını çıkarıyor, Dakota bir belgeselci gibi TikTok için video çekiyor. Herkes gülümsüyor, kucaklaşıyor, heyecanlanıyor ve tedirginlik kayboluyor. Her şey eskisi gibi. Mekân değişti, hepsi bu.

"Nasılsın, tatlı Winona?" Scarlett bir Dolly Parton şarkısı söylerken ve diğerleri ateşin üzerinde şekerleme kızartırken Simon beni bir köşeye çekip yavaşça dans ederek soruyor.

"Ben iyiyim," diyorum, onun yakınlığıyla aydınlanıyorum.

"Seni özledim, benden bir metre uzaktayken bile," diyor kulağıma.

"Acı verici bir şekilde. Seni düşünmeden duramıyorum."

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum ve onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum.

Benimle konuşma şekli, tek olduğumu düşündürüyor. Dakota'yla aralarında bir şey yokmuş gibi.

"Yakında bir oturum yapacağız," diyor.

Kelimenin tam anlamıyla bu vaat karşısında heyecanlanarak kaskatı kesiliyorum. Heyecan gibi heyecan. Dehşete düşmüş gibi heyecanlandım. İkisinin güçlü karışımı.

O an kısa kesilir. Geri çekilir çünkü Kristin mutfakta tirbuşonu bulamadığı için bağırılmaktadır. Sonra Maude, Simon'ı arka verandada küçük bir atışma için kenara çeker.

Bu gerçeküstü. Bana fısıldadıkları yüzünden öyle sersemlemiştim ki, sanki atlıkarıncadan inmiş gibiydim. Scarlett'in yanına oturdum.

"Coat of Many Colors" şarkısını söylüyor ve sevgisinin tatlı solgun tadının tadını çıkarıyor. Kendi diziyile benim dizime vuruyor ve sırtıyor. Ve gördün mü? Scarlett de mutlu. O yetişkin bir kadın, birinin bagajında dolaşmak istiyorsa, bu onun tuhaf, berbat seçimidir. Ben kimim ki konuşayım? Memelerimin arasında bir şimşek var.

Tirbuşon krizi önlendi, Kristin bardaklarımızı doldurmak için geri döndü. Şimdi bir bira şapkası takıyor, yanlarında iki bira ve ağzına giren pipetler olan yeni bir tür. Sormuyorum. Terapi saçmalığı.

Fincanı doldururken bana "Bu şarap markası nasıl?" diye soruyor.

"Meşemsi," diyorum. "Kuş üzümü ve böğürtlen esintileri var."

"Şu süslü fahişeye bak," diyor etkilenmiş bir şekilde.

"Şaka yapıyorum, şarap hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Gülüyor. "Sürtük, seninleyim. Kimin umurunda, seni sarhoş ediyor, bilmen gereken tek şey bu."

"Aynen öyle."

İyileşmekte olan bir alkolikle alkolün tadını çıkarmak tuhaf görünüyor, ama her neyse. Gariplikte yanlış bir şey yok.

Simon Maude ile birlikte dönüyor, ellerini çırpıyor ve bize bir toplantı yapıp yapamayacağımızı soruyor. Simon şöminenin önünde dururken herkes yerine oturuyor, alevler arkadan aydınlatıyor, gözlükleri parlıyor.

"Bunun için kamera yok," diyor Simon Dakota'ya. "Bu seyirci için değil."

Başını sallıyor ve telefonunu kaldırıyor.

"Şerefe," diyor Simon bardağını havaya kaldırarak. "Yeni ve geliştirilmiş Mirror House'a."

Her yerde tıkırtılar.

"Artık burada olduğumuza göre..." Simon adım atıyor. "Ne halt edeceğiz biz?"

Herkes kıkırdıyor ama o duruyor ve sanki ciddiyetle cevabı arıyormuş gibi yüzlerimizi tarıyor.

"Her birimiz burada nasıl kelebek etkisi yaratacağız?" diye soruyor.

"Bence ev rollerine ihtiyacımız var, Patron," diyor Maude. "İşler ve sorumluluklar listesi gibi bir şey."

"Bunu sevdim Maude," diyor Simon bir çırpıda. "Winona, not alabileceğın bir not defterin falan var mı?"

"Kesinlikle," diyorum, faydalı olacağım için heyecanlıyım.

Bir noktada günlük tutacağımı düşünerek yıllar içinde satın aldığım yaklaşık on bin sevimli defterden birini alıyorum. Spoiler: Günlük tutmadım. Tekrar oturup yeni bir sayfa açıyorum.

"Maude, ne düşünüyorsun?" Simon sorar. "Ev yöneticisi mi? Mutfağı, evin ihtiyaçlarını, bunun gibi her şeyi sen mi denetliyorsun?" "Tamamdır," diyor Maude.

"Dakota, TikTok maven," diyor ve ona göz kırıyor. "Bence seni orada tutmalıyız, ne dersin?"

"Başparmaklar yukarı, dostum," diyor Dakota köşeden.

O kadar çok yenilebilir şey yemiş ki, şu anda battaniyelerin içinde uzaya fırlamaya hazır görünüyor.

Yüzünü buruşturuyor. "Kristin... finans? Envanteri çıkarabilir, neye ihtiyacımız olduğunu belirleyebilir, ev için malzeme siparişı verebilir misin?"

"Bahçe işlerini ve hayvanları seveceğimi düşünüyordum," diyor Kristin. Yumruğunu havaya kaldırıp "Gine domuzları! Gine domuzları!"

"Şu anda bize ihtiyaç duyulan yere gitmemizin önemli olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?" Simon ona nazikçe sorar.

Maude, "Sen lanet olası bir ev bitkisini bile canlı tutamıyorsun, Krissy," diye şaka yapıyor.

Kristin'in gülümsemesi gevşer. "Tamam, evet, finans alacağım." Pipetlerden birini ağzına götürüyor ve çiğniyor.

"O zaman Scarlett... Özür dilerim, benden nefret etme, ama bu senin hatan!" Simon ona parmağını salladı. "Çiftçi bir aileden geldiğini söylemiştin. Yani hepimiz onun bahçeyi denetlemesi gerektiğini düşünmüyor muyuz?"

Kadehlerimizi kaldırıyoruz ve Scarlett sanki umduğu şey bu değilmiş gibi başını sallıyor.

Simon eğilir ve gitarını tıngırdadır. "*Sana ihtiyaç duyulan yere git,*" diye şarkı söylüyor.

Bu onu güldürüyor. Adam kızın başına bir öpücük konduruyor ve kızın yanakları alkolün ve ilginin etkisiyle pembeleşiyor.

"Tamam," diyor.

"Ve sen, Winona..." Simon durup beni bir müzedeki şeklini tanımadığı bir heykelmişim gibi düşünüyor.

"Yerleşik kütüphaneci mi?" Daha önceki konuşmamızı hatırlayarak deniyorum.

"Floater," diyor. "Sana nerede ihtiyaç duyulursa oraya gideceksin." Kalemim hazır, ağzım açık.

"Bütün bunları alıyorsun, değil mi?" diye sorar. "Yaz.

Floater."

Kelimeyi sanki tuvalette bulabileceğiniz bir şeymişim gibi telaffuz ediyor. Yutkunuyorum ve umduğum gibi olmasa da yazıyorum. Ama ... bana ihtiyaç duyulan yere gideceğim. Her şey geçici.

"Bunların hepsi büyük bir deney," diyor Simon. "Buraya taşınmak. Genişlemek. Ve bu yüce bir şey. Eminim bazılarınızın şüpheleri vardır. Ama yolumuza çıkan tek şey *biziz*. Anlıyor musunuz?"

Herkes başını sallıyor. Bakışlarını doğrudan bana yöneltiyor. Daha çok içime.

"Dakota ve benim sizinle paylaşmak istediğimiz bir vizyonumuz var," diyor Simon. "Dakota, söz sende."

Bu üç kelime *Dakota ve ben* kulaklarımda çınlıyor. Kıskançlığı yutuyorum ve kendime bunun bir şey ifade etmediğini söylüyorum.

Dakota ellerini kavuşturarak ayağa kalkıyor. Kafası güzel olmasına rağmen iyi konuşuyor; gölge çalışmalarının karşılığını aldığı çok açık. "Simon ve ben TikTok kanalımızı nasıl kullanabileceğimizi ve mesajımızı gerçek hayatta nasıl yayabileceğimizi keşfettik."

İfadeler yine tüylerimi diken diken etti. *Simon ve ben*.

"Pek çok insan videolarımıza olumlu yanıt verdi ve DM'ler alıyoruz," diye devam ediyor, "gün boyu insanlar 'sizin yaptığınızı ben nasıl yapabilirim' diye soruyor. Gerçek sorunları olan insanlar, bilirsiniz- aile sorunları, bağımlılıklar, fobiler ve her türlü boktan şey. Biz de bunu diğer insanlara açmak ve erişilebilir kılmak istiyoruz."

"Bunu bir harekete dönüştürün." Simon tekrar konuşmanın dizginlerini eline alıyor. "Bunu sadece bizden, evimizden daha büyük bir şey haline getirin. Ve burası mükemmel bir yer, bütün bu araziye sahibiz. İnsanları buraya gelip bizim yaşadıklarımızı yaşamaya ve sahip olduklarımıza sahip olmaya davet edebiliriz. Korkuyu aşmak için."

"Peki ya 'ziyaretçi yok' politikası?" Scarlett karışmış saçlarını parmaklarıyla tarayarak sordu. "Ya başka bir muhabir gelse ve

Başka bir hit yazı mı yazdın yoksa başını belaya mı soktun Simon?"

Simon, "Buraya gelen her kişiyi onaylamaktan ben sorumlu olacağım," diyor. "Bu, bir etki yaratmak için almak istediğim bir risk. Eğer zor bir iş değilse, yapmaya değmez."

"Korkudan aşka," diyor Maude, yumruğunu havaya kaldırarak.

Simon yumruğunu onunkine vurarak, "Korkudan aşka," diye cevap veriyor.

Korkudan aşka, geri kalanımız aynı fikirde.

"Bu yüzden Hitchcock Yolu'nun diğer tarafındaki alanı -ki bu bizim mülkümüzün bir parçası- ziyaretçiler için bir kamp alanına dönüştürüyoruz." Simon ateşin önünde volta atmaya devam ediyor. "Ve buraya gelen insanlara atölye çalışmaları, konuşmalar ya da koçluk yapabiliriz."

"Bedavaya mı?" Kristin soruyor.

Simon sert bir şekilde, "Sevgi ancak karşılıksız verilirse sevgidir, Kristin," diyor. "Biz senin kan bağı olan ailen değiliz; bizim sevgimiz alışverişe dayalı değildir."

Kristin ayağındaki pizza çoraplarına bakıyor.

"Ne yani, genişlersek babam ne düşünür diye mi endişeleniyorsun?" diye soruyor, sanki gerçekten merak ediyormuş gibi.

"Hayır, hayır. Sorun yok," diyerek Kristin onu rahatlatır. "Umursamayacaktır. Zaten önümüzdeki birkaç ay boyunca Hong Kong'da olacak."

"Psikoloji, danışmanlık, kendi kendine yardım guruları-yırtıcı saçmalıklar. *Çözüm bu*. Sıradan insanlar sıradan insanlara yardım ediyor. *Bu*, dünyayı gerçekten değiştirecek türden bir şey." Simon ellerini kalçalarına koyup bizi inceliyor. "Bu konuda aynı fikirde miyiz? Burada sahip olduklarımız sayesinde hepimizin hayatı katlanarak iyileşmedi mi? Hepimiz bir araya geldiğimizden beri herkes hayat boyu süren bir rüyadan uyanmış gibi hissetmiyor mu?"

Etrafta evet mırıltıları ve baş sallamalar.

"Peki, neden sadece biz uyanalım ki?" diye soruyor. "Diğer insanlar da uyanmayı hak etmiyor mu?"

Herkes aynı fikirde ve konuşma lojistiğe doğru ilerliyor. Kimlerin geleceğine dair kriterleri nasıl belirleyeceğiz? Kurallar ne olacak? Tam gaz ilerlemek için bir karar verildi, ancak bunun nerede olduğunu tam olarak belirleyemiyorum.

Şarabımı yudumlarken bunu kafamda evirip çeviriyorum. Söyledikleri doğru, herkesin bir hayat yaşamayı hak ettiğini inkar edemem.

Korkudan boğuldum. Ama yabancıları buraya davet etme fikri beni rahatsız ediyor. Bunlar benim arkadaşlarım, en iyi arkadaşlarım ve bunun değişmesini istemiyorum. Ayrıca burası benim evim değil. Kira bile ödemiyorum. Bu odadaki hiç kimse ödemiyor, öyleyse biz kimiz ki birini reddedelim?

Simon önümde durarak, "Ve herkesin yüzde yüz aynı fikirde olmasını gerektirecek," diyor. "Bu da gizli kapaklı konuşmak yok demek. Dedikodu yok. Yargılamak yok. Duydun mu beni, Winona?"

Yavaşça başımı sallıyorum, seslenişten etkileniyorum.

Gözlerini bana dikti. "Çünkü Maude bana, Scarlett'le daha önce gördüğün bir şeyi sorgulamak için ona gittiğini söyledi. Maude ile bu konuda dedikodu yapmak ve Scarlett'i kararlarından dolayı yargılamak istediğini."

Bekle. Başım belada mı? Zor nefes alıyorum.

Üzerime dökülen sıcaklık, midemin tekmelenmiş gibi çökmesi - bu utancın ötesine geçiyor. Herkesin önünde çağrıldığım için, bütün grubun beni incinmiş ve şaşkınlıkla izlediği için çok şaşkınım ve bu görünüşe göre *hiçbir yerden* gelmedi. En kötüsü, Scarlett'in yüzünde buruşuk bir ifade vardı.

"Ben-" diye başladım.

"Tatlım, yalan söyleme, bu durumu daha da kötüleştirir." Maude başını bana doğru salladı. "İtiraf et."

Simon bana "Burada hiç yargılama yok" dedi. "Anladın mı?"

Başımı sallıyorum. Şu anda durumu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden dilimi ısııyorum. Sertçe.

"Bu kadar basit. Ya varsındır ya da yoksundur." Simon her kelimeyi öyle bir telaffuz ediyor ki irkiliyorum. "Ya uyanıksındır ya da rüya görüyorsundur. Sen nesen?"

"Uyan," diye fısıldıyorum.

Sarsıcı bir dönüşümle Simon bir futbol maçındaymış gibi tezahürat yapar. "O uyandı, millet!"

Oda onun tezahüratını yankılıyor. Sanki gerçek zamanlı olarak patladığımı, aşağılanmanın ve bol miktarda şarabın beni bir su birikintisine dönüştürdüğünü anlayabiliyormuş gibi, yanıma süzülüyor ve kollarını bana doluyor. Mırıldanmaya başlar. Kısa süre sonra sıcaklık katlanıyor, herkes katılıyor, *mmmmmmmm*, grup kucaklaşmasının o tanıdık hissi, bir Rezonans, bir

küçük kovanımız ve ben ağlamaklı gözlerimi kapatıp bunu içime çekiyorum. Seviliyorum. Arınıyorum. İşte o zaman yerleşiyor - bu evin kemiklerine rahatlıyorum.

Yaptığım şey için özür dilerim. Çok üzgünüm.

Bir daha asla onları incitecek ya da hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapmayacağıma yemin ediyorum.

Aynalı Evin Kızları belgeselinden alıntı: Bir Yıl Sonra

YER: Görüşülen kişinin evi, Raven's Landing, Kaliforniya

SCARLETT başını sallayarak derin bir iç çeker.

Bodega'ya varır varmaz o boktan his ortaya çıktı. Hani içinizden bir ses size yanlış bir yola saptığınızı fısıldar ya? Daha nakliye kamyonundan inmemiştik bile ama her şeyin farklı olduğunu hissetmeye başlamıştım. Havada bir ciddiyet vardı. Hava değişmişti, içeride ve dışarıda.

O ilk gece yemekten sonra Simon ve Dakota hepimize "Plan "1 sundular. (Bu ütopyayı inşa etmek istiyorlardı, değil mi? Bunu biliyorduk. Ama meğer bu ütopya sadece bizim için değilmiş. Onu diğer insanlara da açmak istiyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse kulağa çılgınca geliyordu. Ama hiçbirisi bize "bunu yapmak zorundasınız" gibi sunulmadı. Grup olarak karar verdik, şöminenin etrafında oturduk ve elimizde şarap kupaları vardı, bu da hepimize bunu biz yapıyormuşuz gibi hissettirdi. Buna *biz* karar veriyorduk, Simon değil. Ama karar veren oydu. Hepsi oydu. Aklınıza bir fikir sokmakta ve o fikrin size ait olduğunu düşündürmekte o kadar iyiydi ki. Sizi o kadar ters köşeye yatırabilirdi ki hiç istemediğiniz bir şeyi istediğinizi sanırdınız.

Her şey çok hızlı gelişti ve bizi o kadar meşgul etti ki soru sormak için duracak zamanımız olmadı. Hiçbirimizin işi yoktu, bu yüzden sürekli bundan bahsediyorduk. "Plan." İnşa moduna geçtik. Eminim faturayı Kristin'in babası ödemiştir. Tüm bu süslü çadırları satın aldık, inşa ettik

kamp alanı, ızgaralar, açık hava duşları ve portatif tuvaletler var, Simon ve Dakota davet edecekleri kişileri "eliyor".

(Görüşmeci anlaşılmaz bir soru sorar ve Scarlett soruyu duymak için eğilir)

Geriye dönüp baktığımda bunun kötü sonuçlanacağı çok açıktı. Kendime kabul ettiremesem de örümcek hislerim vardı. Neden kaldım ki? O zaman neden çekip gitmedim? Bunu mu soruyorsun?

(Arkasına yaslanır ve kollarını kavuşturur) Bankada üç yüz dolarım vardı. İş yok, araba yok, internet hizmeti cehennem gibi. Ve Simon'ın işi bize yardım etmişti. O noktada bir kulübeye, köpek kulübesine ya da araba bagajına girebilir, gözlerimi kapatabilir, korkumu bir musluk gibi kapatabilirdim. Bağlantımı koparırdım. Gözyaşı yok. Korku yok. Söz verdiği şeyi yaptı, değil mi? Her an dar bir alanda kilitli kalabileceğimi ve *bunun benim için sorun olmadığını* öğrendim. Korkumu sildi. (Başını sallar ve ifadesi sertleşir) Ve bundan çok daha fazlasını.

Yabancıların burada kalması beklediğim kadar telaşlı değil.

İlk gelenler dün geldi. Kamp alanını araba yolumuzun sonuna ve toprak yolun diğer tarafına, Monterey çamlarının altına kurduk. Şimdilik misafirden çok komşu gibi hissediyoruz. Oturma odamızın penceresinden park etmiş arabalar, çadırlar ve kamp ateşinin dumanı zar zor seçilebiliyor.

Şu anda dışarıda dört kişi var-Isabella, Sadie, Katrina ve Sophia. Benim için birbirlerine karışıyorlar, konuşkan olmayan, saçları dalgalanan, ancak on sekiz yaşında görünen kızlar. Simon bütün günü onlarla odasında bire bir konuşarak geçirdi. Üst kattaki koridorda oyalanırken, klavyesinde bir şeyler yazdığını ve "Hiç ABD dışına seyahat ettiniz mi?" diye sorduğunu duyuyorum. Anılar buzlu su şoku gibi geri geliyor: odasında yaptığımız o ilk seans. Bana sorular soruyor, notlar alıyor, beni bir deney gibi inceliyordu. Arkasına yaslanıp cevaplarımı hayranlıkla dinliyordu.

Artık bana hiç öyle bakmıyor.

Arka bahçede, Scarlett'in bahçe yataklarını yabani otlardan temizlemesine ve ahşap çerçevelerini yerlerine çakmasına yardım ediyorum. Geçen hafta Simon gruba Scarlett hakkında "dedikodu" yaptığımı söylediğinden beri Scarlett bana karşı mesafeli davranıyor. Özür diledim, gülümsedi ve sözleriyle affetti ama tavırları aksini söylüyor. Bitkileri kutularından çıkarırken sessiziz ve ben pozitif kalmaya çalışıyorum. Tüm bunlar için minnettar olmalıyım ama ruh halim havaya uyuyor: ısrarcı, kapalı bir kasvet.

"Bu kızlar hakkında ne düşünüyorsun?" Scarlett sessizliği bozarak bana soruyor.

Omuz silkiyorum. "İyi görünüyorlar. Sen ne düşünüyorsun?" "Bence bir torba taştan daha aptallar."

Bir kahkaha patlattım, elimde değil. Söyleyiş şekli, tatlı Kuzey Carolina aksanıyla neredeyse bir iltifat gibi.

"Ne?" diyor, o da gülerek. "Yani, kim TikTok'ta gördüğü bir ucubeyi takip etmek için hayatını terk eder ki?"

"Sana söylemekten nefret ediyorum, Scarlett..."

Yüzümü buruşturarak söyledim. Kendine bakıyor.

"Kahretsin."

Gülmeye başladık. Ve birdenbire, herkesin önünde azarlandığımdan beri ilk kez, Scarlett'in onun hakkında dedikodu yaptığım için beni gerçekten affettiğini anladım. Bana güneş ışığıyla dolu uzun bir bakış attı. Bir an için yeniden yaz mevsimine döndük.

"Umarım sana güvendiğimi biliyorsundur." Topraktan bir yığın karahindiba koparıyor ve onları kompost yığımıza atıyor. "Sana kızgın değildim. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Bunu söylediğin için teşekkürler."

"Eminim benim pozlamalarım dışarıdan kaçık gibi görünüyordur. Bahse girerim seninkiler de öyledir." Scarlett bir tepki için yüzümü tarıyor.

Başımı sallıyorum, aşağılanma içimde sıcak bir sızıntıya dönüşüyor. Yaptığım her şey gözümün önünden geçiyor. İlerlememle gurur *duymam* gerekiyordu ve bu bir ilerleme, değiştim, asla yapamayacağımı düşündüğüm bir korkunun üstesinden geldim. O zaman neden baktığım görüntüleri, Simon'ın kanının tadını, göğsümdeki usturanın zikzaklı acısını her hatırladığımda böyle bir utanç duyuyorum? Ve daha da kafa karıştırıcı olanı, Bodega'ya gittiğimden beri pozlarım tamamen durmuş gibi görüldüğü için neden üzgünüm?

Scarlett, "Herhalde bu yüzden onları paylaşmamamız gerekiyor," diyor. "Kimse anlamazdı."

"Simon artık benimle çok fazla seans yapmıyor," diyorum bir torba toprağı yırtıp açarken.

"Merak etmeyin. Dışarıdasın ama dikkat çekme ve uslu dur. Yakında geri döneceksin."

Ona baktım, şaşırmıştım. Bir yanımda bunun kafamda olduğunu, Simon'ın sadece meşgul olduğunu ve benden bıkmadığını düşünüyordu.

Scarlett, "Gerçi kim bilir, yeni gelen bu güzel genç şeylerle," diyor. "Belki yakında evde onlar için de yer açarız."

Mini bir panik atakla nabzım fırladı. Şimdiye kadar atılabileceğimi hiç düşünmemiştim. Burada olmak için her şeyden vazgeçtim; bu grubun bir parçası olmaktan çok gurur duydum.

"Bahçıvan! Yüzücü!" Simon'ın sesi bağılıyor.

Etrafta dolanıyoruz. İki kızla birlikte arka verandada. Hepsi el sallıyor ve gülümsüyor.

"Sana fazladan el veriyorum!" diye bağılıyor. "Sophia ve Isabella bugün arka bahçe işlerinde size katılacak."

"Güzel!" Scarlett diyor ki.

Bana acı dolu bir gülümseme veriyor. Kızlar çimlerin arasından bize katılmak için acele ediyorlar. Birinin saçında plastik bir kelebek var, diğerinin ön dişi kırılmış. Işıl ışıl, genç görünüyorlar, yüzleri güneşe doğru dönen çiçekler gibi açık. Umutlarını görünce kalbimin neden sıkıştığını bilmiyorum ama sıkışıyor.

Çünkü bu evde, önce kırılmadan hiçbir şey tamir edilemez.

Tabii ki yeni kızlar için bir parti vereceğiz.

Kamp ateşinin etrafında toplanıyoruz, sarmalanmışız, Kristin dolu şarap bardaklarını dağıtıyor. Simon Prometheus hakkında bir şeyler anlatıyor, Dakota yiyecekleri dağıtıyor, Scarlett gitarını çalıyor, Maude kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek bir sesle "Sweet Child of Mine" şarkısını söylüyor ve kahkahalar, birliktelik ve kendimden daha büyük bir şeyin parçası olduğuma dair o sihirli, sıcak his endişelerimi silip süpürüyor. S'mores yapıyoruz. Sonra Simon Truth oynamamızı öneriyor ve grup alkışlıyor ve aniden yüzümdeki sırıtış ağrıyor.

Onlara babamı anlattığım geceden beri Gerçek oyununu oynamadık. Bu sefer diğer taraftayım, başka birinin başına gelmesini izlemek üzereyim.

Bir nefes çekiyorum, ateş ışığında bir hava pufu görünüyor ve eve dönüp bakıyorum. Scarlett yanımda, başka bir kamp sandalyesinde oturuyor ve bana bakmadan uzanıp eldivenli elimi sıkıyor.

"Onur konuğumuz olduğunuza göre, hanımlar," diyor Simon şakacı bir tavırla, piknik bankına tündüğü yerden, "bu gece ilk sizin gitmeniz gerekiyor. Isabella?"

"Mmm?" Isabella elma yanaklı bir gülümsemeyle soruyor. O kadar bitkin ki çadırının ağzında bağdaş kurmuş otururken sallanıyor. "Ne var ne yok?"

Herkes onun sevimli bir şekilde boşa harcanan tepkisine güler.

Simon, "Bize daha önce hiç kimseye söylemediğin bir şey söyle," diyor.

Déjà vu bacaklarını büyütüyor ve göğsümde bir örümcek gibi sürünüyor. Bir ürperti yavaşça omurgamda geziniyor. Kulaklarımı çınlatan bir uyuşukluğa dönüşüyor. Isabella travmasını bulamaç gibi bir itirafla ortaya dökerken, çocukken tacize uğradığını herkesin içinde yeniden yaşarken, onun için bir yerim acıyor ama hissetmiyorum. O uyuşukluk, alkol, bir ağrı kesici. Ama şu anda kamp ateşinin kutsal, kutsal sessizliğinde bir şeye tanıklık ediyorum. İşte o an bu. Isabella'nın bir eşikten geçtiği an bu ve o bunun farkında bile değil. Ve bundan sonra ne olacağını tahmin edebiliyorum. Simon gelip ona sarılıyor ve mırıldanmaya başlıyor. Hepimize eliyle işaret ediyor. Kısa süre içinde herkes katılıyor, kollar kollara dolanıyor, mırıldanıyor, titreşiyor ve insan elektriğiyle titriyor. En son ben katılıyorum.

Ama ben de bunun bir parçasıyım.

Bir "FLOATER" olarak günlerimi kimsenin yapmak istemediği işleri yaparak geçirdim. Tuvaletleri temizledim. Çöpleri attım. Otları ayıkladım, süpürdüm, çamaşır yıkadım. Kristin'le birlikte paten kaymak için yan bahçeye üç metrelik yeni yarım borusunu monte etmek için çalıştım. Ve bugünün rastgele projesi: tavuk kümesini dışarıdaki yeni gine domuzu kümesine dönüştürmek.

Kristin'i hiç bu kadar mutlu görmüş müydüm bilmiyorum. Kafesi kapatıyoruz ve dört tüylü küçük arkadaşının bir rampadan aşağı yukarı koşmasını, garip gıcırtilı sesler çıkarmasını ve yerdeki samanı koklamasını izliyoruz. Kristin ciyaklıyor ve alkışlıyor. Santa Cruz'dayken tırnakları her zaman parlak, canlı renklere sahip kusursuz jel manikürlerdi, ama şimdi yontuldular ve uzuyorlar.

"O kadar şirinler ki kafanı kırmak istiyorsun." Kristin soruyor.

"Öyle de denebilir," diyorum.

Scarlett el arabasını itmeyi bırakıp bizimle birlikte onlara bakıyor.

Onlara, "Hepinizin küçük, aptal suratları var," diyor.

Kristin Scarlett'i şakacı bir şekilde itti. "Dikkat et yoksa onları üzerine salarım."

Cebim titriyor ve telefonumun çaldığını fark edene kadar bir an ne olduğunu anlamıyorum. Bu bir şok, çünkü telefonum burada haftalardır çalmıyor - sadece birkaç dakika uzağa gittiğimizde çekiyor. Annemin adı ekranda yanıp sönüyor ve beni statik elektrik gibi çarpıyor.

"Telefonun alışıyor mu?" Kristin şaşırnış bir halde. "Kahretsin. Servis sağlayıcın kim?"

"Alo?" Telefonu kulağıma götürüp birkaç adım uzaklaşıyorum.

Annemin sesi kesiliyor. "Noni?"

"Selam." Ne diyeceğimi bilemiyorum, çok uzun zaman oldu. Midem kurşunla dolu. Ağaçlara bakıyorum ve kelimelerin gelmesini bekliyorum. "Uzun zamandır konuşmadık."

"Aramanı umuyordum. Bu kadar uzun süre beklediğime inanamıyorum." "Sen de arayabilirdin," diye hatırlatıyorum ona.

"Noni, senin için endişeleniyorum."

Hat kesiliyor ve tek duyduğum kötü bir radyo kanalı gibi girip çıkan sesi oluyor.

"Burada telefon çekmiyor anne."

Sesi geri geliyor. "Neredesin?" Tekrar kesiliyor ve ben i çekiyorum.

"-Ne olduğunu anlamak için izliyorum-"

"Bodega. Kuzeyde. Taşındık." Uzun bir duraklama oldu. "Alo?"

Onu duymak için zorlanıyorum. Sesi binlerce kilometre uzaktan geliyor.

"Anne, seni duyamıyorum. Bir dahaki sefere şehre gittiğimde seni ararım, tamam mı?"

Sessizlik. Sesi bir anlığına geri döndüğünde, kulağa acil gibi geliyor. İlk defa bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Belki annem kanserdir. Hastanede yatar. Gelmemi istiyor.

"Her şey yolunda mı?" Sinyalin kesilmesini umarak eve doğru bir adım atıyorum.

Öyle. Yüksek sesle ve net bir şekilde geliyor.

"TikTok'taki her şeyi takip ediyorum. Her şeyi biliyorum. Her şeyi gördüm."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kafam çok karışmıştı.

"Bu bir tarikat, Winona," diyor yüksek sesle. "Gözlerini a. Bir tarikatın içindesin."

Demek *bunu* söylemeye alışıyor. Gülmekten patladım, çok saçma.

"Beyniniz yıkanmış," diyor.

"Aman Tanrım, anne," diyorum. "Beni rahat bırak. Ciddiyim. Çok dramatiksin."

"Sana söylüyorum-"

"Ben *iyiyim*. Seni sonra ararım, tamam mı? Seni zar zor duyabiliyorum, konuşmak çok zor. Bu aramayı alabilmem bile bir mucize."

"Seni seviyorum," diyor annem zayıf bir sesle. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıyorum ve başımı telefonuma sallıyorum. Birden annemle olan tüm yetişkin ilişkimin kötü çeken bir telefon görüşmesi gibi hissettirdiğini fark ediyorum. *Bir tarikat*. Lütfen. Annemin zihni gibi sürekli bir acil durumda yaşamayı hayal bile edemiyorum.

Scarlett ve Kristin evin içinde kayboldular. Gri bir gökyüzünün altında tek başıma duruyorum, artık gökyüzü hep gri. Eskiden güneşi özlerdim, ama şimdi sisin gizemli ürpertisine alışmaya başladım. Emily Dickinson'ın bir dizesi fısıltıyla aklımdan geçiyor: "*Karanlığa alışırız/ ı ışık ortadan kaldırıldığında*." Bu dizelerin yankılanmasına izin veriyorum, büyük şiirin hak ettiği şekilde.

Göğsümdeki gizli şimşek izine bastırıyorum ve yeni kafeslerindeki boncuk gözlü, meraklı kobaylara bakıyorum.

Çok mutlu görünüyorlar.

Sonunda Simon'la bir seans yapabildim.

Bugünlerde çok talep görüyor, yeni kızlarla fazladan zaman geçiriyor, Dakota'dan memnun bir şekilde film çekiyor. Onu sadece arada sırada görüyordum ve beni herkesin önünde azarladığından beri benden nefret ettiği korkusuyla yaşıyordum. Ama bu sabah birdenbire, kahvaltı masasında oturmuş kitap okurken omzuma dokundu ve kulağıma fısıldadı: "Seans 10'da."

İşte buradayım: duş aldım, parfüm sıktım, sevdiği seksi gömleği giydim, kırmızı ruj sürdüm. Karşısındaki sandalyeye otururken ellerim titriyor. Oda, kral yatağının üzerinde guru posterinin bulunduğu diğer odasıyla aynı şekilde düzenlenmiş. Aramızdaki sessizlikte, sandalyesini bana doğru çevirdiğinde ve tüm dikkati benim üzerimdeyken, sevinçten patlayabilirim. Ve aynı zamanda midem bulanıyor. Ne bekleyeceğimi bilemiyorum.

"Winona," diyor. "İşte yine buradayız."

"Seni özledim," diyorum ve ona karşı bu kadar duygusal davrandığım için anında pişman oluyorum. Boğazımı temizliyorum. "Meşguldün, değil mi?"

"Gerçekten inanılmaz bir şey inşa ediyoruz." Ellerini bir parmak çadırı haline getiriyor ve ofis koltuğunda dalgın bir şekilde ileri geri dönerken beni izliyor. "Şu anki muammam seninle ne yapacağımı bulmak."

Sanki bir obruk açılmış ve beni bütünüyle yutmuş gibi. Ona göz kırptıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalkar ve çıplak ayaklarıyla ahşap zeminde volta atar. Simon muhtemelen günde on mil yürüyor, volta atıyor, düşünüyor, volta atıyor, volta atıyor ve düşünüyor. "Burada inşa ettiğimiz şeyle ilgili vizyonumda senin nereye ait olduğunu bilmiyorum. Senin rolünü çözemiyorum." Başını sallıyor. "Neredeyse senden vazgeçiyordum."

"Neden?" Boğazım düğümleniyor. "Ben ne yaptım ki? Anlamıyorum."

Oda küçülüyor gibi. Ciğerlerim de küçülüyor. Beni Mirror House'dan atacak. Maude'la Scarlett hakkında konuştuğum için beni affedemez, bu bardağı taşıran son damlaydı.

"Simon, bu ev, sen ve içindeki herkes benim için her şey demek." Gözyaşlarımın akmasını engellemek için tüm irademi kullanıyorum. "Neden benden vazgeçesin ki?"

"Sana karşı açık sözlü olacağım Winona." Sandalyesine tekrar oturdu. "Senden inanılmaz derecede etkileniyorum. Bir noktada, aramızda gerçek bir romantik bağ olabileceğini düşündüm. Ama sana güvenmediğimi fark ettim."

Suratına bir tokat daha iyi hissettirebilirdi.

"Neden?" diye sordum.

"Sende çılginca bir itme-çekme enerjisi var. Seanslarımızda çok çalıştın, sonra geri çekildin, ağladın, üzüldün. Sonra arkamdan tekniklerimi yargıladığın ortaya çıktı."

"Bunun için üzgün olduğumu söyledim!" Diyorum, gözlerim doluyor.

Başını sallar. "Gözyaşlarını silah olarak kullanarak beni manipüle etmeye çalışma."

"Silahlanmaya çalışmıyorum-"

"Burada olmak mı istiyorsun?" Sesi sertleşir, gözleri kısılır. Eğiliyor. "O zaman bebek gibi ağlamayı kes."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı durdurmak için yüzümdeki tüm kasları sıkıyorum. Kızarıyor olmalıyım.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor daha yumuşak bir sesle, uzanıp elimi tutuyor. Parmaklarıyla avucumu ovuşturuyor.

Onun dokunuşunu. Nasıl da

özlemişim. "Elbette,"

diyorum.

"Ve sen benim yöntemlerime güveniyorsun? Sana, Scarlett'e, Maude'a ya da bu evdeki herhangi birine zarar vermek istemeyeceğime güveniyor musun?"

Bütün dünya mı?"

"Yaparım, Simon, söz veriyorum." "O zaman bunu bana kanıtla."

"Nasıl?" Yüklü bir an geçtikten sonra soruyorum. "Bunu nasıl yapacağım?" Sandalyesinden kalkıp dolabına gidiyor ve kapağını açıyor. Raflarından birinde, yıpranmış spor ayakkabıların ve Birkenstock'ların düzgün sıralarının yanında bir kutu var. Onu alır ve tekrar yerine oturur.

kucağında.

Bu bir blender.

Ön taraftaki resim parlak ve mutlu, gülümseyen bir kadın taze meyvelerle dolduruyor. *Doğrayın, dilimleyin, küp küp doğrayın, karıştırın veya ezin!*

İlk tepkim gergin bir kahkaha oldu çünkü ... neden? Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Tamamen hareketsiz, beni izliyor. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ve birden hiçbir şey komik gelmemeye başladı. Sadece tuhaf.

Ve korkutucu.

"Ne istiyorsun?" Küçük bir sesle soruyorum.

"Ne istediğimi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Yutkunuyorum, aniden sıcaklık yirmi derece düşmüş gibi hissediyorum. "Bana söyleyebilir misin?"

"Bunu fişe takmak ve elini içine soktuğunu görmek istiyorum" diyor.

Sesi çok dostça, sanki benden basit bir iyilik istiyormuş gibi. Şaka yapıyor. Şaka yapıyor olmalı. Şu anda elimi blendera sokmamı gerçekten beklemiyor, değil mi?

"Sana söyledim, bana güvenmiyorsun," diyor

üzüntüyle. "Güveniyorum Simon, ama... ben-"

"Eğer bana güvenseydin, evet derdin."

Hayal gücünün dereceleri vardır. Bazı şeyleri doğrudan, renkli ayrıntılarıyla düşünürsünüz. Diğerlerini ise içinizde bir yerlerde, bakmamaya çalıştığınız bir yerde düşünürsünüz. O korkunç yerde, hayal gücümün yeraltı dünyasında, kan, kemik ve bir blenderin içinde dönen parçalanmış parmaklar görüyorum.

Kuru bir kusmayı bastırıyorum.

"Son bir kez daha soracağım," diyor. "Bir şans daha Winona.

Yap. Sen. Güveniyor musun? Bana?"

"Evet," diye fısıldıyorum, görüşüm parıldıyor.

Umarım bayılırım. Gerçekten, umarım bayılırım.

Simon ayağa kalkar ve blenderi kutudan çıkarır, eğilip fişi duvara takar. Sandalyesine geri oturur ve tek bir darbe ile test etmek için bir düğmeye basar.

Sesiyle irkilip sıçırıyorum, korkunç bir mekanik çığlık.

Parmağını düğmeden kaldırdığında vızıldar ve tekrar yavaşlayarak durur.

"Gel ve içeri uzan," diyor. "Hemen şimdi. Bunu bana kanıtla."

Nefes alamıyorum. Şu anda biliyorum ki, ne yapmaya karar verirsem vereyim hayatım sonsuza dek değişecek. Her iki durumda da, benim için değerli olan bir şeyi kaybedeceğim - en iyi arkadaşlarımı, bulduğum ailemi ya da elimi. Ama tereddüt edemem. Benden vazgeçmeye hazır. Parmağı düğmenin üzerinde geziniyor ve çığlık atıp kaçmak istesem de ona güvenmek zorundayım. Bunu yapmasının bir nedeni olduğuna ve bundan bir şeyler öğreneceğime inanmak zorundayım. İnanmak zorundayım. Zorundayım, çünkü burası sahip olduğum tek şey.

Elimi blendera soktum.

Parmağının ucu düğmenin üzerinde geziniyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi düşünülemez olana hazırlıyorum.

Bıçakları parmak uçlarımda hissedebiliyorum, soğuk, beni parçalara ayırmak için bekliyor. Dilimin kenarını o kadar sert ısıyorum ki derisini koparıyorum. Umurumda değil. Buradan uzaklaşmaya, bedenimi terk etmeye, astral seyahate çıkmaya, her şeye, gelmekte olanı hissetmemek için *her şeye* çalışıyorum. Uzun bir süre burada duruyorum, zar zor nefes alabiliyorum, tüm vücudum dehşet içinde titriyor. Beklentiyle içim içimi yiyor. Kişiselleştirilmiş bir korku filmi gözlerimin önünden geçiyor: kolumun ucunda damlayan bir et kütüğü; bandajlı bir karmaşa; protez bir el; robotik bir pençe. Bunu insanlara açıklamak zorunda *olduğumu* hayal ediyorum: *evet, bir keresinde elimi blendera koyarak bu adama sadakatimi kanıtlamaya çalışmıştım.*

Hiç mantıklı değil.

Ama yine de buradayım.

Sonunda o an kanatlanır ve uçup gider. Buradaki sessizlikte korku kalkıyor. Gözlerimi açıyorum. Simon'ın parmağı artık düşmenin üzerinde değil. Elleri dizlerinin üzerinde, beni izliyor. Bakışlarında özlediğim bir parıltı var, sanki elim blenderın içindeyken birdenbire onun için yeniden ilginç hale gelmişim gibi.

"Başardın!" Muzaffer bir edayla kalçalarına vuruyor ve ayağa kalkıyor. Kollarını bana dolayarak başımın üstünü öpüyor. "Başardın, Winona!"

Parmaklarım hala blenderın içindeki bıçakları okşuyor. Dişlerim takırdıyor ve bunu belli etmemeye çalışıyorum.

"Çek elini, bitti" diye gülüyor ve elimi çekiyor. "Bu bir testti, Winona."

"Geçtim mi?" Dizlerimi büken bir rahatlama tsunamisiyle soruyorum.

Parmağını çene çizgimde gezdirerek, "Çok başarılı," diyor.

Elimi çekiyorum. Sağlam, muhteşem elimi. Kana bulanmamış, sakatlanmamış elimi. Sevgiyle ovaladım. Hayatım boyunca elimi hiç bu kadar takdir etmemiştim. Elim tutuyor, avuç içi yukarı bakacak şekilde çeviriyor ve tam ortasından öpüyor. İçimden yükselen hıçkırıklara engel olamıyorum. Kafam çok karışık, sarsılmış ve bunalmış durumdayım. Beni kendine doğru çekti.

"Şşşt, sorun yok, sorun yok, tatlı Winona," diyor, eli saçlarımda.

Ağladığımı görmesini istemediğim için yüzümü omzuna gömüyorum.

"Her şey yolunda. Bir şey yok. Bu kadar. Senden tek istediğim buydu. Geçtin," diye fısıldıyor kulağıma. "Geçtin. Sen buraya aitsin. Bana aitsin."

Simon beni gözlemlmek için geri çekiliyor. Alnıma şefkatli bir öpücük konduruyor, başparmağıyla elmacık kemiklerimi siliyor, hıçkırıklarına engel olmak için çok uğraşmama rağmen hain gözyaşlarım akmaya devam ediyor. Onları tutmak için irademin her zerresini kullanıyorum ama gelmeye devam ediyorlar.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Etrafımda dönüp duruyorum."

"Mezun oldun," dedi bana. "İşin bitti. Artık uyanıksın. Beni duyuyor musun? Terapin sona erdi. Artık seni buraya getiren korku tarafından rehin tutulmuyorsun. Sen *Uyanmışlardan* birisin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada, evde, biz *Uyanmışlarız*. Bu hafta siz OG Mirror House kızları için pozları tamamlıyorum. Dışarıdaki yeni kızlar, onlar *Uyananlar*. Onların pozları daha yeni başlıyor. Ve dünyadaki diğer herkes, onlar Hayalperestler. Anladınız mı?"

Başımı sallıyorum. Sözlerine tutunmaya çalışıyorum. Tam olarak batmıyorlar içinde.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Sesim kısık bir şekilde, "Sadece içime atıyorum," diyorum.

Başını eğip bana doğru yaklaştırdı, dudakları aniden dudaklarıma değdi. Dudakları, dili ağzımda. Hâlâ sersemlemiş durumdayım ve istediğim şey bu **O I S A** da -bunun hayalini durmadan kurdum, takıldığımız diğer zamandan beri tekrar birlikte olmamızın hayalini kurdum- bu çok farklı

Hayal ettiğimden o kadar farklı ki rahatlamakta ve tadını çıkarmakta zorlanıyorum. Beni yatağına çekiyor ve üstüme yuvarlanıyor, beni öpüyor, vücutlarımız sıcak ve birbirini itiyor. Vücudum bunu istiyor. Göğüs uçlarım tişörtümün altında sertleşiyor, bacaklarımın arasında bir sıcaklık filizleniyor, ama aklım? Başım dönüyor.

Zihnim bu anın tadını çıkaramıyor.

Burada olmaya çalışıyorum. Burada olmak, istediğim her şey olan bu özel anın tadını çıkarmak. Gömleğimi çıkarıyor. Sütyenimi açıyor ve bana ne kadar mükemmel göründüğümü söylüyor. İşaret parmağıyla göğüslerimin arasında pembeleşmiş ve iyileşmiş şimşegin dış hatlarını çiziyor. Ve ben sadece... Bunu açıklayamıyorum. Cansız bir nesneyim. Uyuşmuşum.

Her şey çok hızlı oluyor, sanki Simon bastırılmış gibi. Bir anda pantolonlarımız indi ve içime girdi, ileri geri yuvarlanıyor, inliyordu. Uygun tepkileri fısıldıyorum ve tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum. Ama neden bundan zevk almıyorum? Neden mi? Kim bilir bu bir daha ne zaman olacak? Onun için haftalarımı harcadım ve şimdi o içimde ve ben kesinlikle hiçbir şey hissetmiyorum.

İnliyor ve nefes nefese sırtüstü uzanarak beni bırakıyor. "Oh, Winona, bunu bana nasıl yapıyorsun?" diye soruyor. "Nasıl mı?"

Sıkı bir gülümseme sunuyorum. Yerine bakıyorum, odanın köşesinde bana ait olmayan bir tanga var. Dantelli ve siyah. Gördüğümde midem bulanıyor. Tekrar diğer tarafa dönüyorum.

"Yüzenlerden senin sorumlu olmanı istiyorum," diyor, hâlâ nefesini tutmuş, pantolonunun düğmelerini ilikliyor. "Onlara yetki verebilir, nerede ihtiyaç duyulduklarını belirleyebilir, onları hizada tutabilirsin. Yüzücülerin Kraliçesi."

İşe öyle bir soldan dönüş yapıyor ki, önce ne dediğini anlamıyorum.

Sonunda başımı sallayıp cevap veriyorum: "Tabii, evet. Bunu yapacağım." Odama geri döndüm. Yatağımda cenin pozisyonunda kıvrılıyorum,

elime bakıyordu. Açıyor, kapatıyor, açıyor, kapatıyor, tekrar tekrar. Az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Rahatlamalıyım.

Kendimi şanslı

hissetmeliyim.

Olmadığım pek çok şey olmalıyım.

Yine Mirror House'da olduğumu hayal ediyorum.

Diğer Aynalı Ev. Karnımda bir örsle odadan odaya dolaşıyorum. Evde kimse yok. Herkesin yatak odasının kapısı aralık ama odaları boş. Ev temiz, yaşamayanların temizliği. Havada bir toz pırıltısı bile yok. Dinginliğin içinde ürkütücü ve hayalet gibi bir sessizlik uzanıyor. Aynalı Ev'i içinde insanlar olmadan hiç görmemiştim. Bu doğru gelmiyor. Burada kötü bir şey olmuş. Bir mezarlık kadar ciddi. Ön kapıya koştum ama kapı kolu yoktu. Çıkış yok, pencerelerin yerini aynalar almış. Ellerimle çiçekli duvar kağıdına vurarak ev arkadaşlarımdan isimlerini söylüyorum ama cevap alamıyorum. Bu da işe yaramayınca, annem ve büyükannem için haykırıyorum. Yalnız olduğumu, sonsuza dek yalnız olduğumu fark ettiğimde içimden bir keder nehri akıyor. Sevdiğim herkes beni terk etti.

Sonra gerçek dünyaya geri dönüyorum.

Başım yastığımda, sümük ve gözyaşlarıyla ıslanmış bir halde uyandım. Nefes nefese kalmışım ve bilinçsizliğim yüzünden içim içimi yiyor. Biri sırtımı ovuyor. Hava karanlık ve nefes almakta zorlanıyorum. Gözlerimin alışması, duvarımdaki *Shalott'un Leydisi*'nin şeklini seçerken kendimi odama odaklamam bir an alıyor. Sesi şimdi tanıyorum. Sırtımı sıvazlayan ve bana fısıldayan kişi Scarlett.

"Sorun yok, sorun yok, ben buradayım," diyor Scarlett.

Doğrudum, ona gözlerimi kırıştırdım ve yüzümü sildim. Uykumda hıçkırarak ağlıyordum.

"Bir kâbus görüyordum," diyorum, rüyanın acısı azalmaya başlıyor, ayrıntılar yelkenli gemiler gibi sürüklenip gidiyor.

"Evet, diğer odadan seslendiğini duydum." Elini sırtıma koydu.
"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı sallıyorum, aşırı tepkimden utanıyorum. Rüya *o kadar* da trajik değildi. Kabuslara göre oldukça uysaldı.

"Benim de kabuslarım var," diyor. "Anlıyorum."

Scarlett şu anda pencereden ışık alıyor, mavi ay ışığı vahşi saçlarının etrafında bir hale oluşturuyor ve gözlerinin parlaklığını yakalıyor. Bir tablo olabilir.

"Seni uyandıracak kadar gürültü mü yaptım?" diye sordum.

"Hayır. Ben de dönüp duruyordum. Sanırım sadece banyo kapıları açık olduğu içindi. Başka kimse duymadı."

Evin sessizliğini dinliyorum. Herkes uyuyor.

"Bu konuda konuşmak istemediğine emin misin?" diye soruyor nazikçe, başını eğerek.

"Sorun değil. Artık bir anlamı yok."

"Bunun işe yaraması komik, değil mi? O anda çok önemli görünüyor ama sonra hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Hayatımın geri kalanı gibi," diye şaka yapıyorum.

Karanlıkta gülümsemesinin ışıltısı parlıyor ve sonra kayboluyor.
"Pekala," diyor ayağa kalkarak. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ben hemen diğer taraftayım."

"Benimle kal."

Ağzım beynimden önce hareket etti. Konuşana kadar onun gitmesini ne kadar istemediğimi, geçmesine rağmen rüyanın beni nasıl hâlâ hayalet gibi kavradığını fark etmemiştim.

"Sen yapar mıydın?"

Ben sorarım.

"Elbette."

Yatağıma oturdu. Ben de diğer tarafa geçip ona yer açıyorum. Yorganımı indirip yanıma tırmandığında ve uzandığımızda nabzım hızlanıyor. Vanilya gibi kokuyor ve saçları her yerde. Birbirimize bakıyoruz, aramızda sadece bir ayak var.

Scarlett, "Başkasının yatağına girmeyeli uzun zaman oldu," dedi.
"Uykumda seni tekmelersem beni affet."

"Bana horladığımı
söylendi." "Peki, bu
eğlenceli olacak."

Kıkırdıyoruz. Yorgun bir iç geçiriyor. Bir an için gözlerini kapatıyor,
melek gibi ve huzurlu. Sonra tekrar açıyor.

"Sarılmak ister misin?" diye soruyor.

Bir ritim geçiyor ve kalbimin yaşadığı asansör on kat yukarı çıkıyor.
"Elbette."

"Büyük kaşık mı olmak istersin, küçük kaşık mı?" "Küçük
kaşık."

Sırtımı ona dönüyorum ve sıcak kolları belimi sarıyor. Beni kendine
çekiyor ve tepeden tırnağa ısıldıyorum. Beynim bana uzun zamandır
duymadığım endişeleri fısıldamaya başlıyor. *Eşcinsel misin? Bu neden
bu kadar iyi hissettiriyor?*

"Biliyordum," diyor boynuma doğru.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Neyi biliyordun?"

"Senin küçük kaşık olduğunu."

Homurdanıyorum.

"Ne?" diye soruyor. "Sende LSE var. Küçük Kaşık Enerjisi."

"Pasif olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır. Sanırım kucaklanmaktan hoşlanıyorsun."

Sırtımın üst kısmını öpüyor, o kadar yumuşak ki ürperiyorum. Ve
sonra uzun bir süre burada uzanıyoruz. Evin içinde boruların
çalıştığını ve dışarıda bir baykuşun öttüğünü duyuyorum. Biri
merdivenlerden inip tekrar çıkıyor ve bir kapı kapanıyor. Kılımı bile
kıpırdatmaya cesaret edemiyorum, çünkü bu - Scarlett'in vücudu,
benimkine uyuşu, sıcaklıklarımızın uyuşması - o kadar mükemmel ki,
sonsuza kadar burada yaşayabilirim. Uzun, çok uzun zamandır
hissettiklerimin en iyisi bu. Tenim karıncalanıyor, ruhum yatışıyor. Belki
de sarılmak seksten daha iyidir. Bu bir sakinleştirici, çünkü ben farkına
bile varmadan sabah oluyor ve güneş pencereden içeri giriyor.

Doğrudum. Scarlett yanımda, saçları yastığımın üzerine yayılmış,
parlak gözlü ve gülümseyerek sabırla yatıyor.

Güzel kelimesi onu tanımlamak için çok zayıf kalır. O bir şaheser.

"Benimle kaldığın için teşekkürler," diyorum. "Uyandırdığım için özür dilerim."

Bir dirseğinin üzerinde doğruluyor. "*Sana* teşekkür etmeliyim. Uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyudum."

Göz göze geliyoruz ve aramızda bir şey var, yüzeyin altında fokurdayan lezzetli bir arzu. Simon'la olduğu gibi şehvetli ve değişken değil. Sakin bir rahatlık. Bana huzur veriyor. Yine de olanları kelimelere nasıl dökeceğimi bilemiyorum. Bu romantik mi? Sadece arkadaş mıyız? Buraya nasıl geldik emin değilim.

Scarlett gerindi ve yataktan kalktı. Banyo kapısına doğru yöneldi, sonra elini kapının çerçevesine koyarak duraksadı.

"Sabahları uyanmak için güzel bir manzarasın, Küçük Kaşık," diyor özel bir gülümsemeyle.

Ve sonra gitti.

SIMON, ögle yemeğinden sonra herkesi oturma odasında bir araya getirir.

Bu rahat ve harika bir birliktelik, işle dolu bir günün ortasındaki bu soluklanma anı - lavaboları temizlemek, geri dönüşümleri taşımak ve mutfakta envanter çıkarmak. Diğer Yüzerlerin yapması için tuhaf işler bulmak. Yeni kızlar onun ayaklarının dibinde yerdeki puf sandalyelere kıvrılıyor, Scarlett ve ben şişirilmiş bir sandalyeyi paylaşıyoruz, Maude, Kristin ve Dakota kanepede. Geniş pencerelerin dışında yağmur çarşaflar halinde yağıyor.

"Birkaç ev duyurusu," diyor Simon. "Dakota, belki içerik için bunlardan biraz alabilirsin."

Dakota, demiryolu tulumunun cebinden telefonunu çıkararak, "Kesinlikle," diyor.

"İyi tarafımı gördüğünüzden emin olun," diye şaka yapıyor.

"Hepsi iyi taraflar." Dakota ona gamzeli bir gülümseme veriyor. Elinde telefonuyla yere çömelmiş, ateşin önünde Simon'ı filme alıyor.

"Pekala. Bugün bir grup tartışması yapmak istiyorum." Ellerini birbirine sürtüyor. "Her olumsuz duygunun kökeninde korku vardır. Her birinin. Bunu biliyoruz. Ama korkunun amacı nedir?"

Puf koltuklarda oturan Floater'lar birbirlerine fısıldıyor. Burada olmaları konusunda açık olmaya çalışıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, sanki biri bizimle yaşamaları için bir grup liseliyi davet etmiş gibi ve onları tamamen kucaklamakta zorlanıyorum. Onların mutlu yüzlerine bakmaktan ve gölge benliklerini merak etmekten kendimi alamıyorum. Parçalar

Bir arabanın bagajına tırmanacak ya da bir başkasının parmağındaki kanı emecek kadar çok. Bir tanesi geçen gün çatıya çıkıp saatlerce ağladı. Bir diğeri örümcek dolu bir kavanozla dolaşıyordu. Simon onlara başka ne gibi korkunç şeyler yaptırıyor?

Maude kanepeden, "Hey Floaters, dudaklarınızı büzün ve dinleyin," diye bağıyor.

Yüzenler utanç içinde birleşerek donakalır ve dikkatlerini Simon'a çevirirler.

"Korkunun amacı nedir?" Simon tekrar sorar. "Bizi tehlikeye karşı uyarmak için mi?" diye sorar Yüzenlerden biri.

"Evet, ama yine de -yüzde doksan dokuz kez- ortada gerçek bir tehlike yok" diyor. "İnsanlık besin zincirinin tepesinde! Bu tehlike sinyalleri için çok fazla somut nedenimiz yok ... ve bu yüzden gidecek hiçbir yeri olmayan bu *korku* tepkisiyle baş başa kalıyoruz." Sanki bunu gerçek zamanlı olarak düşünüyormuş gibi adım atıyor ve konuşuyor. "Hayat bir ikiliktir. Aydınlık ve karanlık; erkek ve kadın; iyi ve kötü. Korku ve sevgi." Duruyor ve sanki hayret ediyormuş gibi bize bakıyor. "Ya da sadece korku ve korkunun yokluğu. Aşk bundan mı ibaret? Gerçek bir korku yokluğu mu?"

"Mmm," diyor Kristin, onun söylediklerinden etkilenmiş bir halde.

"Seansları yapıyorsunuz. Sıkı çalışıyorsunuz, çünkü eğer sıkı çalışmıyorsanız, yapmaya değmez. Acı yoksa, kazanç da yok. Gölgelere adım atmaya hazır mısınız? Sonuçları gerçekten göreceksiniz. Bunu uydurmuyorum. Bu evdeki Uyanmışların hepsi korkularını aştı." Simon teker teker bizi işaret ediyor. "Scarlett burada. Maude. Dakota. Kristin. Hatta Winona."

Gülümsüyorum ama içim geriliyor. *Winona bile*. Bu da ne demek oluyor? Scarlett endişemi anlamış gibi elimi sıkıyor.

"Sıra sizde." Simon puf sandalyelerdeki dört kıza sesleniyor. "Sıradaki siz olacaksınız."

Başlarını sallıyorlar. Simon aştığımız her şey hakkında konuşmaya devam ediyor. İfşa yoluyla korkularla yüzleşmenin öneminden bahsediyor. Ve Mirror House'da ilk kez zihnim dağılıyor. Dersine tutunmakta zorlanıyorum.

Simon'dan ilk defa sıkıldım.

Bizi bir meditasyon egzersizine yönlendiriyor. Son zamanlarda bunlardan daha çok yapıyoruz. Bazen el ele tutuşarak bazen de tutuşmadan tekrarlamayı içeriyor. Birlikte ilahi söylüyoruz: *Korkudan sevgiye. Sevmekten kork. Sevmekten kork.* Beş, on dakika boyunca böyle devam ediyoruz. Seslerimiz birbirine karışıyor, tek bir şey haline geliyor. Gözlerimiz kamaşır.

Tekrar büyüleyici bir şeydir. *Korkudan aşka.* Dudaklarım kelimeleri şekillendiriyor ve ses boğazımdan akıyor. *Korkudan aşka.* Üç basit tek heceli kelime. *Sevmekten korkmak.* Ama onları yeterince söylediğimde, kelimelerin kendileri anlamlarını yitiriyor. *Korkudan aşka.* Yabancı ve yeni geliyorlar. *Sevmekten korkmak.* Kendi sesimi başkasınınkinden ayırt edemiyorum. *Sevmekten korkuyorum.* Zihnimi esir alan bu üç kelimedenden başka bir şey düşünemiyorum. *Sevmekten korkmak. Sevmekten korkmak. Sevmekten korkmak.*

Bir Rezonans ile bitiriyoruz. Dakota mırıldanan grup kucaklaşmasını filme alıyor. Ben mırıldanırken ve kendimi kucaklaşmamızın sıcaklığına kaptırırken, annemin bir yerlerde bunu telefonundan izlediğini ve başını salladığını hayal ediyorum. *Bu bir tarikat, Winona. Aç gözlerini.*

Biz bir tarikat değiliz tabii ki. Biz sadece onun anlamadığı bir yaşam tarzına sahip bir grup arkadaşız. Ama itiraf etmeliyim ki, bazen neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum.

Aynalı Evin Kızları belgeselinden alıntı: Bir Yıl Sonra

YER: Görüşülen kişinin evi, Raven's Landing, Kaliforniya

Koltuğunda Öne doğru tünemiş olan SCARLETT başını Öne eğerek ve röportajı yapan kişi kamera dışında bir soru sorarken onu dinler.

SCARLETT: Bunun bir tarikat olduğunu ne zaman anladığımı mı soruyorsunuz? (Arkasına yaslanır, düşünür) Bir şimşek çakma anı olmadı, biliyor musun? Yavaş yavaş oluyor. Zırhtaki ince çatlaklar. Ama kesinlikle Bodega'ya taşındığımızda, yeni insanlar gelmeye başladığında, işlerin tersine döndüğünü hissedebiliyordum.

Oraya vardığımızda Simon kendi yolculuğuna çıkmıştı. Her zaman beyninin içinde daireler çizerek konuşan ve felsefe yapan biri olmuştu. Bu yönünü seviyordum, çekiciydi ve söylediği şeyler ilginçti. Ama sonra Bodega'da sanki artık sohbet etmiyorduk. Monolog yapıyordu. Bir dinleyicisi vardı. Birlikte bu meditasyonları yapmaya başladık ve ilahi söylemeyi de içeriyordu. O noktada şöyle düşündüm, tamam, bu ... bu da ne böyle?

Bir gece bir "partide" gitarımı çıkarıp bir şarkı çaldığımı hatırlıyorum. Şarkının adı "You Are the One."

Scarlett'in oturma odasında gitar çalarkenki klibi. (Şarkı söylüyor)

*İzleyicileriniz sizin
en büyük hayranınızdır*

senin en gerçek aşkın
Hayatın yanıp söndüğünde
düşünüyorsun
Eğer kendini kaybedersen, kısa
sürede unutursun.
tüm aşıklar ve yabancılar
ve sahtekarlar ve kalp kıranlar ve
patronlar ve kaybedenler
tanıştığın

Sen osun, sen
osun...

Röportaja geri dön.

SCARLETT: Herkes için bunu çalışıyordum ve birden Simon ayağa kalkıp sözümü kesti ve gruba "Tüm zamanların en narsist şarkıcı-söz yazarına bir alkış!" dedi. Ve ben donup kaldım. Bunu çok kaba bir şekilde söyledi ve herkes güldü ve alkışladı ve sonra tüm şarkılarımın nasıl sadece "Ben! Ben! Ben! Ben! Ben çok özelim! Bana bakın!" Bu şekilde alay edilmek, kendi yarattığım bir şey için aşağılanmak beni çok incitti ve küçük düşürdü. Beni parçalarken çok mutlu görünüyordu, sanki çok eğleniyordu. Neredeyse şeytani görünüyordu.

İzleyenlerin, "Neden gitmedin, salak herif?" diye düşündüğünü biliyorum. Kimse beni orada rehin tutmuyordu, istediğim zaman çekip gidebilirdim. Bilmiyorum. Hâlâ bunların benim insanlarım olduğunu, buranın benim yerim olduğunu hissediyordum. Simon'ın herkesi iyileştirdiğine inanıyordum. Ve aniden, seanslarım

"Uyandığımız" (parmak tırnak işaretleri) ve "mezun olduğumuz" (parmak tırnak işaretleri) için pozlamalar tamamlandı. Bu şekilde, Bodega'da geçirdiğimiz zaman daha iyiydi, öncekine göre bir ilerlemeydi. Yeni kızlar geldiğinde, artık kutulara kilitlenmek falan yoktu.

Ama kalmamın gerçek sebebini bilmek ister misin? Derinden, aptalca, tamamen aşık oldum.

ARALIK SOĞUK VE YAĞMURLUDUR. Aralık, bozuk bir fırın ve evde atkılardır. Aralık, ocakta kocaman çorba tencereleri ve fırında sıcacık ekmektir. Aralık ölü bir kobay ve Kristin'in ağladığı bir cenazedir. Aralık, Kristin'in mezun olduğu ve korkularını aştığı için bir kupa şarap içmesidir. Aralık, Kristin'in sarhoş olup yarım piposunun üzerine düşmesi ve bileğini burkmasıdır. Aralık, Scarlett'in her gece benimle yatağa girip kollarını bana dolaması ve bana Carter Ailesi şarkıları söylemesidir. Aralık daha fazla çadır, yeni bir grubun gelişi, başka bir hoş geldin partisidir. Aralık daha fazla sarhoşluk, ağlamaklı itiraflar ve mırıldanan kucaklaşmalardır. Aralık, Simon'ın odasında duvara çarpan yatak başlığının sesidir. Aralık, sisin içinde dolambaçlı yürüyüşler ve muhteşem, sonsuz okyanustur. Aralık her öğleden sonra toplantılar ve daha fazla ilahi, *korku sevgidir, korku sevgidir, korku sevgidir*. Aralık, komşuların gürültüden şikayet etmeye gelmesidir. Aralık, Floaters'ın evimize taşınması ve Maude'un odasını ele geçirmesi, Maude'un Kristin'in yanına taşınması, Dakota'nın alt kattaki kanepede halka ışıklar ve TikTok aksesuarlarının arasında uyumasıdır. Aralık ayı yabancıların bütün gün evimize girip çıkması demek. Aralık ayı, burası benim evim mi diye merak etmemdir. Hiç benim evim oldu mu? Artık burası ben miyim?

Bu şüphelerim hakkında konuştuğum tek kişi Scarlett. Ve bunu karanlıkta söylüyorum, sanki bir şekilde konuşmak daha kolaymış gibi.

Sırlar burada. Yatağında uzanırken birbirimize bakıyoruz, bacaklarımız yukarı çekilmiş, dizlerimiz birbirine değiyor.

"Hiç etrafınıza bakıp kendinize 'bu ne hale geldi' diye sordunuz mu?" Scarlett soruyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Parmaklarını parmaklarımın arasında dolaştırıyor ve karnımda kelebekler uçuşuyor. Scarlett bana her dokunduğunda böyle oluyor. Hiç öpüşmedik ya da başka bir şey. Bu konu hakkında hiç konuşmadık. Kendime en iyi arkadaş olduğumuzu söylüyorum, hepsi bu. Bu evdeki herkes dışarıdaki çoğu insandan daha sevecen.

"Mirror House 2.0" diyor. "Tüm bu yeni insanlar geliyor. Simon sürekli vaaz veriyordu. İlahiler ve her şey." "Düşündüğümünden daha farklıymış."

"Kristin için endişeleniyorum. Bir boku aştığını sanmıyorum."

"Evet," diyorum iç çekerek, Kristin'in geçen gece half-pipe'taki ezici düşüşünün sesini hatırlıyorum - plastik tekerleklerin ve betonun kemiğe çarpması, acı çığlıkları. "Korkutucuydu."

"Ya Maude... Aramızda mı? Bence o bir psikopat." Bir kahkaha attım.

"Şaka yapmıyorum. Lanet yılanını öldürmüştü, hatırladın mı?"

"Zıpladığını söylüyor."

"Winona, bir yılan nasıl zıplayabilir ki?"

"Haklısın."

"Bugünlerde kasabanın şerif yardımcısı gibi ortalıkta caka satıyor. Her zaman insanları ispiyonlamak istiyor. Ne zaman birinin Simon'la başını derde soksa, yemin ederim, sanki kokain çekmiş gibi dopamin patlaması yaşıyor."

Neden bahsettiğini fark ettim. Aslında Maude bu hafta bir düdük aldı ve bir talim çavuşu gibi etrafta dolaşıp Floaters'a üflüyor.

"Simon da farklı," diyor Scarlett. "Yüzünüze karşı konuşurken bile kafası milyonlarca kilometre uzakta gibi görünüyor."

Dudağımı ısıriyorum. Ona katılıyorum ama bu konuda bir şeyler yanlış geliyor. Simon hakkında dedikodu yapmamalıyım. O benim için çok şey yaptı.

herkes. Yaptığı iş için kimseden bir kuruş bile talep etmedi. Nazik ve misafirperver olmaktan başka bir şey yapmadı.

"Simon hakkında ne hissediyorsun?" Scarlett

soruyor. "O harika biri."

Scarlett sessizce, "Evet," dedi. "Ama onun mükemmel olduğunu sanmıyorum." "Mükemmel olduğunu iddia etmedi."

"Hayır, yapmadı, haklısın. Sadece cevaplara sahip olduğunu iddia ediyor."

Parmaklarını kavrayışımı gevşetiyorum. "Bunu iddia ettiğini bile sanmıyorum." Aramızda bir sessizlik oluşuyor.

Scarlett, "Bakın, sadece ağzımdan kaçırıyorum, lütfen bunu söylediğimi kimseye söylemeyin," diyor.

"Yapmayacağım."

"Bu sadece yastık muhabbeti." "Biliyorum."

Ellerimize bakıyor. "Sence yatağına gizlice girdiğimi bilen var mıdır?"

"Hayır," diyorum, bu düşünce beni dehşete düşürüyor.

"Her gece boş bir oda bıraktığım için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum. Zavallı Dakota kanepede yatıyor ve o küçük rutubetli odada dört tane Floater var."

Bu doğru. Dakota'nın Simon'ın odasını paylaşmasını kısıkanıyordum ama yeni kızlar gelir gelmez Dakota alt kattaki oturma odasına taşındı. Artık kendine ait bir alanı yok.

"Dışarıdaki bir çadırdan daha iyi,"

diyorum. "Haklısın."

"Bu yeni kohort hakkında ne düşünüyorsun?"

"Her zaman olduğu gibi. Genç, güzel bayanlar. Uzun saçlı." Kıs kıs gülüyorum.

"Kesinlikle bir tipi var," diyor Scarlett.

Ne katılıyorum ne de katılmıyorum. Fark ettim ama fark edişimi bastırdım. Simon tanrı gibidir: onun hakkında kötü bir şey söylersem bir şekilde öğrenir. Artık onunla tekrar birlikte olduğuma göre, beni tekrar dışarı itmesi için ona herhangi bir sebep vermek istemiyorum.

"Bir keresinde ona saçımı keseceğimi söyledim ve eğer kesersem beni evden atmakla tehdit etti" diyor.

"Hadi ama," diyorum. "O kadar da kötü değil."

"Bana inanmıyorsun," diyor açıkça. "Bunu uydurduğumu düşünüyorsun."

Hiçbir şey söylemiyorum. Şu anda kazanamam: ya ona inanmayarak Scarlett'e ihanet ediyorum, ya da ona inanarak Simon'a ihanet ediyorum. Bütün tuhaflıklarına rağmen, Simon'ın birinin saç kesimini bu derece önemseydiğini hayal etmekte zorlanıyorum.

"Kontrolle ilgili bir şeyi var," diyor. "İnsanları kontrol etmeyi seviyor."

Sinirlenerek elimi Scarlett'in elinden çektim. "Madem her şey bu kadar korkunç, sen neden buradasın?"

Elimi sıcak bir tutuşla geri çekiyor. "Bunun böyle siyah ve beyaz olmadığını biliyorsun."

İç çekiyorum.

"Üzgünüm," diyor sessizce. "Sana her şeyi anlatabilirmişim gibi hissediyorum."

"Yapabilirsiniz ama olumsuzluğun ne anlamı var? Buradayız, bulunduğumuz yer burası. Her şey o kadar da kötü değil."

"Haklısın. Öyle değil. Bazıları çok güzel, muhteşem ve mükemmel."

Bunu söylerken bana bakıyor ve içimde havai fişekler yanıyor. Elim tekrar onunkinde rahatlıyor. Elime her baktığımda hala ona sahip olduğum için şükrediyorum. Bazı açılardan, Simon neredeyse elimden alana kadar o elin kıymetini hiç bilmemiş gibiyim.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Küçük Kaşık?" Scarlett dedi ki. "Mmm-hmm."

Duraklıyor ve daha yumuşak bir sesle soruyor: "Daha önce hiç bir kadını öptün mü?"

Tüylerim diken diken oluyor. "Bir kere, üniversitedeyken."

"Hoşuna gitmiş miydi?"

"Evet" demeden önce bir saniye bekledim.

"Peki o zaman." Asi bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Tekrar yapmak ister misin?"

Sesimi bulmam bir saniyemi aldı. "Evet."

Eğiliyoruz, önce burunlarımız birbirine değiyor, sonra gözlerimizi kapatıyoruz. Bir araya geliyoruz ve bir süpernova patlıyor. Scarlett'in dudakları şimdiye kadar öptüğüm en dolgun, en sıcak, en yumuşak dudaklar. Shakespeare onun dudaklarına soneler yazabilir. Bu dudaklar binlerce gemi fırlatabilir. Biz

İtiş kakış, ellerimiz birbirimizin saçlarında, bedenlerimiz sıcak ve battaniyenin altında birbirine dolanmış, onun nerede bitip benim nerede başladığımdan emin değilim. Hiç bu kadar yumuşak, bu kadar yavaş ve nazik bir aşk hissetmemiştim. Hiç kimse yanaklarımı okşamamış ve kulak memelerimi öpmemişti. Ağır ağır nefes alıp verirken ve battaniyenin altında sessizce birbirimizi yerken, eli karnımda çırpınıyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor, durarak.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Elini daha da yukarı, göğüslerimin altındaki noktaya götürüyor. Parmağıyla orada bir kalbin izini sürüyor. Sanki bir baraj yıkılmış gibi, şu anda onu o kadar çok istiyorum ki, dokunuşunun altında titriyorum.

"Devam et," diye fısıldıyorum.

Elini tekrar yukarı kaldırıp göğsümü avuçluyor ve ben keskin bir zevk nefesi veriyorum.

Kulağıma fısıldıyor ve içime bir elektrik akımı gönderiyor: "Sen mükemmel birisin, bunu biliyor musun?"

Ve sonra aniden durur. Dondu kaldı. "Ne oldu?" Fısıldadım.

Parmak uçları göğüs dekoltemin olduğu yerde göğsümü kabartma yazı gibi okuyor. Nefesi kesiliyor. Tanrım, unutmuşum.

Midem bulanıyor. Derin bir utanç kuyusuna düşüyorum.

Yara izimi hissediyor.

"Winona," diyor hayal kırıklığına uğramış bir sesle, sanki bir öğüt verir gibi.

Elini itiyorum ve doğruluyorum. "Önemli bir şey değil."

"Bir şey değil," diyor, doğruluyor. Ve şu anda ay ışığına kıızıyorum, çünkü yüzündeki hayal kırıklığını ortaya çıkarıyor.

"Fark etmez," diyorum, gözlerim doluyor.

Nasıl oldu bilmiyorum ama yaram havayı değiştirdi. Artık her şey mahvolmuş durumda.

"Önemli," diye ısrar ediyor, fısıltıya benzer bir tıslamayla. "Çok önemli."

Uzaklara, duvara, dans eden ağaç dallarının gölgelerine bakıyorum. Gözlerim yaşla doldu.

"Winona," diyor elini koluma koyarak, ama ben onun merhametini istemiyorum.

Elini sıkıyorum.

"Hey," diyor. "Bana bak."

Sonunda, kederli bir bakış bekleyerek döndüm. Bana ne kadar berbat
durumda olduğumu söyleyen yargılayıcı bir ifade. Ama onun yerine
Scarlett kendi pijamasının düğmelerini açıyor ve gördüğüm şey çenemi
düşürüyor.

Mükemmel göğüslerinin arasında aynı şekilde oyulmuş bir şimşek var.

Gördüğüm manzara karşısında şOK oldum, rüzgar benden çalındı.

"Bana da aynı şeyi yaptı," diyor gömleğinin düğmelerini iliklerken, kızarmış ve ağlamaklı. "Bunu sana o mu söyledi?"

Başımı sallıyorum, gözlerimde ayna yaşları.

"Neden?" diye soruyor. "Bunu neden yapsın ki?"

Söyleyebileceğim çok şey var ama hepsi içimde düğümleniyor. Dışarı çıkaramıyorum. Hiçbir anlamı yok.

"Bu benim maruz kaldığım bir şeydi," diyorum uyuşmuş bir şekilde. "Çünkü bende hemofobi var. Ama *senin* hemofobin yok, neden olsun ki?"

"Buraya taşındıktan bir ya da iki ay sonra bir seans yaptık. Her şeyi kabul ettiğimi kanıtlamaya istekli olup olmadığımı sordu. Bir güven egzersizi."

Anlamaya çalışıyorum. Gerçekten anlamaya çalışıyorum.

"Bize ne yaptı?" diye soruyor titrek bir sesle.

Şakaklarımı ovuşturuyor ve gözlerimi kapatarak bu karmaşa içinde nefes almaya çalışıyorum. Adil olmasa da, Scarlett'e yöneltilmiş bir öfke ateşi içime yayılıyor. Sanki her şeyi bir şekilde o mahvetmiş ve bu onun suçuymuş gibi. Keşke geri sarabilsem ve beş dakika geriye gidebilsem, gördüklerimi geri alabilsem. Öpücüğü geri almak. Farklı seçimler yapmak. Garip olan şu ki, şimdiye kadar göğüslerimin arasındaki şimşek beni hiç rahatsız etmemişti. Bu gizli bir onur nişanıydı, en büyük korkularımdan birinin üstesinden gelmemi sağlayan bir yara iziydi. Aynı zamanda Simon'ın sevgisinin sapkın ama özel bir işaretiydi. Ama burada oturup konuşmadan duvara bakarken yanaklarım yanıyor.

Bir şekilde özel olduğum yanılısaması paramparça oldu. Ve bir parçam Scarlett'i bunu bozduğu için affedemiyor.

"Winona?" Scarlett elini omzuma koyarak soruyor.

Elini sıkıyorum.

"Ne? Ben ne yaptım?" diye sorar, sesi doludur.

"Odana geri dönebilir misin?" diye sordum. "Lütfen mi?"

Yatak hareket etmiyor. Burnunu çekiyor. "Beni dışarıda bırakma-" "Bana biraz zaman ver."

"Bu önemli," diyor ve yara izinden mi yoksa ikimizden mi bahsediyor bilmiyorum ama aniden buradan çıkmazsa nükleer bir erime yaşayacağımı düşünüyorum.

"Beni rahat bırak!" Bağırıyorum.

Ben daha patlamamı bitirmeden ayağa fırlıyor ve banyoya doğru koşuyor. Onu korkutmuştum, yüz ifadesi titriyor ve kırılmıştı. Ve tabii ki onu önemsiyorum ve incitmek istemiyorum. Ama bunu açıklayamıyorum - bir kutup rüzgarı içimde bir yerde bir kapıyı kapatıyor ve artık hiçbir şey hissetmiyorum.

Odamın kapısı pat diye açıldı ve Maude kafasını içeri soktu.

Başında bir türban var ve gözleri fal taşı gibi açılmış. "Biri az önce bağırdı mı?" diye soruyor.

"Ben yaptım." Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim."

"Her şey yolunda mı? Kafa kırmamı ister misiniz?"

"Evet. Yani, hayır." İçimi çektim ve tekrar denedim. "Her şey yolunda."

Havadaki tuhaflığın bir kokusu olmalı, çünkü Maude birden kokuyu almış gibi görünüyor, benden Scarlett'e, sonra tekrar bana bakarken burnu kırıışıyor.

"Şey," diyor, sanki bir şeyi yeni fark etmiş gibi. "İyi *gece*ler." Kapıyı kapatıyor.

"Bağırdığım için özür dilerim," diyorum Scarlett'e dönerek, ama banyo kapısı arkasından kapanmadan önce tek gördüğüm kızıl saçlarının bir anlık görüntüsü oluyor.

Kalkıp odasına gitmeliyim. Onunla bu konuyu konuşmalı, hikâyenin onun tarafını dinlemeli ve bunu düzeltmeye çalışmalıyım. Ama istemiyorum. Tek istediğim olanları unutmak. Karanlıkta düşünceler içinde zonklayarak yatıyorum. Simon'ın yapacağı gibi mantıklı bir şekilde inceliyorum. Bunun özel olmama korkumdan kaynaklandığını söylerdi, ki kısmen öyle. Bu acı beni içten dışa kaynatıyor.

karanlıkta tavanımdaki gölgeleri izlemek mi? Maskesini çıkar; bu korku. Eğer bu kadar korkmasaydım, bunu atlatabilirdim. Daha güçlü olsaydım, sorun olmazdı.

Simon'a sorarsam cevabı bilecektir. Yarın onunla buluşup bu konuda yüzleşeceğim. Bunu mantıklı hale getirecektir. O her zaman yapar.

YEMEK ODASI son zamanlarda gelen çok sayıda insanla birlikte kafeterya gibi kaotik bir hal aldı. Karşılaştırmayı tamamlamak için Maude saç filesi ve endüstriyel önlük giymeye bile başladı. Yemin ederim kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde çorba içiyoruz. Çorba ve ekmek. Uyananlar ve Uyandırılanlar arasında şu anda on altı kişi var ve evin yakınına birkaç yeni çadır kuruldu. Geçen hafta Simon bir kadına geri dönüp evine gitmesini söylemek zorunda kaldı çünkü yürümeye başlayan bir çocukla gelmeye çalışıyordu.

Simon o dönemde "O kadar çok talep görüyoruz ki artık insanları geri çeviriyoruz" diye şaka yapmıştı.

Bir şekilde Simon'ı bu sabah kahvaltıdaki çevresinden ayırmayı başardım. Masanın başında İsa, Buddha ve Napolyon gibi "tarihin büyük adamlarından" ve onları büyük yapan şeyin korkuyu aşmaları olduğundan bahsediyor. Ama fısıldayarak bunun önemli olduğunu ve yardımına ihtiyacım olduğunu söylediğimde Simon hemen mazeretini bildiriyor ve granolasını yarıda bırakıp benimle yürüyüşe çıkıyor. Sıcak tepkisi için çok minnettarım. Yetki onda olmasına ve herkes onun ilgisini istemesine rağmen, ona ihtiyacım olduğunda hala yanımda.

"Neyin var, tatlı Winona?" diye soruyor, merdivenlerden inip burnumun ucunda buğulu bir öpücük bırakan tuzlu rüzgâra doğru ilerlerken elimi tutuyor.

Elinin sıcaklığının, şefkatli bakışlarının tadını çıkarıyorum. Evin arka tarafındaki patikadan ilerleyip

Scarlett'in diktiği kış bahçeleri. Denize doğru gülümserken rüzgâr Simon'ın saçlarını savuruyor. Yenilebilir çiçekleri olan istilacı bir tür olan *carpobrotus edulis* adlı buz bitkilerini göstermek için durur. Birkaç tane koparıp cebine koyuyor. Onun bu yönünü seviyorum; dünyasındaki her şeyin bir faydası var gibi görünüyor.

Önümüzde kayalık bir uçurum ve arkasında kayrak mavisini bir okyanusun uykulu bulanıklığı odaklanıyor. Uçurumun kenarında duruyoruz ve odağındaki güneş ışığını bana doğru çeviriyor. Sanki Simon'a göre okyanus yok. Uçurum yok. Önünde sadece ben varım.

"Kelimeleri çıkar," diyor parmağını gevezelik eden çeneme koyarak.

"Sen de Scarlett'e aynı şeyi yaptın," dedim sonunda titrek bir sesle.

"Ne yaptın?"

Yüzüne bakıyorum ve gördüğüm tek şey nezaket.

"Kelimelerinizi kullanmazsanız bunun ne hakkında olduğunu anlayamam," diyor, beş yaşındaki bir çocukla uğraşan bir ebeveynin sabırla. "Sen şair değil misin? Kelimelerini kullan."

"Oyduğun şey, tam burada," diyorum, göğsümü işaret ederek ve bir zikzak pantomimi yaparak. "Bunu ikimize de yaptın."

"Ah," diyor, ampul yanıyor. Göz kırıyor, şaşırmamış. "Evet. Ben yaptım."

Bir ritim geçer, bir martı çığlık atar.

"Bunu neden yaptın Simon?" Başardım.

Bir elini çenesine koyuyor ve beni inceliyor. "Nasıl gördün?" "Soruma cevap ver."

"Eğer benimkine cevap verirsen."

Denizden esen rüzgâr yüzünden yüzümü zar zor hissediyor olsam da kızardığından eminim. Beni izleme şekli, çapkınca. Yaramaz. Sanki X-ray görüşü var ve beni kıyafetlerim olmadan görebiliyor. Uzandı ve sarılmak için beni kendine çekti. Kaskatı kesildim, hiç de sakinleşmemiştim. Cevap istiyorum, onun kollarının beni sarmasını değil. Ama o kucaklamasını sıkılaştırıyor.

"Winona," diye mırıldanıyor, sözlerinin kulağımdaki vızıltısı içimi ürpertiyor. "Diğer seanslarda ne yaptığım ve bunları neden yaptığım seni ilgilendirmez. Dedikodu yapmaman konusunda uyarıldın mı?"

"Dedikodu yapmıyorduk," diyorum.

"O zaman ne yapıyordunuz? Göğüslerinizi mi karşılaştırıyordunuz? Odanızda sessizce sevişiyor muydunuz?"

Cevap vermiyorum, gözlerimi kapatıyorum.

"Bu evin çatısı altında neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?" diye soruyor.

Utanch yanaklarımı ısıtıyor. Her nasılsa, Scarlett'le aramızdaki her şeyin kutsal bir şey, söylenmemiş bir sır, karanlıkta yeşeren bir şey olduğunu sanmıştım. Ama Simon her şeyi biliyor.

"Kadınlara karşı bir ilgin olduğunu bilmiyordum Winona. Bunu bana hiç açıklamamıştın."

"Sadece nedenini söyle," diyorum. "Bilmek istiyorum."

Elini yanağıma koyup gözümden akan bir damla yaşı silerek uzaklaşıyor. "Bunu görmek sana ihanet gibi geldiği için üzgünüm. Eğer seni rahatsız eden şeyleri görmek istemiyorsan, bundan sonra gözlerini kapalı tut." Alnını benimkine dayıyor, yoğun bakışları benden sadece birkaç santim uzakta. "Neden bana güvenemiyorsun?"

Bedenim yavaşça onunkine doğru gevşiyor.

"Veriyorum, veriyorum ve veriyorum," diyor yorgun bir kahkaha atarak saçlarıma. "Zamanımı. Enerjimi, sevgimi, *hayatımı*. Senden güvenin dışında hiçbir şey istemiyorum. Ve sen bana bunu bile veremiyorsun."

"Özür dilerim."

Cebinden bir çiçek çıkardı ve bana verdi. "Burada olmak istiyor musun?"

Başımı salladım, aldım. Burnuma götürdüm. Hiçbir şey gibi kokmuyor. "Beni seviyor musun? Çünkü seni çok seviyorum Winona." "Elbette seni seviyorum."

Gülümsüyor. "Kimseye söyleme ama sen her zaman benim favorim olacaksın." Biraz çırpınıyorum, dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyorum.

"Güvenini asla tam olarak kazanamam bile," diye ekliyor. "Ben sana güveniyorum. Hadi gel."

"O zaman göster, anlatma." Gözlüklerini düzeltiyor, saçları etrafa savruluyor. "Temel yazma tavsiyesi. Temel hayat tavsiyesi."

Başımı sallıyorum. O haklı. Ve yine de, bir saniyeliğine, kabarık ceket, kirli sakalı ve sakin suratıyla burada dururken

Tüm cevapları bilsem de, onu uçurumdan aşağı itmek için içimde bir dürtü var.

Korkunç bir şey. Suçluluk duygusuyla sarsılıyorum ve aklımdan uzaklaştırıyorum. Bunu düşündüğüme inanamıyorum.

"Bu sadece bir kimlik işaretiydi, kabile dövmesi gibi." Simon ceketinin fermuarını açıyor ve altındaki tişörtü yukarı çekiyor. Onun da kıllı göğsünün ortasında jilet inceliğinde ve iyileşmiş pembe bir şimşek izi var. Tişörtünü indiriyor, ceketinin fermuarını tekrar çekiyor. "Yalnız değilsin. Hepimizde var."

Bana ilk çarpan garip bir rahatlama hissi oldu. Sonrasında ise onunla iki kez yatmış olmama rağmen o n u hiç gömleksiz görmediğimi fark ettim.

"Mirror House'daki herkes burada mı?" Ben soruyorum.

"Herkes değil. Sadece Uyanmışlar. Sadece eski Ayna Ev'den beri burada olan bizler."

Zihnim buna bir anlam vermeye çalışıyor, çünkü ben benimkini aldığımda henüz "Uyandırılmamıştık" bile.

"Cevabını aldın. Şimdi mutlu musun?" diye soruyor, sesinde bir gerginlik var.

Nasıl hissedeceğimi bilemeden başımı salladım. Sanırım mantıklı. Eğer tüm Uyanmışlarda varsa, o zaman kötü olamaz, değil mi?

Kollarımızı birleştiriyor ve eve doğru geri dönüyoruz, pencereler altın bir parıltıyla aydınlanıyor. Arkasında çadırların üçgenleri ve kamp ateşinin dumanı yükseliyor. Simon'ı uçurumdan itmeyi düşündüğüme inanamıyorum. O da neydi öyle? Ben şiddet yanlısı biri değilim, bu bana göre değil. Ya bir şekilde düşüncelerimi duyduysa? Sertçe yutkundum ve bu fikri aklımdan uzaklaştırdım. Botlarımın yeri çıkırdatmasına odaklanıyorum.

"Sen ve Scarlett," dedi başını sallayarak. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Biz bir şey değiliz," diyorum ona. Kolumu sıkıyor. "Mmm."

Bazen Simon'ın beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığını düşünüyorum.

o GECE, Scarlett ve ben banyoda dişlerimizi fırçalarken, Simon kafasını içeri uzattı. Pijamalarını giymiş, saçları dağınıktı. Yüzünde şeytani bir sırıtış vardı.

"Hey," diye fısıldıyor. "Bu gece odamda pijama partisi var."

Ağzımız nane köpüğüyle dolu ama bu öneri beni o kadar şaşırtıyor ki lavaboya tükürüyorum. Cevabımızı beklemiyor. Ağzım boşaldığında gitmişti.

İğreniyorum ama nedenini tam olarak kestiremiyorum. Hiçbir zaman onun yatağında uyumak için seçilen şanslı kişi olmadım - ilk başta Dakota'ydı ve o zamandan beri Uyanan kızlar rotasyonu oldu. Neyin içinde olduğumu bilmiyorum. Üçlü yapmak istemiyorum ve onun istediği şeyin bu olmasından korkuyorum. Scarlett hiçbir şey söylemiyor. Gözlerime bile bakmıyor. Daha önce ondan özür diledim, Simon'la olan konuşmamı anlattım, her şeyi yeniden yoluna koymaya çalıştım. Başını salladı ve sorun olmadığını söyledi, ama o zamandan beri sessizdi.

Odasına girdiğimizde, yatağının ortasında, üzerinde boxer'ından başka bir şey olmadan bekliyordu.

"Birbirimizden uzaklaştığımızı hissediyorum," diyor. "Bundan sonra ikinizin de burada uyumasını istiyorum."

Scarlett'le birbimize baktık, ağızlarımız tutkalla doluydu. Yatağa vurdu ve oturduk. Midem paslanmış bir tekerlek gibi dönüyor. Mutlu olmalıydım. Kendimi şanslı hissetmeliyim. Neden kendimi bu kadar hasta hissediyorum?

"Kimsenin görmediğini düşündüğünüzde ne yaptığınızı gösterin bana" diyor, arkasına yaslanıp kollarını başının arkasına koyarak.

Scarlett ve ben yaklaşıyoruz. İnanılmaz derecede parlak, kehribar rengi gözleri var, ama ışıkların söndüğünü görüyorum. Birbirimizin saçlarını okşuyor, yanaklarını okşuyor ve başlarımızı eğiyoruz.

Ve sevdiğim birini öperken kalbimin kırıldığını hissetmek çok garip, çok garip.

NOEL'DE Maude beni yolun aşığısına götürüyor, böylece telefonum çekip annemi arayabiliyorum. Birbirimizden uzaklaştık, beynimin yıkandığını düşünüyor ama yine de Noel'deyiz ve ben onun tek çocuğuyum. Ulaşma sırasının bende olduğunu düşündüm. Ben dikenli tellerden birkaç metre aşığıya doğru titreyerek yürürken Maude arabanın radyosunu açıyor.

"Sonunda senden bir telefon aldım," diyor annem telefonu açtığında. Yukarı.

"Size de mutlu Noeller."

Hoşbeş ediyoruz, ta ki bana bir kadın olduğumu itiraf ettirmeye çalışana kadar. bir tarikatta.

"Anne, eğer bir tarikatta olsaydım, seni aramama izin verilmezdi. Hiçbir şey yapmama izin verilmezdi. Biz sadece ortak yaşayan arkadaşlarız."

Anlamsal bir tartışma başlıyor ve sonra çok üzgün olduğumu, telefonun kesildiğini, yakında konuşacağımızı söylüyorum. Telefonum bana sadece dört dakika konuştuğumuzu ve biraz değişiklik olduğunu söylüyor.

"Ailen sana bok mu atıyor?" Eve dönerken Maude soruyor. Bir eliyle direksiyonu tutuyor, diğer eliyle esrar içiyor, hava kapalı olmasına rağmen Noel Baba şapkası ve güneş gözlüğü takıyor.

"Her zaman."

"Siktir et onları," diyor Maude. "Kimin onlara ihtiyacı var ki?"

Eve geri döndüğümüzde herkes Simon'un baltayla kestiğı kısa bir çam ağacının etrafında toplanmıştı. Duydum ki

tezahürat. Bu garip insanları seviyorum. Bu tuhaf evi seviyorum. Anneme açıklayamasam ve artık burada kimin yaşadığını tam olarak bilmesem bile. Yeni uyku düzenimiz ve Scarlett'in ne kadar uzak görüldüğü gibi bazı rahatsızlıklara rağmen. Tüm bunlarla barıştım. Bunlar bu harikalar diyarında yaşamak için ödenecek küçük bedeller.

Bugünlerde Mirror House'a gelip giden insanları takip etmekte zorlanıyorum. Geçen gün pembe boyalı bir minibüsle bir sürü insan geldi, Oregon'daki bir komünden gelen hippiler falan. Simon sadece bazılarının kalmasını ("dişiler," diye fısıldadı Scarlett kulağıma) ve bazılarının da "uygun" olmadıkları için ("çünkü onlar erkek," diye fısıldadı Scarlett) gitmesini istediği için olaylar çıktı. Simon'a faşist ve kapı bekçisi dediler ve biri bıçak çekti ve sonra Maude beyzbol sopasıyla çıktı ve pembe otobüs uzaklaştı.

Bu noktada, alt katta orijinal dört Floater var. Maude'un ev işlerine yardım ediyorlar; temizlik yapıyorlar, yemek pişiriyorlar, çamaşır yıkıyorlar. Bir de dışarıdaki kohort var, daha fazla TikTok üyesi. Yemek yemek ya da oturma odasında yoga yapmak için eve girip çıkıyorlar, ama çoğunlukla dışarıda yaşıyorlar ve kendi başlarına kalıyorlar. Robin hariç - bu gözlüklü kız sürekli günlük tutuyor ve etrafta dolaşıp sorular soruyor.

Gine domuzu kafesinin yanında takıldığımız bir gün Kristin bana, "Tanrım, bu kız midye gibi," diye fısıldıyor. "Simon onu bana verip duruyor. Bütün gün havlıyor."

"Bir işe ihtiyacı var."

"İşlerimiz tükeniyor gibi hissediyorum." Sert bir erkek sesi çıkıyor. "Daha büyük bir tekneye ihtiyacımız olacak."

Gine domuzları etrafta dolanıyor. Bana emo çocuk kaküllerini hatırlatan şık, uzun kürkleri var ve hepsine South Park karakterlerinin isimleri verilmiş.

"Kahretsin," diyor Kristin, eğilerek. "Sanırım Cartman hamile."

"Cartman'ın erkek olduğunu sanıyordum?"

Ayağa kalktı. "Ben de öyle."

Kristin'in yanağını çiğnediği uzun bir duraklama oluyor. "Daha büyük bir tekneye ihtiyacımız olacak," der tekrar, daha umutsuz bir sesle

Bir dakika öncesine göre daha sert bir ses. "Mutlu Noeller," diyorum.

Kristin'le vakit geçirmek güzel. Son zamanlarda kendi dünyasında gibiydi, sürekli bir şeyler satın almak, evdeki eşyaları tamir etmek ve değiştirmekle uğraşıyordu. Onu Maude'un yanına yerleştirme kararı şüpheli görünüyor, çünkü çılglık çılgılığa kavga etmeye meyilliler. Bir de içki meselesi var. Her gün bütün gün içmiyor ama içtiği zaman da aşırıya kaçıyor. Simon'ın terapisinin bir işe yarayıp yaramadığını sorgulamadan edemiyorum, çünkü bana başladığı yere geri dönüyor gibi geliyor. Ama o öyle düşünmüyor. Alkolle olan ilişkisinin değiştiğini çünkü korkunun ortadan kalktığını söylüyor.

"Mutlu Noeller," diye yankılanarak kupasını havaya kaldırıyor.

Ufukta, Scarlett akustik gitarıyla tek başına oturuyor, esinti saçlarını hışırdatıyor. Bu bir albüm kapağı olabilir. Birkaç gece önce Simon'ın odasında uyumaya başladığımızdan beri çok sessiz. Kafası bulutlarda, elleri cebinde dolaşıyor ya da bütün gün odasında oturup gitar çalıyor. Sanki biri onun ateşini söndürmüş gibi. Kristin gruba haber vermek için koşarken (*Cartman anne olacak!*), ben de Scarlett'e katılmak için dışarı çıkıyorum. Uçurumun kenarındaki düz bir kayanın üzerinde oturuyordu. Beni görünce gülümsüyor ve usulca tıngırdatmaya devam ediyor.

Cam gibi denizin manzarası, içeri süzülen fırtına bulutları dışında görkemli.

"Tam da görmek istediğim güzel bayan," diyor. "Oturun. Sana bir hediyem var."

"Ne?" Yanına yanaştım. "Hediye takası yapacağımızı bilmiyordum."

"Sadece sus ve dinle," diyor ve gitar penasını tutan parmaklarını yanağıma koyuyor. "Lütfen."

Çelik tellerle yumuşak akorları tıngırdatmaya başlarken bana bakışı - yemin ederim, uçan bir kuş olmak böyle bir şey olmalı. Sesi tatlı ve şarkı o kadar basit ki kalbimi acıtıyor.

Sallanan teknenin deniz hakkında hissettiği bir yol
var

Uyuyan çiçeğin açması için bir yol var.

Arı

Bir kertenkelenin sıcak güneşin altında otururken
izlediği bir yol vardır.

Ben de senin hakkında böyle hissediyorum.

Vişneli turtayı sade kahveyle tatlandırmanın bir yolu
var

Bir senfoni duyduğumuzda kalbimizin hissettiği bir
yol vardır.

Bir ayakkabının diğer ayakkabı hakkında
hissetmesi gereken bir yol vardır

Ben de senin hakkında böyle hissediyorum.

Eminim bu şarkının sevimsiz olduğunu
düşünüyorsunuzdur. Bütün akorlar çok
kolay.

Ve şarkı sözleri çok şirin

Ama bazen sevimsiz gerçektir

Daha da devam edebilirim.

Çünkü durmadan devam ediyoruz

Bir kaşığın başka bir kaşık hakkında hissettiği bir yol
vardır.

Ay'a bakarken hepimizin hissettiği bir şey vardır.

Nerede olursanız olun güneş, ay ve yıldızlar vardır

Ben de senin hakkında böyle hissediyorum.

Son akor çalıyor ve beni dikkatle izliyor.

Şaşkına döndüm, o kadar şaşırdım ki ne diyeceğimi bilemiyorum.

Hiç kimse benim için bu kadar derin bir şey yapmamıştı. Ateş böcekleriyle dolu bir ruha sahip bu zarif kadın, dört akor ve iki dakika ayırarak, kendi kendime ifade edemediğim duygularımı mükemmel bir şekilde ifade edebildi. Ben bir okuyucuyum, bir şiir aşığuyum, kelimeleri kahvaltı niyetine yerim ama bu benim için yazılmış ilk şey. Bu şimdiye kadar aldığım en büyük hediye ve o kadar derinden konuşuyor ki nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. "Anevrizman falan mı var?"

Gözlerimi siliyorum. Sonunda konuşmayı başardım. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey."

"Oh, kahretsin, bu sadece aptal küçük bir şarkı. Ağlama yoksa beni de a ğ l a t a c a k s ı n ."

"Çok teşekkür ederim Scarlett," diyorum elini uzatarak. "Hayretler içindeyim. Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi şarkı."

"Bu iyi haberdir." İç geçiriyor ve gitarını yere bırakıyor. Dalgaları incelerken yüzü kararıyor. "Kötüye hazır mısın?"

Karnım zonkluyor.

"Neler oluyor?" Elini uzatıp soruyorum. "Sır mı saklıyorsun?"

"Her zaman."

"Ben gidiyorum." Bana döndü. "Kimseye söyleme."

Eğer uzanıp topraktan bir parça toprak alıp yüzüme fırlatsaydı, şu anda olduğumdan daha az şok olurdum. Söylediğini düşündüğüm şeyi söylemiş olamaz.

"Hayır," dedim.

"Evet."

"Gel hadi."

Duygularını bastırarak başını sallıyor. "Bu benim için çok fazla." "Bu benim hatam."

"Değil."

"Çünkü Simon'la konuştum-"

Scarlett başını sallıyor. "Hayatım üzerine yemin ederim, gerçekten öyle değil. Kalmamın nedeni sensin. Gitmeyi planlıyordum ve sonra... düştüm."

"Nereye düştü?" Kafam çok karışmış bir şekilde soruyorum. Bana bir bakış attı. "*Senin* için."

Daha dik oturuyorum. "Oh."

"Bu yüzden buralarda takıldım."

"O zaman neden şimdi gidiyorsun?" Soruyorum, ama bu aptalca bir soru. Buraya geldiğimizden beri Scarlett'in gün be gün sönüşünü izledim. Mülkün etrafında yaptığımız o ilk yürüyüşten beri. Kafamın içinde aşağılayıcı bir montaj oynuyordu: Scarlett'in arabanın bagajına girmesi; o gece Simon'un güzel bir şarkı söylediği için onu grubun önünde azarlaması; sonra nihayet Simon'un yatağında ikimizin arasına girmesi.

Neden gittiğini biliyorum. Neredeyse kıskanıyorum. Ama böyle düşüncesizce ayrılmak çok aceleci bir karar gibi görünüyor.

"Nereye gideceksin?" Tekrar deniyorum.

"Riverwood'da bir kuzenim var, Sierras'ta küçük bir kasaba. Kafamı toparlamak için bir süreliğine oraya gidiyorum."

"Simon'ın bir daha buraya dönmene asla izin vermeyeceğini biliyorsun." "Biliyorum."

"Başka bir seçenek olmalı."

"Benimle gel," diyor usulca.

"Gelemem."

"Lütfen mi? Beni vurmayın."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu çok saçma, hadi ama." "Neden sadece *düşünmüyorsun*?"

Ben konuşmaya başlıyorum ve o parmağını dudaklarıma götürüyor. "Sadece *düşün*," diye tekrarlıyor.

İç çekerek dediğini yapıyorum. Koca göbekli bulutlar yolumuza çıkıyor ve ben Scarlett'le gitseydim nasıl olurdu diye hayal etmeye çalışıyorum. Birlikte dans ettiğimiz, bulaşıkları kuruladığımız, bir nehirde diz dize gülüştüğümüz görüntüler geliyor gözümün önüne. Sanki bir çift olarak yaşayabilir ve mutlu olabilirmişiz gibi. Güzel bir hayal, ama hepsi bu. Buradan ayrılmak bütün bir topluluğu ve yaratmak için çok çalıştığımız özel küçük bir dünyayı kaybetmek anlamına gelir. Burada bir daha kimseyi göremeyiz.

"Bir şey inşa ediyoruz," diye hatırlatıyorum ona.

"Ne inşa ediyoruz?" Eliyle evi işaret ediyor. "Bütün bunlar ne?"

Cevap vermiyorum, çünkü bunun ne olduğunu anlatacak kelimeler yok. "Bu zehirli, istismarcı bir bok" diyor. "Uyan artık."

"Uyanıyoruz!" Sinirli bir şekilde söylüyorum. "Biz Uyananlarız."

Dolgun, güzel dudaklarından -belki de tanıdığım en güzel dudaklardan- uzun bir iç çekiyor.

"Hazır olduğunda, Küçük Kaşık," diyor. "Diğer tarafta seni bekliyor olacağım."

İşte ikiye bölünmek böyle bir şey.

Dünyam bulanıklaşıyor. Uzaktan gök gürlüyor. Tam burada oturuyorum, titriyorum ve acıdan inat ediyorum. Büyükanne Jane'in sesinden, *keşke daha yeni başlasaydık* sözleri zihnimde zonklıyor. Scarlett sırtında gitarıyla uzaklaşıyor. Gözbebeklerimle fotoğrafını çekmeye çalışıyorum: dağınık bakır saçları, menekşe kır çiçekleriyle kaplı eteği ve sanki ilgilenmesi gereken bir dünya varmış gibi adımlarındaki o zıplama.

Aynalı Evin Kızları belgeselinden alıntı: Bir Yıl Sonra

YER: Görüşülen kişinin evi, Raven's Landing, Kaliforniya

SCARLETT şimdi oturma odasının karşı köşesindeki kanepeye oturmuştur. Arkasındaki duvarda, John Waterhouse'un *Shalott'un Kadını*'nın yeniden basımının yanında bir gitar asılıdır. Siyah bir Labrador şimdi yanında oturmuş uyuyor. Dalgın dalgın köpeği sevmektedir.

SCARLETT: Mirror House'dan ayrılmak şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Unutmayın, ailemi, kilisemi, cemaatimi, içinde büyüdüğüm eyaleti geride bırakmıştım (parmaklarıyla sayar). (Ayna Evi'nden ayrılmak daha zordu.

Simon'a söylediğimde, bire bir konuştuk. Dürüst davrandım. Dedim ki, biliyorsun, bu artık doğru gelmiyor. Bu tuhaf hissettiriyor. Gittikçe tuhaflaşıyor. Ona Manson ailesinden esintiler aldığımı söyledim ve o da bana "*Beni Charles Manson'la mı kıyaslıyorsun?*" dedi. Direkt ona baktım ve dedim ki, *evet Simon, benzetiyorum.*

Yüzünde beliren ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Sanki... gözlerimin önünde başka birine dönüşmüştü. Ve bana dedi ki, *senin hakkında bu dünyada başka kimsenin bilmediği şeyler biliyorum.* Truth oyunu ve seanslar hakkında konuşuyordu. Benim ve Winona'nın da birkaç fotoğrafını çekmişti. Yani evet, hakkımda bir yığın pislik vardı. *Eğer gidersen, her şeyin ortaya çıkacağını* söyledi. *Hepsi ortaya çıkacak.*

Devam et dedim, orospu çocuğu. Bana korkmamayı öğreten sendin. Ve o. Döndü. Kırmızıya. Yani, gerçek zamanlı bir kalp krizi izlemek üzere olduğumu sandım. Bana dedi ki, eğer yüzünü bir daha görürsem, seni öldürürüm. Ve biliyor musun? Eğer ona şans verseydim, sanırım yapardı. Ama ben oradan çıktım.

Birinin yokluğunun nasıl bu kadar çok yer kaplayabildiği akıllara durgunluk veriyor. Scarlett gittikten sonraki günler boyunca, kendimi onun düşüncelerinin ağırlığı altında buluyorum. Son konuşmamızı zihnimde yeniden canlandırıyorum ve onu kalmaya ikna etmek için daha iyi bir iş çıkarıp çıkaramayacağımı merak ediyorum. Şimdi nerede olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Kulaklarımda yankılanan şarkılarından küçük dizeler duyuyorum. Ve sonra, tekrar tekrar, onu düşünmeyi bırakıyorum.

Yeni yıl bir dizi fırtına ile kendini bize dayatıyor. Araziyi - patikaları ve altın çimenleri, gölgeli ormanı ve kampı - çamurlu bir karmaşaya dönüştürüyorlar. Deremiz taşıyor ve portatif tuvaletimiz devriliyor. Dışarı çıktığınızda pis kokudan kaçamazsınız. Çöpler arazimizin ön tarafına ve Hitchcock Yolu'na savruldu. Komşular kampı temizlemediğimiz takdirde polisi aramakla tehdit ediyor. Evin içi havasız, gürültülü ve her yerde insanlar var. Evin her yerinde çamur izleri var ve Maude bu konuda o kadar sık bağıırıyor ki kıs kıs gülüyorum ve adını Çamur olarak değiştirmesi gerektiğini düşünüyorum ama Scarlett gittiğinden beri artık kıs kıs güleceğim kimse yok, bu yüzden kıs kıs gülme dudaklarımda ölüyor. Pencerenin dışında, bahçe yatakları sular altında kalmış ve dolmuş, Scarlett'le birlikte yaptığımız bütün işler sular altında kalmış. Arkasında, istese bizi yutabilecek kayıtsız bir deniz.

Scarlett gittiğinde ışıklarım söndü. Üretken olmaya, yardım etmeye, temizlik yapmaya, dünyayı her gün daha iyi hale getirmeye, kelebek etkisi yaratmaya çalışıyorum. "Korkudan sevgiye" sözünü o kadar çok tekrarladım ki

tek bir kelimeye dönüşüyor: *Feartolove*, feartolovefeartolovefeartolove-*ama* elimde değil. Taşıdığım ve adını koyamadığım bir ağırlık var. Bizi terk ettiği ve hep birlikte inşa ettiğimiz şeyi terk ettiği için ona kızgınım. Bunu aniden, hiçbir uyarı yapmadan yapmasına çok şaşırdım. Ve sanki ölmüş gibi yasını tutuyorum, çünkü o sandığım kişi değil.

Oturma odasında toplandığımızda Simon gruba, "Scarlett tam olarak Uyandırılmadı," diyor.

Şöminenin önünde duruyor. Diğer herkes mobilyaların ya da pufların üzerinde oturuyor. Birkaç kişi de parke zeminde oturuyor. Yirmi bir kişi saydım. Maude'un dün gece çorbasının bitmesine şaşmamalı.

"Ve ne yazık ki zehirli bir enerjisi vardı. Sürekli bir kurban. Böyle insanları bilirsiniz. Bazılarınız bu insanlardan *olmuştur*. Eğer zekiyseniz, onları bir mil öteden fark edersiniz. Hayatlarındaki her hikayede kurbanı oynarlar. Scarlett Kuzey Carolina'daki arkadaşlarını ve ailesini *kendi isteğiyle* terk etti ve Kaliforniya'ya hıçkıra hıçkıra ağlayarak geldi-" Simon'ın sesi alaycı bir kısıklığa dönüşür "'-Zavallı ben! Ben ibneyim, çok dışlandım!"

Herkes gülüyor. Ağzımın da onlarla birlikte güldüğünü hissediyorum ama gülümseme ruhuma ulaşmıyor.

"Bu konuda mızımız, narsist şarkılar yazdı," diye devam ediyor başını sallayarak.

Scarlett'in tatlı, basit halk şarkılarının hatıraları arasında uçuyorum. Hiç böyle bir şey yazdı mı? Hiçbirini hatırlamıyorum. Ama Simon onu benden daha uzun süredir tanıyordu.

Simon, "Sürekli mağduriyet, Rüya Dünyası'nda faydalanabileceğiniz ve para kazanabileceğiniz bir şey," diye düşünüyor. "Çok fazla şarkı, film, şiir var."

Bunu söylerken doğrudan bana bakıyor. Ona katılmadığımı göstermek için başımı sallıyorum.

"Evet, eğer istediğin buysa bundan çok para kazanabilirsin. Eğer açgözlüysen. Ve Scarlett açgözlüydü. İlgi, sempati için açgözlüydü. Sevgi için."

Bakışları hâlâ üzerimde sabit. Yanaklarım yanıyor. Korkarım o da beni eleştiriyor.

"Scarlett bir sahtekârdı," dedi daha yumuşak bir sesle. "Ama sen gerçek Uyanmış'sın."

Yemin ederim sadece benimle konuşuyor. Ona başımı salladım, rahatlamıştım.

"Burada bizi uyandırmaya çalışan Hayalperestlere ihtiyacımız yok. Scarlett gidip rüyasını yaşayabilir ve 'ben ben ben' müziğini çalabilir, ama biz burada kalacağız, değil mi?"

"Korkudan aşka," diyor Kristin, yumruğunu havaya kaldırarak.

Bugünlerde artık sarhoş olup olmadığını anlayamıyorum. Yanındaki Robin sanki dersteymiş gibi not alıyor. Neredeyse sinir bozucu derecede ciddi ve çalışkan. Ama eminim ki bu benim altta yatan bir korkum - belki de onun gibi yeterince sıkı çalışmadığım korkusu. Bir şekilde benden üstün olacağından korkuyorum.

"Tüm sanatın doğasında narsisizm olduğunu mu söylüyorsun?" Robin, Simon'a sanki bir ders veriyormuş gibi sorar.

Simon onu görmezden geliyor, volta atmaya ve teorisini yüksek sesle anlatmaya devam ediyor. "Eğer hala sürekli mağduriyet hayaliyle evliysen, eğer etrafta dolaşıp kendine bahaneler bulmak istiyorsan, eğer bir yalanı yaşamaya devam etmek istiyorsan, lütfen devam et. Dışarıda sizin için koca bir Rüya Dünyası var." Rüzgârın yağmur damlalarını cama vurduğu pencereyi işaret ediyor. "Kimseyi iradesi dışında burada tutmuyorum. Tek teklif ettiğim, yaşamak ve bir arada var olmak için özgür bir yer. Uyanmak isteyip istememek size kalmış."

Doğrudan benimle konuşuyor. Her zaman böyle hissederim, o karizmatik bir konuşmacı ama Scarlett gittiğinden beri konuşmalarında sürekli ona yükleniyor. Yaklaşık iki hafta oldu ve bu belki de dördüncü ya da beşinci kez dönüp dolaşıp onu eleştiriyor. Simon'ın söyledikleri doğru. Bizi rehin tutmuyor. Kararsız kalmamın tek nedeni Scarlett'e değer vermem ve onun ayrılma kararının birdenbire iki anlama gelmesi: ya o benim düşündüğüm kişi değil, ya da daha da kötüsü, burası benim düşündüğüm yer değil. Ama öyle olamaz. Scarlett'in söylemeye çalıştığı kadar kötü olsaydı, insanlar sürüler halinde Mirror House'u terk ederdi. Şu anda bile, loş odada etrafa bakarken, hepimizi birbirimize bağlayan bir neşe ve sıcaklık var. Simon'ın sözleri ne kadar sert olsa da, haklı olduğu bir nokta var. Hâlâ buradayız ve mutluyuz. Sorun olan Scarlett'ti, grup değil.

"Peki kim benimle uyanmaya hazır?" Simon odadakilere sorar.

Herkes ellerini kaldırır ve alkışlar. Simon elleriyle bir kalp şekli yapıyor ve Dakota telefonuyla ona yaklaşıp tezahüratı ve onun hareketini sosyal medya için kaydediyor. Toplantı sona erdi ve Scarlett'in anısını açık bir utanç ateşinde kavurmak dışında toplantının amacının ne olduğundan bile emin değilim ama sanırım bunu bilmek bana düşmez. Maude bir düdük çaldı ve çoğunlukla çamurla ilgili bazı temizlik anonsları yapmak için ayağa kalktı. Burası çok gürültülü, dört beş kişi Simon'a bir şey sormak için yaklaşıyor, ayak sesleri ön verandadan aşağıya iniyor.

Kalkıp odama gidiyorum, kapıyı kapatıyorum ve kitap okuyorum. Scarlett'in gidişiyle değişen bir başka şey de bu: Tekrar kendi odamda uyuyorum.

Sığınak için minnettar olmalıyım - buradaki diğer birçok insanın kendi odası yok. Bu bir ayrıcalık, her an elimden gidebileceğini bildiğim bir ayrıcalık. Ama bu oda bile farklı hissettiriyor, yatağım daha büyük, sessizliğim daha hüzünlü. Scarlett gittiğinden beri her şeyin üzerinde sessiz bir filtre var.

Simon, Scarlett'in beni manipüle ettiğini açıkladı. Beni kontrol etmeye çalıştığını. Birini baştan çıkardığında, onun üzerinde kontrol kurmaya çalışırsın.

"Beni baştan çıkardığın gibi mi?" Yarı şaka söyledim.

"*Beni* baştan çıkardın, Winona. Scarlett'in seni baştan çıkardığı gibi." Bana çakı gibi keskin bir bakış attı. "Yanlış anlama."

Geriye, ileriye, artık bilmiyorum bile. Beynim ona inanmak için çalışıyor. Kalbim sadece onu geri istiyor.

Kristin artık Scarlett'in odasında kalıyor, yani o benim yeni banyo arkadaşım. Maude ile aynı odada olmamasına sevindim çünkü bağırışları çok sinir bozucuydu. Ve Kristin'i çok seviyorum. Komik, gürültücü ve cömert biri. Scarlett gittiğinden beri daha da yakınlaştık, muhtemelen onu en çok seven iki kişi olduğumuz için. Ve biz orijinal Mirror House ekibinin özel bir bağı var.

"Hey, inek," diyor Kristin banyo kapısından. "Buraya kum torbası koymamıza yardım edecek misin?"

Edgar Allan Poe'dan başımı kaldırıyorum. Bir kedi gibi yatağıma kıvrıldım ve ev sakinleşene kadar burada kalmayı planlıyorum. Öğle yemeği vakti çok

O kadar yoğun ki, bugünlerde yemeklerden arta kalanları almak için genellikle aşağıya iniyorum.

"Bu sefer oturabilirim," diyorum.

"Biliyorsun, sonsuza kadar üzülemezsin."

Ayağa kalktım. "Üzülmiyorum."

"Um, evet öylesin. Etrafta sürekli suratında bu kırgın ifadeyle dolaşıyorsun. Kendini özgür hissetmelisin, anlıyor musun? Scar'ın negatif enerjisinden kurtulmuş. Hadi ama. Herkesi aşağı çekiyordu."

Ama onu seviyorum, diye fısıldıyor

küçük bir ses. Şimdi sus.

"Biliyorum," diyorum ve kitabımı kapatıyorum.

Kristin, "O artık Hayal Dünyası'nda," diyor. "Ve bu berbat bir şey, biliyorum. Bu yolculukta herkesi yanımıza alamayacak olmamız berbat bir şey ama... biz Uyandık. Ve önemli olan da bu."

Başımı salladım.

"Seni seviyorum," diyor Kristin. "Bunu biliyorsun, değil mi? Hepimiz seni seviyoruz." "Ben de seni seviyorum."

Kristin, "O zaman gel benimle kum torbası taşıyalım," diyor. "Yağmurun bu gece daha da şiddetlenmesi bekleniyor."

İnledim.

"Hadi ama, sürtük. Eğer benimle yapmazsan Robin'e sormak zorunda kalacağım ve ondan bıktım. Tam bir baş belası. Beş yaşında bir çocukla takılmak gibi. "Bu neden böyle?" "Bu neden böyle? Sürekli. Gün boyu. Uzun."

Geriniyorum. "İyi."

Kristin geldi ve bana bir beşlik çaktı. "Aferin kızıma."

Yataktan kalktığımda hafifledim, sanki Scarlett'in gitmesi sorun değilmiş gibi. Onun kendi yoluna gitmesi gerekiyor, benim de kendi yoluma gitmem gerekiyor. Ben Uyandım, biz Uyandık ve önemli olan da bu.

SCARLETT gittikten ve Simon beni onunla yatmaya davet etmeyi bıraktıktan sonra, alınmadım. Aslında rahatlamıştım. Herkes Simon'la yatmak ister. Simon'la yatarsan şanslısındır. Ve Simon'ı seviyorum. Tutkulu ve şehvetli biri. Ama Scarlett ve ben onunla yattığımızdan beri, onun için aynı şeyleri hissetmiyorum. O arzu söndü ve nedenini tam olarak söyleyemiyorum. Eskiden onu çok isterdim. Çok uzun zaman önce bile, onunla bir araya gelebileceğimize dair bir fikrim vardı, ki bu şimdi çok gülünç geliyor. Simon başka bir seviyede. O dokunulmaz.

Ama ille de onunla yatmak istemesem bile, yine de ilgisini ve tavsiyelerini arzuluyorum. Ve bana onunla yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğimi sorduğunda, *Kayıp Cennet*'e bir kitap ayracı koyuyorum, yatağımdan fırlıyorum ve ceketimi alıyorum.

"Tatlı Winona," diyor bir kolunu bana dolayarak. Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Sana göstermem gereken bir sır var."

Merdivenleri birlikte inerken parlıyorum. Şu anda oturma odasında hareketli bir tartışma yaşanıyor. Birisi "Bu ırkçılık!" diye bağırıyor.

"Hey, hey, hey," diyor Simon, kollarını bir hakem gibi sallayarak. "Bu da ne? Irkçı mı?"

Janae ikinci dalgada gelen bir kadın. Hâlâ dışarıda bir çadırdaki kalıyor ve bazen benim duşumu kullanıyor. Geçmişinin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama çok ırklı görünüyor.

"Simon, hadi ama," diyor Janae. "Juliet burada oturmuş Siyahların iyi bahşış vermediğini söylemeye çalışıyor."

Beyaz sarışın Juliet tokat yemiş gibi görünüyor. "Ben ırkçı *değilim*. Söylediklerimin öncesinde bunun sadece kendi deneyimlerime dayandığını özellikle belirttim."

"İrkçılık! Waah! Waah!" Simon gruba yaklaşarak şöyle der. Herkes onun beklenmedik tepkisine gülüyor.

"Bu sürekli mağduriyet senin için nasıl gidiyor, Janae?" diye soruyor sırtarak.

Şimdi Janae sanki biri ona tokat atmış gibi görünüyor. Daha dik oturuyor, çenesi çözölmüş. Kanepede oturan diğerleri - hepsinin adını bile söyleyemem, içlerinden biri daha dün geldi - Janae'nin yanıt vermesini bekliyorlar.

"İrkçılık, cinsiyetçilik, sınıfçılık, izm, izm, izm çığlıkları. Herhangi bir-izm- bunların hepsi dışarıdaki Hayal Dünyasından gelen illüzyonlardır. Onlar gerçek, elle tutulur şeyler değildir. Bir kez gerçekten Uyandığınızda hepsinin ötesini görürsünüz. Onları aşarsınız. İrkçılığın altındaki korku nedir? Onu nasıl sevgiye dönüştürebilirsiniz?"

Janae burun deliklerini genişletiyor.

"Öfkeyi hissediyorsun, değil mi?" Simon soruyor. "Korkuyu hissediyorsun."

Çok sessiz, tek duyduğum şöminedeki kıvılcımlar. Ateş, Janae'nin gözlerindeki parıltıya yansıyor. Yavaşça başını sallıyor.

"Sevmekten korkmak" diyor biri.

"Sevmekten korkmak," diye yankılanıyor diğerleri, kalp-el hareketi yaparak. Simon odadakileri selamlıyor ve biz de dışarı çıkıyoruz.

Kristin, Maude ve Dakota'nın ön merdivenlerin dibinde bizi beklediklerini ve topraktaki çakıl taşlarını tekmelediklerini görünce şaşıyorum. Onları görünce irkildim. Sanki bir müdahale olacakmış gibi uğursuz görünüyor. Aklımda korkunç olasılıklar dönüyor. Beni evden atacaklar. Odamı elimden alıp Uyananlardan birine verecekler. Güneş bulutların arasından görünse ve çayır yağmurdan sonra yeşile bürünmüş olsa da, bir paranoya beni tepeden tırnağa ürpertiyor. Ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum ve yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum.

"Ne bu, OG Mirror House toplantısı mı?" Şaka yapıyorum.

"Bir çeşit," diyor Simon. "Büyük bir sırrım var hanımlar. Benimle gelin."

"Çok gizemli," diyor Dakota ciyaklayarak.

Maude, "Bu iyi olsa iyi olur patron, çünkü dürüm yapmam gerekiyor," diyor.

"Neden burrito yuvarlıyorsun?" diye sorarak yolu g ö s t e r i y o r . "Bu noktada yetki vermen gerekirdi. Çok fazla yardımcın var. Bir yönetici gibi düşünmelisin."

Küçük, ılık bir nefes üflüyorum, diğer kadınların da en az benim kadar karanlıkta olduğunu biliyorum. Maude bunun ne hakkında olduğunu bilmiyorsa, kimse bilmiyor demektir.

"Yönetici de ne demek?" Hepimiz onun yanında yürürken Maude soruyor.

"İnfaz eden kişi," diyor Simon.

"Azrail gibi mi?" Maude kendi şakasına kıkırdıyor. "Hayır, ama ciddi. Sen neden bahsediyorsun?"

Simon hızlı adımlarla yürüyor, biz evin yanından dönerken omzunun üzerinden arkasına bakıyor.

Simon onun sorusuna yanıt vermeden, "Sanırım bu, bugün seninle ne hakkında konuşmak istediğim konusuna giriyor," dedi. "Bunu söylemek zorunda olmadığımı biliyorum ama konuştuğumuz her şey aramızda kalmalı."

"Kesinlikle," diyor Dakota.

"Her zaman," diyor Kristin.

"Yüzde yüz," diyor Maude.

Başımı sallıyorum.

Simon bana bakmak için boynunu büktü. "Winona mı?" "Evet, başımı sallıyordum. Tabii ki."

Fırtınadan harap olmuş bahçe yataklarını geçip patikadan sapıyoruz ve dikenli tel çit boyunca okyanusa doğru yürüyoruz. Simon arazinin kenarı boyunca uzanan bir çam ağacı kümesinin altında duruyor. Buradan birçok kez geçtim ama çalılıkları hiç böyle keşfetmemiştim.

Simon derin bir nefes alır. Sakalları tamamen uzamış, saçları omuzlarına dökülmüştür. Sakalının orasında burasında birkaç grilik var. Onu seviyorum ama eskiden onu bu kadar çekici bulduğuma inanamıyorum. "Size göstermek üzere olduğum şey o kadar inanılmaz ki bana ruhani bir aydınlanma yaşattı. Bu grubu yöneten bir tür ilahi el olduğundan yüzde yüz emin olmamı sağladı."

Çömeliyor ve bir kayayı kenara itiyor. Yer kuru çam iğneleriyle kaplı. Onları fırçalıyor.

"Gizli hazine mi?" Maude dener.

"Hayır. Daha da iyisi. Bunu biliyor musun Kristin?" diye sorar.

"Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Kristin. "Bu çoğu zaman doğru değil mi, Krissy?" Maude soruyor.

Kristin sesini yükselterek, "Kapa çeneni," diyor.

"Hey, hey, hey," der Simon. "Kesin şunu hemen. Sesinizi alçaltın." Toprakta bir şey ararken başını sallıyor.

Dakota yorgun gözlerle onlara bakarak, "Dostum, siz ikiniz kız kardeşler gibi didişiyorsunuz," diyor.

"Kız kardeşler mi?" Kristin kollarını kavuşturarak şöyle diyor. "Evet, doğru. Maude çok yaşlı."

Maude, "Ve eğer isteseydim o sıska küçük kıçını hâlâ tekmeleyebilirdim," diye meydan okuyor.

Simon onlara boş boş bakar, bu da onları sakinleştirir.

Maude, "Üzgünüm patron," diye mırıldanır.

Sonra Simon bir şeyi çeker ve bir ses duyulur, paslı menteşelerin çılgılığı.

Bir kapı. Bir tuzak kapısı. Bayat kokulu bir havayla açılıyor.

Nefesimiz kesiliyor.

Sırıttıyor, bir sihirbaz gibi cebinden bir el feneri çıkarıyor ve ışığı aşağıya doğrultuyor. Altıya altı metreden fazla olmayan bir alana açılan ahşap bir merdiven var. Beton duvarlar, beton zemin. Ürperiyorum. Aklıma gelen ilk kelime *zindan*.

"Vay canına," diyor Dakota.

"Bu ne için? Depo mu?" Maude soruyor.

"Kahretsin, muhtemelen gizli bir sığınaktır," diyor Kristin. "Önceki sahibi bir hazırlıkçıydı."

"Henüz merdiveni denemedim." Simon elini omzuma koydu. "Neden bu onuru sen kazanmıyorsun?"

İ neredeyse Gül, düşünmek o Şaka yapıyorum.

Ama onun ifade eli hala omzumda.

"Ya kırılırsa?" diye sordum. "Güvenli olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Kötü haber vermekten nefret ediyorum, tatlı Winona, ama hayat belirsiz." Simon gülümsüyor. "Bununla birlikte, seni hiç yanlış yönlendirdim mi? Seni hep korumadım mı?"

"Evet," diyorum, muhtemelen on bin örümceğin yaşadığı karanlığa bakarak.

"Korkudan sevgiye," diyor Maude.

Bu sözleri son zamanlarda o kadar sık duydum ki şu anda içi boş geliyor. Bunu oraya gitme düşüncesiyle sıkışan içgüdülerime söyle.

Yavaşça, midem bulanarak vücudumu merdivenden aşağı kaydırdım, ayağımı geçici olarak bir basamağa koydum ve inip inemeyeceğine karar vermek için test ettim.

Ağırlığımı taşıyabilir. Taşıyabiliyor, ben de ikinci ayağımı koyuyorum ve bir kıymık sesi geliyor. Donup kalıyorum ve arkadaşlarıma ne kadar endişeli olduğumu ifade eden bir bakış atıyorum.

"İyisin," diye güvence veriyor Kristin. "Bunu başarabilirsin."

Merdivenin kenarlarını ellerimle kavıyorum ve her seferinde bir basamak iniyorum. Her adımda gıcırtılı, kıymıklı bir ses çıkıyor, sanki bu ahşap her an parçalara ayrılmaya hazırmış gibi. Kim bilir ne zamandır buradaydı, birileri buraya inmeyeli ne kadar zaman olmuştu. Burnuma nemli bir küf kokusu çarpıyor. Nihayet, merdivenden aşağıya doğru altı zorlu ve korkutucu adım attıktan sonra dibe iniyorum.

Yukarıdan bana bakan yüzlere bakıyorum.

Demek kendi mezarında olmak böyle bir şey. Hep merak etmişimdir.

Bir an için yüzlerinin acımasız kahkahalara dönüştüğünü hayal edebiliyorum. Tuzak kapısını tekmeleyip kapattıklarını, üzerine bir kaya parçası koyduklarını ve beni burada bırakıp gittiklerini hayal edebiliyorum. Kendimi çok küçük, korkmuş ve çaresiz hissediyorum.

Ama sonra hepsi teker teker bana katılıyor, her biri aşağı indiğinde toz bulutları yükseliyor. Beş kişi için çok sıkışık bir durum. Scarlett'in gitmesi en iyisi olabilir, çünkü bunun klostrofobisi olan ya da eskiden klostrofobisi olan biri için kolay olacağını sanmıyorum.

"Hanımlar, konuşmamız gereken ciddi bir konu var," diyor Simon, topluluğuna konuşma yapmak üzere olan bir futbol koçu gibi ellerini ovuşturarak. Bunun ne kadar ciddi olduğunu anlatmak istercesine gözlerimizin içine bakıyor.

"Ne oldu?" Kristin soruyor.

Bu yakın mesafede nefesinden alkol kokusu aldığımı eminim. Dakota'nın BO'sunu, Simon'ın baharatlı tıraş losyonunu ve Maude'un öğle yemeğinde fıstık ezmesi yediğini de koklayabiliyorum. Bundan sonra temiz havanın değerini daha iyi anlayabilirim.

Simon sesini alçaltıyor, çenesini sıkıyor. "Mirror House'da bir fare var."

BİR VURUŞ GEÇİYOR ve birbirimizin yüzünde burada olmayan bir tanıma kıvılcımı arıyoruz. *Bir fare*. Tam olarak ne demek istiyor?

Kristin, "Ava denen kıza tuzakları çöp bidonunun yanına kurmasını söyledim," diyor.

Maude'un gözlerinde bir *a-ha* ışığı yanar. "Muhbir demek istedi." Dakota kaşlarını çatarak, "Kafam çok karıştı," diyor.

"Maude anladı. TikTok paylaşımlarımızda grubumuzu ifşa etmek isteyen gizli birilerinin olduğunu söyleyen yorumlar var." Simon iç çekerek ellerini saçlarında gezdiriyor ve saçlarını daha da dalgalandırıyor. "Oturabilir miyiz? Bu muhtemelen uzun bir tartışma olacak."

"*Burada* mı?" Kristin kirli beton zemine şüpheli bir bakış atarak soruyor.

Simon, "Mutlak takdir yetkisine ihtiyacımız var," diyor.

Burası sadece iğrenç değil, betonu örümcek ağı gibi saran kılcal çatlaklar var. Duvarlar üzerimize çökerse hiç şaşırırmam. Ama bu kulağa önemli geliyor. Hepimiz sıkı bir çember oluşturup bağdaş kurduk, dizlerimiz birbirine değiyor. Şimdi Scarlett'in gitmesinin daha iyi olduğuna eminim. Bizimle buraya sığmazdı bile.

Scarlett'in gitmesi daha iyi.

Gerçekten öyle.

"Bundan sonrası benim çemberim," diyor Simon. "Güvenim buraya kadar. Sizler benim *imparatorluk* elçilerimsiniz. Roma ordusunda, bu en yüksek rütbeli bir komutandı. Şu andan itibaren bu sizsiniz. Benim A takımım. Kaptanlarım."

O kadar çok farklı dil ve metafor var ki başım dönüyor ama yine de başımı sallıyorum.

Kendisini çılgına çeviren TikTok yorumlarının ekran görüntülerini paylaşıyor. Biz de sessizce tek tek okuyoruz.

100 TARİKAT oraya gizlice giren birini tanıyorum ve yakında onları ifşa edecekler 🙏

Kült Kült Kült orada yaşayan arkadaşım delilik olduğunu 🍌 söylüyor

Tarikat, bu adamın beyni yıkanmış tüm bu kadınlarla yattığını biliyorum. 🍌

Hazır olsanız iyi olur... Yakında tüm dünya ne yaptığınızı öğrenecek. 👁

Bu yorumları sindiriyorum. Evet, ne zaman biri bana ve arkadaşlarıma tarikat üyesi demeye kalksa biraz alınıyorum. Ve evet, bu evdeki birinin ev hakkında dışarıdakilere ya da Simon'ın deyimiyle "Hayalperestlere" dedikodu yaptığını düşünmek sinir bozucu. Ama bu beklediğimden çok daha hafif. Yorumlar yüzden az takipçisi olan isimsiz birinden geldi. Sosyal medya yorum bölümleri her zaman mide bulandırıcı cehennem manzaralarıdır. Bizimki neden farklı olsun ki?

Kristin onları en son okuyan kişi, kaşları kırışmış, dudakları kıpırdıyor. Burnunu çekerek telefonu Simon'a geri veriyor.

Maude sonunda sessizliği bozarak, "Aptal herif," diyor.

"Bunun doğru olup olmadığını nasıl teyit edebiliriz?" diye sordum. "Bildiğimiz kadarıyla bu sadece bir trol olabilir."

Simon ellerini birleştiriyor ve sanki benim aptallığım için dua ediyormuş gibi gökyüzüne bakıyor.

Dakota, "Belki o kişiye mesaj atmayı deneyebilir ve kimi tanıdığını sorabiliriz-" diyor.

"Bu varoluşsal bir tehdit." Simon bunu bize vurgulamak için yere vuruyor. "Eğer birileri Mirror House hakkında bilgi sızdırıyorsa, bir sonraki adımda *benim hakkımda*, benim yöntemlerim hakkında bilgi sızdırıyor olacaklar. Gizli bilgiler."

"Ne gibi?" Kristin soruyor.

"Kapalı kapılar ardında devam eden faaliyetler hakkında ayrıntılar, Kristin," diyor. "Tedaviler. Seanslar. Terapötik teknikler." Her birimizin elini teker teker sıkıyor. "Yöntemlerimin alışılmadık olduğunu biliyorsunuz. Birçok insan yaptığım işi anlamıyor. Bazı şeyler ortaya çıkarsa mahvolabilirim." Ela gözleri yalvarıyor. "Bundan pek bahsetmiyorum ama ben Kaliforniya eyaletinde lisanslı bir psikoloğum. Bu da yozlaşmış Rüya Dünyası'nda bağlı olduğum bazı sözde 'etik kurallar' olduğu anlamına geliyor. Ve ben bunlara uymuyorum."

"Neden sadece ... ehliyetinden vazgeçmiyorsun, Patron?" Maude soruyor.

"Artık bunun için biraz geç," diyor Simon sessizce. "Yapsam bile, bu noktaya kadar olan her şey beni yine de sıcak suya sokacaktır."

Aman Tanrım. Annemin onu ihbar etmekle tehdit ettiğini hatırlıyorum. Bu benim annem mi, TikTok gönderilerimize yorum yapan? Bu çok utanç verici olurdu. Ama annem her zaman mükemmel noktalama işaretleri konusunda titizdir ve emojileri küçümser. Hayır, o olamaz.

Simon kendini zorlukla kontrol altında tutuyormuş gibi dikkatli nefes alıp veriyor ve ben ilk kez onda gerçek bir kırılma görüyorum. Bana hep insanüstü görünmüştür. Ağlamaz. Nadiren öfkesini kaybeder. Korku ona yakışmazdı. Ama şu anda, sarsılmış durumda.

"Sen bizim psikoloğumuz değilsin," diyor Kristin. "Ne fark eder ki?"

"Oh, inan bana, bu önemli. Kaliforniya eyaletinin gözünde ben ücretsiz çalışan lisanslı bir psikoloğum," diyor Simon. "Sadece lisansımı kaybetmekle kalmayabilirim, yaptıklarımdan dolayı ciddi yasal işlemlerle de karşılaşabilirim. Sivil mahkemede, değerim olan her şey için dava edilebilirim - ki bu da kabul ediyorum ki çok fazla değil. Ancak cezai suçlamalarla da karşı karşıya kalabilirim."

Maude, "O zaman ehliyetinden vazgeçmek zorundasın," diyor.

"Maude," diyor Simon sabırsızlıkla. "Kurul, halihazırda gerçekleşmiş herhangi bir suiistimal üzerinde yargı yetkisini elinde tutacaktır. Aslında, eğer rapor edilmiş bir şey varsa, şu anda lisansımı teslim etmem geri tepebilir ve yaptığım şeyin daha da derinlemesine incelenmesi için kırmızı bayrakları yükseltebilir."

"Yine de herhangi bir şeyin rapor edilip edilmediğini bilemez miydiniz?" Kristin soruyor.

Simon çenesini sıkarak, "Bunun yarattığı gerçek tehdide odaklanmıyormuşsun gibi hissediyorum," dedi. "Şu anda şebekeden uzaktayım. Santa Cruz'dan taşındığımızdan beri posta almadım. Odak noktam inşa ettiğimiz şey oldu."

"Bu çok saçma!" Dakota alışılmadık bir ateşle söylüyor. Dakota genellikle tembelce sırtır ve devasa ot dumanı bulutları oluşturur. Sinirlenecek bir tip değildir. Ama anlaşılan söz konusu Simon olduğunda farklı kurallar geçerli oluyor.

"Cidden. Bu kadar sorun mu? Bedava tavsiye vermek için mi?" Kristin diyor ki. "Bu doğru olamaz."

"İnanın bana, lisans almak için bu acımasız etik sınavlarına ve derslerine giren benim." Parmaklarını dikleştiriyor ve çenesine dayıyor. "Neden bahsettiğimi biliyorum."

"Bu çok yanlış görünüyor!" Dakota'nın sesi duygusallıktan cızırdıyor. "Sen sadece kalbinin iyiliği için bir şey yaptın. Ne yani, Gandhi'yi de dava ederler mi?"

"Ellerinden gelse eminim yaparlardı," diyor Simon acı bir homurtuyla. "Dışarıdaki Rüya Dünyası Uyanmışları bir tehdit olarak algılıyor. İnsanların uyanmasını istemiyor. İnsanların kapı bekçilerine ihtiyaç duymadan birbirlerinin hayatlarını iyileştirmelerini istemiyor. Aydınlanmayı istemiyor, çünkü aydınlanmadan kim para kazanabilir? Ve eğer insanlar kendi kurallarını koymak ve komünal ve alışılmadık bir şekilde yaşamak için toplumu soymaya başlarsa Tanrı korusun! Benim gibi insanlar, ne pahasına olursa olsun durdurulacağız. Zaman kadar eski bir hikaye." Sesi duygusallıktan çatlıyor. "Sıkıştım çünkü bunu hissediyorum - bu yüksek gücü, bu derin, yankılanan, evrensel yerçekimi beni insanlara yardım etmeye çekiyor. Bu hareketi büyütme ve daha büyük bir şeye dönüştürmek için. Ama ne kadar büyürsek, kapatılma ihtimalimiz de o kadar artıyor."

Başım dönüyor ve kendi duygularıyla savaşıyorum. Bu nemli beton çukurda otururken, sevdiğim her şeyin, hayatımı üzerine kurduğum her şeyin parçalanabileceği düşüncesiyle karşı karşıyayım. Tam olarak anlayamadığım yasalar yüzünden yok olabilir. Ve bu çok korkutucu.

Simon bize doğru uzanarak, "Bunu çözmek için hepinizin yardımına ihtiyacım var," diyor.

Ellerini tutuyoruz, ikişer elimiz onun ellerinde. Maude daha da yaklaşarak Simon'a sarılıyor. Kristin de katılıyor, sonra Dakota, sonra ben. Çok geçmeden grupça sarılıyoruz ve Simon merkezde olmak üzere hep birlikte mırıldanıyoruz, içimiz kıpır kıpır oluyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve şu anda bu Rezonansa yapabildiğim her pozitifliği ışınlıyorum. Evrenden bu grubu ve Simon'ı korumasını istiyorum.

"Fareyi bulmama yardım etmelisin," diyor Simon. "Çünkü bizim sonumuzu getirmeye çalışıyorlar."

"Bir fare bulabilirim patron," diyor Maude, burun delikleri alevlenerek.

"Ve ne yazık ki, bu karışıklık nedeniyle, şimdilik yeni işe alımları durdurmamız gerekecek. Sınırlarımızı kapatacağız." Sanki bu kısım onu en çok üzen kısımymış gibi başını sallıyor. "TikTok'ta yayın yapmayı durdurmak, internet hizmetimizi kesmek ve -ne yazık ki- bu evde kimsenin telefon kullanmaması yönünde bir politika uygulamak istiyorum."

"Hayır!" Dakota, sanki az önce ona bir kedi yavrusunu öldüreceğini söylemiş gibi feryat ediyor. "Kanalımız olsa da, çok fazla takipçimiz var-"

"Biliyorum," diyor Simon. "Şu anda bunun bir önemi yok."

Dakota şu anda TikTok için ağlayacak. *Hadi* ama. Kendine gelmesini söylemek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

Simon, "Dakota, sosyal medya gerçek değil, rüya içinde bir rüya," diyor. "Belki de bu ilahi bir elin bizi asıl yolumuza, yani şebekeden uzaklaşmaya yönlendirmesidir. Şimdi gerçekten şebekeden kurtulmuş olacağız."

Zaten herkesin telefonu zar zor çalışıyor ve internet hizmetimiz o kadar yavaş ki 1996'dan kalma gibi. Yine de her şeyin kesilmesi fikri tedirgin edici.

"Peki ya acil durumlar?" Ben soruyorum.

"Komşulara koş," diyor Simon. "Telefonlarını kullan."

Tatil evi olduğu için çoğu zaman orada bile olmayan komşular. Bizi baş belası ilan edip yetkilileri çağırmakla tehdit edenler. Eminim buna bayılacaklardır.

"Çok mantıklı," diyor Maude. "Bunu uygulamaktan mutluluk duyarım. Rastgele aramalar yapabilir, kimsenin kaçak mal sokmadığından emin olabilirim."

"Teşekkür ederim Maude. Bu gerekli olabilir." Simon sakalını sıvazlıyor. "Artık hepiniz benim koruyucularımsınız. Bunu duydunuz mu? Sizler benim yakın çevremsiniz. Önümüzdeki haftalarda, aylarda, başkalarını da iç çembere katılmaya davet edebiliriz, *elçilerim*, ama şimdilik bu kadar."

Başımızı sallayarak onaylıyoruz.

"Bunu bir düşünün. İnsanlarla konuşun. Kokusunu al. Bu gece bir parti düzenleyeceğiz, etrafta dolaşıp bilgi toplayacağız. Değişiklikler hakkında bir duyuru yapacağım ve hemen o anda uygulamaya koyacağız. Beğenmeyenler siktirsin gitsin." Simon'ın boynundaki damarlardan biri kabarıyor. "Yarın sabah yedide buraya geri geleceğiz, böylece kafalarımızı bir araya getirip kim olduğunu anlayabilecek miyiz diye bakacağız. Burası yeni buluşma noktamız. Bu görevin Uyanış'a yüzde yüz kapalı olmasını istiyorum."

Bir tur evet mırıldanıyoruz. Varoluşsal bir tehditle karşı karşıya olmamıza ve korku tepkimin harekete geçmesine rağmen, bu görev beni güçlendiriyor. Bu insanları ne kadar çok sevdiğimi hatırlıyorum, şimdi yine sadece biz varız. Onlar benim arkadaşlarım ve ailem. Bu birlikteliğe ihtiyacım vardı. Onlara ihtiyacım var. Bana ihtiyaç duyulduğunu bilmeye ihtiyacım var.

Ayağa kalkıp gerinirken biraz kör oldum. Üzerimizdeki gökyüzü hiç bu kadar parlak görünmemişti. Simon bizi ne kadar çok sevdiğini söylüyor, "OG Mirror House kızları". Bana göz kırptıyor ve ben de uzun zamandır yaşamadığım o heyecanı yaşıyorum.

"Bir şey daha var," diyor parmağını dudaklarına götürerek. "Kulağa aptalca gelecek, bu yüzden bana katlanın." Kendi kendine gülüyor. "Şu andan itibaren hepinizin saçlarını örmenizi istiyorum."

Kulağa aptalca geliyor, bu yüzden kıs kıs gülüyoruz. Ama Simon'ın gülümsemesi her birimizin yüzünü incelerken sabit kalıyor.

"Ciddiyim," diyor. "Bu birliğin sembolü. Kendinizi bu işe adadığınızı görmemin bir yolu, bu grup, burada, biz Uyanmışlarız. Kendi ligimizdeyiz." Uzanıp Kristin'in beyzbol şapkasının arkasındaki delikten geçirdiği sarı atkuyruğuna dokunuyor. Sonra Maude'un gümüş rengi kumral topuzunu sıkıyor.

Sonra, bandanayla gizlenmiş Dakota'nın kafası. Sonra parmaklarını kahverengi dalgalarının arasında gezdiriyor. "Şapka yok. Bandana yok. Saklanmak yok. Sadece gizli favorilerim için tek bir örgü."

Tepki vermeleri için diğer kızları izliyorum çünkü bu istek karşısında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Ama o bana çok şey verdi, Mirror House bana çok şey verdi ve onun "gizli favorileri" olmamızı seviyorum. Ben de onlarla birlikte başımı sallıyorum. Sonra merdivene dönüyorum ama Maude kolumu tutuyor.

"Hey, hey, hey," diyor. "Nereye gidiyorsun, tatlım? Patronu duydun."

Onlara tekrar bakıyorum. Maude topuzunu gevşetiyor, Dakota bandanasını çıkarıyor ve Kristin saçını at kuyruğundan kurtarıyor. Şimdi mi? Gerçekten mi? Bunu şimdi mi yapıyoruz? Tamam o zaman.

Simon kollarını kavuşturmuş, gururla izliyor. Saçlarımı parmaklarımla tarıyorum ve üç bölüme ayırıyorum. Kollarımın tüyleri diken diken oluyor. Scarlett'in sesi kafamın içinde yankılanıyor: *"Bir keresinde ona saçımı keseceğimi söyledim ve eğer kesersem beni evden atmakla tehdit etti."*

Hadi ama, o zaman da söylemiştim. O kadar da kötü değil.

Bana inanmıyorsun, dedi açıkça. Bunu öylece yapacağımı mı sanıyorsun? Yukarı.

Dakota gülerek "Şu halimize bak," diyor ve saç örgülerimizi çekiştiriyor. bir dizi tren düdüğü çalıyor.

Tüylerimin diken diken olmasına aldırmadan ben de gülüyorum.

Delikten teker teker çıkıyoruz, hepimizi bir arada tutan yeni bir gizli tutkal olduğunun tamamen farkındayız. Bir yerlerde kokusunu alabileceğimiz bir fare varken ne kadar uğursuz bir durumla karşı karşıya olduğumuzu düşünsem de Santa Cruz'dan beri hissetmediğim bir neşe var içimde. Kıkırdıyor ve birbirimizi itiyoruz ve her şey yine eğlenceli ve oyun gibi - ta ki Maude çimlerde bir jartiyer yılanı görene kadar.

"Lanet olsun!" diye bağılıyor, yüzü bembeyaz oluyor.

Gruptan geri sıçrar ve sanki hiç burada değilmiş gibi bir anda eve doğru koşar. Kristin, Dakota ve Simon gülmekten iki büklüm oldular. Ama ilk kez kendime soruyorum, Simon'ın terapisi işe yarıyor mu?

Ve sonra bir suçluluk duygusu karnıma vuruyor.

Yaptığı onca fedakarlıktan sonra bunu düşünmeye nasıl cüret ederim?

Aynalı Evin Kızları* belgeselinden alıntı: *Bir Yıl Sonra

YER: Görüşülen kişinin evi, Raven's Landing, Kaliforniya

SCARLETT şimdi kanepede, köpeğinin başını kaşıyor.

İşler sarpa sarmadan hemen önce oradan kaçtım. Ve ondan sonra ne olduysa çok hızlı olmuş olmalı. Çünkü ben hala Mirror House'da yaşarken TikTok hala açıktı, insanların telefonları vardı, tuhaf saç örme kuralları yoktu ve kesinlikle intihardan bahsedilmiyordu. *Bir tane bile* yoktu.

Haberleri duyduğumda, tüm bu ön sayfalar, her kanalda yer alan haberler, bir türlü aklım almadı. (Gözyaşları) Kopmuş saç örgülerini ve ayakkabıları gösterip durdular, bilirsiniz işte... beynimden asla söylemeyeceğim korkunç bir görüntü.

Uzun süre inkar ettim, bunun bir yalan olduğunu düşündüm. Hepsi okyanusa atlamadı. Kaçtılar. Gittiler. Saçlarını kestiler ve birlikte bir yerlere kaçtılar. Çünkü neden? Bunu neden yapsınlar ki? Uğruna yaşayacak çok şeyleri olan insanlardı bunlar. Ayrılırken kitlesel bir yıkıma doğru gittikleri konusunda hiçbir uyarım olmadı. Bunlar mantıklı insanlardı. Genç, güzel, harika insanlardı ve hepsini çok seviyordum ve bu şekilde bitmemesi gerekiyordu.

(Gözlerini siler, uzaklara bakar) Sonra tüm sahil boyunca kumsallara vuran ceset parçaları bulmaya başladılar. DNA kullandılar ve bazıları tanımladılar. Ve fark ettim ki, lanet olsun. Bu

Gerçek. Dünyanın kenarından atladılar. Hepsi öldü.

PARTİ ZAMANI.

Oturma odası o kadar kalabalık ki, fazladan yer açmak için kanepeleri duvara dayıyoruz. Eski püskü boombox çıkıyor, müzik yükseliyor, herkes Prince'le birlikte zıplıyor ve şarkı söylüyor. Işıkları kısıyoruz ve yemek masasını içkiyle, çok fazla içkiyle ve mini ev yapımı burritolarla dolu bir kurabiye tabakasıyla süslüyoruz.

Simon, kara ışık ve lav lambasının yanındaki köşede, Scarlett'in gittiği sıralarda buraya gelen evin en yeni üyelerine el kol hareketleri yaparak vaaz veriyor. Kafamda her şey birbirine karışıyor, bir sürü insan gelip gidiyor. Biri parlak mavi saçlı, diğeri siyah ve iki tane de esmer var. Şu anda bu karanlık odadaki bütün uzun saçlı kadınları ve gölgelerin içinde birbirlerine ne kadar benzediklerini fark etmekten kendimi alamıyorum; genç, güzel ve bir yığın kağıt bebek gibi birbirlerine benziyorlar.

Kesinlikle bir tipi var, diye fısıldıyor Scarlett'in

hayaleti. Elimi yeni örgümün ipinde gezdiriyorum.

"Heyo," diyor Kristin kulağıma, beni o ana geri döndürerek.

Kupasını tutuyor. "Şerefe. Zehre ve panzehire."

Alkol geçmişi göz önüne alındığında, sözleri beni biraz tedirgin ediyor. Onun için endişeleniyorum. Sürece güvenmeye çalışıyorum, Simon ne yaptığını biliyor, ama en son odasına baktığımda pencere kenarındaki boş votka şişeleri bana göz kırptı.

"Çok şiirsel, Kristin," diyorum.

"Ben lanet olası bir Sophia Plath'ım."

"Sylvia."

"Her neyse."

Bardakları tokuşturuyoruz. Parti daha yeni başladı ve onun kapakları çoktan yarıya indi. Kristin yeniden içmeye başladığına göre, barmenlik günleri sona erdi. Onun yerine, kulpu eksik bir kupa, mor dudaklı bir gülümseme ve ses düğmesi on bire kadar açık bir şekilde etrafta dolaşıyor.

"Herhangi bir ipucu var mı?" diye bağıyor müzik eşliğinde. "Unutmayın, bir görevdeyiz."

Onun coşkusu ve merlot ekşisi nefesi karşısında irkiliyorum. "Henüz bir şey yok."

Çenesini köşedeki duvara yaslanmış, telefonunu karıştıran Robin'e doğru çeviriyor. Onun yanında Scarlett'in gitarının durduğu köşe vardı. Yumruk gibi.

"Paramı ona yatırıyorum," diyor Kristin.

"Hiç param yok, ama olsaydı da ondan alırdım," diye kabul ediyorum. Robin ilk kohort dalgasından sonra bu küçük sarı Honda ile geldi.

Accord, Maude'dan daha yaşlı. Robin her gece içinde tek başına uyuyor. Etrafta dolaşıyor ve konuşmalara katılmaya çalışıyor, her zaman kenarda duran bir uzantı. Sürekli günlük tutuyor, telefonuna ilham verici notlar yazıyor, Simon grupla konuşurken sanki okuldaymış gibi elini kaldırıyor. Sosyal açıdan çok beceriksiz. Şakalarımı gülmüyor. Uzun, kıvrıkcık sarı-kahverengi saçları, dev kırmızı gözlüklerin arkasına gizlenmiş tembel bir gözü çerçeveliyor.

Bugün erken saatlerde Simon, Floaters'a oturma odasında şakayla karışık sabun kutusu adını verdiği on sekiz inç yüksekliğinde ahşap bir platform inşa ettirdi. Şamandıracılar bu görevden o kadar keyif aldılar ki platformu saykodelik papatyalar ve kalplerle boyadılar. Şimdi onun üzerinde duruyor ve ellerini havaya kaldırarak herkesin dikkatini çekiyor. Sanki biz onun orkestrasıymışız ve o da orkestra şefiymiş gibi bütün bir odayı bu şekilde susturabilmesi çok şaşırtıcı. Müzik kutusu bile sustu.

"Bu şeyin üzerinde ilk kez duruyorum," diyor biraz mahcup bir ifadeyle. "Bu kadar uzun olmak... garip hissettiriyor. Herkes beni duyabiliyor mu?"

Başımızı sallayarak ve evet diyerek onaylıyoruz.

"Harika. Sanırım iki yıl boyunca aldığım tiyatro derslerinde *izleyicilerime projeksiyon yapmam öğretildi*-" bu sözleri alaycı bir şekilde söylüyor ve kalabalık gülüyor "- karşılığını aldım." Gülümsüyor. Buradan onun paranoyayla boğuşan bir adam olduğunu asla anlayamazsınız. Onunla empati kuruyorum. O

başkalarına en kötü korkularının üstesinden gelmeyi öğreten bu ruhlu grubu yarattı ve şimdi hak etmediği tepkilerle karşılaşma olasılığıyla karşı karşıya.

Ama bir parçam bu noktaya gelmemesini diliyor. İyi giden bir şeyimiz vardı. Bu yeni kurallar her şeyi değiştirecek mi?

"Artık zamanı geldi, millet," diyor. "Cesur, inatçı hamleler. Benimle birlikte bilinmeyene doğru yürümeye hazır mısınız?"

Maude odanın öbür ucundan, "Aynen öyle patron," diye bağıyor.

"Ayna Ev'e ilk geldiğimizde, Uyanmışlar bu imgeye sahipti." Sanki bir resim çiziyormuş gibi elini havada gezdiriyor. "Bu altın ütopyaı birlikte inşa edeceğimizi hayal ettik. Kendi yiyeceğimizi yetiştirecek, şebekeden uzak yaşayacak, Rüya Dünyasına veda edecektik." Sırıltısı eriyor. "Ama bunun yerine kendi sosyal medya hesabımızın kölesi olduk. *TikTok*." Bu kelimeyi aptalca bir kelime, anlamsız bir oyuncakmış gibi söylüyor, ki sanırım öyle. "Rüya içinde bir rüya. Mesajlar, telefon görüşmeleri ve videolar - bunların gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi? Gerçek olanın *bu* olduğunu biliyorsun. Şu an. Bu an. Yanınızdaki kişi gerçek. Uzanın ve onlara dokun. Dokun."

İnsanlar kıkırdıyor ve komşularına dönüyor, onları şakacı bir şekilde itmek, kollarını dolamak ya da bir düğme gibi tenlerine basmak için geçici olarak uzanıyorlar.

"Gerçeklik," diyor. "Gerçeklik *bu*. Bu mu?" Telefonunu havaya kaldırıyor. "Bu gerçeklik değil."

Maude, sanki işaretini bekleyen bir aktörmüş gibi, elinde mutfağımızın çöp tenekesiyle ona doğru yaklaşır. Telefonunu içine atar.

"Hayal dünyasını sikeyim," diye bağıyor. "Rüya içindeki rüyayı sikeyim. Uyan!"

Simon tanıdığım en güzel konuşan insan ve sık sık küfretmiyor, bu yüzden küfrettiği zaman da derinden etkileyen bir keskinliği var. Oda fısıltılarla çınlamaya başladı.

"İleriye dönük olarak, Woken'lar olarak şebekeden ayrılma konusundaki orijinal vizyonumuza tamamen bağlı kalmaya karar verdik," diyor genişçe gülümseyerek. "Kelebek etkisi olmak. İnterneti kesiyoruz. Öldürüyoruz

TikTok hesabı. Biz telefonlarımızı bırakıyoruz. Sizden de aynısını yapmanızı istiyoruz."

Bir nefes alma ve konuşma korusu.

"Aşırı göründüğünü biliyorum ama neden buradasınız? Biz neden buradayız?" Bunu daha yumuşak bir sesle soruyor, yumuşak tonu odadaki enerjiyi de sakinleştiriyor gibi görünüyor. "Rüya Dünyasında yaşadığınız hayatı yaşamak için mi buradasınız? Yoksa ruhani bir ders almak için mi buradasınız? Daha derin bir anlayış bulmak için mi? Bazen yeniden bağlanmak için bağlantıyı kesmeniz gerekir."

"Peki ya ailelerimizle iletişimde kalmak?" diye soruyor birisi. "Eyaletler arası yolun yaklaşık bir buçuk mil yukarısında güzel bir kafe var.

Yolda," diyor. "Dışarıda bir ankesörlü telefon var. Birkaç kilometre ötede içinde bilgisayar ve internet olan bir kütüphane var. Ve başka ne var biliyor musunuz? Eğer istediğin buysa, dışarıda koca bir Rüya Dünyası var! Bunu son derece nazik bir şekilde söylüyorum, millet - eğer rüyayı yaşamaya devam etmek, gün boyu telefonlarınızı kaydırmak istiyorsanız, sizi durdurmuyorum. Ama *kalmak* istiyorsanız, bu zorunlu. Bunun büyük bir istek olduğunu biliyorum ama sizden bunu hemen şimdi yapmanızı istiyorum."

"Var mısın, yok musun?" Maude profesyonel bir güreşçi edasıyla bağırıyor, elini cebine *atıp* kendi telefonunu çöp kutusuna atarken bir yandan da odanın içinde dolaşıyor.

"Yeniden bağlanmak için bağlantıyı kesin," diyor Simon, ellerini kavuşturup kalabalığın yükselen gürültüsü arasında onlara doğru bağırarak. "Korkudan sevgiye. Korkudan aşka. Sevmekten kork."

Bazıları ilahide ona katılır. Diğerleri çatık kaşlarla, telaşlı ve şaşkın bakışlarla birbirlerine dönüyor. Simon'ın konuşmasından önce vaaz verdiği gözleri parlayan kohort kızlarının hepsi sadakatlerini göstermek için hemen ön tarafa koşuyor. Rastgele birkaç kişi de hiçbir şey olmamış gibi kapıdan dışarı fırlıyor. Sanki araçlarına binip hızla buradan gideceklermiş gibi.

Kısacası, tam bir kargaşa.

Çok fazla beden var, çok fazla konuşma var, insanlar odanın önüne çıkmaya ya da kapıdan çıkmaya çalışırken çok fazla hareket var. Bağrıışmalar başladığında ilk başta insanların kızgın olduğunu düşünüyorum ama kısa sürede Yüzücüler ve Dakota'nın

Simon ile birlikte "Sevmekten kork, sevmekten kork, sevmekten kork..." diyerek ilahi söylemek Dakota, yüzük ışığı ve telefonu olmadan, kollarına sarılıp ilahi söyleyerek çok çıplak görünüyor. Onun bir köşede, bir sandalyenin üzerinde durup belgeselcilik oynamasına o kadar alışmışım ki. Maude, Kristin ve benim yanıma geliyor ve telefonlarımızı kutuya atıyoruz.

Oda etrafımda çılgın bir enerjiyle dönerken kendime sorun yok diyorum. Parti enerjisi. Sarhoş enerjisi. Tartışma enerjisi. Duygusal enerji. Zaten önemli olan iki telefon numarasını ezberlemiştim: annemin ve Scarlett'in. Resimlerim ve anılarım bir bulutta yaşıyor. Eğer Rüya Dünyası'na dönersem, onları geri alabilirim.

Az önce bunu mu düşündüm? Burada, kasırganın gözünde başım dönmüş bir şekilde dururken, çok boş geliyor.

Tek kelime. İki harf. *Eğer.*

Oraya asla geri dönemeyecekmişim gibi.

Ertesi sabah, Uyanmış sığınak toplantımız için erkenden kalktım. Mirror House'un geri kalanı uyurken biz dışarıda koşuştururken fısıldayarak gülüyoruz. Muhtemelen dün gecenin yarısı kadar araba vardır. Dürüst olmak gerekirse, bu bir rahatlama. Nefesimiz havada buğulanıyor, sımsıkı sarınmışız ve yanımızda muhtemelen sığınağa indirecek kadar becerikli olmadığımızı fark ettiğimiz kahve ve çay fincanları taşıyoruz. Fincanları çimlere bırakıp teker teker aşağı iniyoruz.

"Pee-yew," diyor Kristin, biz yere otururken elini yüzünün önünde sallayarak. "Maude, ejderha nefesin ölümcül."

Maude kasıtlı olarak Kristin'in üzerine üfler. "Ah, olmaması çok kötü," der üzüntüyle. "Sen hâlâ hayattasın."

Dakota ceketinin kabarık kapüşonunun içinden küçük pembe gözlerini kırıştırıyor. "Çok yoruldum amına koyayım."

Ne kadar erken olsa da bu sabah saçlarımızı örmeyi başardık. Simon uzanıp minnettar bir gülümsemeyle her birine dokunuyor. Bu beni gıdıklıyor.

"Tamam," diyor Simon. "Benim Uyanmış kadınlarım. *Elçilerim*. Farenin kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Maude, "Her kimse, ya *hasta la vista* ya da hâlâ buradaysa, artık ispiyonculuk yapacak telefonu yok," diyor.

"Robin'in arabasının hâlâ burada olduğunu gördüm," diyor Kristin. "O olduğunu biliyorum çocuklar."

"Dün gece telefonunu aldın mı?" Maude'a sordum.

Maude gözlerini kırptırır, açıkça hatırlamaya çalışmaktadır.

"Robin garip bir ördek," diyor Simon. "Ama seanslarında... oldukça istekli." Görmediğime sevindiğim bir anısını hatırlarken dudaklarında sinsi bir yarı gülümseme beliriyor. "Bu kadar derinlere gizlenmiş olsaydı bir şey olurdu." Kaşları kırışıyor. "Şaşırmazdım. Gerçekten şaşırmazdım. Bizi alaşağı etmek için her şeyi yaparlar."

"Bana telefonunu vermedi," diyor Maude aniden, sanki bunu yeni fark ediyormuş gibi. "Yüzde doksan sekiz nokta beş eminim."

"Çok kesin," diyorum.

"Ne yapacağımızı biliyor musun?" Simon parmaklarını şıklatarak söylüyor. "Winona'ya etrafta dolaşıp hâlâ burada olanların yoklamasını yaptıracağız ve Maude da bu insanların her birinin cihazlarını bize verip vermediğini iki kez kontrol edecek."

"Anlaşıldı," diyor Maude, yumruğunu sıkarak.

"Ve bayanlar, lütfen," diyor Simon, ellerini beyazlayacak kadar sıkarak. "Bir numaralı göreviniz bu kişinin kim olduğunu bulmak. Varoluşsal tehdit. Her şey buna bağlı."

Beynimde uçuşan soruları ona yöneltmiyorum. Bu neden bu kadar önemli? Rastgele bir kişiden gelen dört gizemli TikTok yorumu tüm bunlara değer mi? Bunun yerine benim düşündüğüm şeye, yani bu ütopayı tekrar rayına oturtmaya odaklanamaz mıyız? Peki ya arkada ilgilenmemiz gereken bahçeler ne olacak? Ya da kamp alanından hala düzgün bir şekilde kaldırılmayan çöpler? Peki ya aşırı kalabalık kobay durumu? Cartman'ın onun yavrularından birini yediğine dair daha fazla hikaye duymak istemiyorum. Kristin bana anlattığında çok korkmuştum.

Bunun yerine herkesle birlikte ben de "Anladınız" diye cıvıldıyorum.

Bir duraklama uzun kollarını küçük grubumuzun etrafına uzatıyor. Simon'ın gözleri kan çanağına dönmüştü. Bugün bana daha yaşlı ve çok daha bitkin görünüyor. Dün gece hepimiz küçük bir deniz kadar şarap içtik. "Son birkaç gecedir uyumakta güçlük çekiyorum," d i y e mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine. "Bu rüyalar..."

Sözlerini bitirirken gözleri doluyor gibi; işte yine o yürek parçalayan kırılganlık. O titreklik, sanki

O da ne yapacağını, bizi nereye götüreceğini, nereye gideceğimizi bilmiyor. Onu bu şekilde görmek bana acı veriyor ama yine de onun da hepimiz kadar insan olduğunu hatırlatıyor. Özgüvenini geri kazanmak ve kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak için her şeyi yaparım.

"Neler oluyor?" Kristin soruyor.

"Son zamanlarda rüyalarımda tarihin büyük adamları tarafından ziyaret ediliyorum," diyor sessizce. "Martin Luther King Jr., Aziz Francis, Abraham Lincoln. İsa Mesih. Julius Caesar. Hepsi bana geliyor, bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Her şey yoluna girecek."

İtirafı o kadar çığ ki, nefesimi içime çekiyorum.

Dakota elini uzatıp onunkini sıktı. "Her şey yoluna girecek."

"Anlamıyor musunuz?" diye soruyor, cam gibi gözlerle her birimize bakarak. "Tüm bu adamlar inandıkları şey uğruna suikasta uğradılar."

"Patron." Maude rahatsız bir şekilde kıkırdıyor. "Kimse seni öldürmeyecek."

"Bu sadece bir rüya Simon," diyor Kristin. "Çok fazla anlam çıkarmamalısın."

Simon'ın kendi düşüncelerinin çölünde tamamen kaybolmuş gibi görüldüğü uzun bir aradan sonra tekrar gözlerimizle buluşuyor. "Sadece bir rüya. Doğru ya."

Teker teker merdivenden yukarı tırmanıyoruz. En son ben çıkıyorum ve beklerken bir kırkayağın kirpik inceliğindeki bacaklarıyla duvara tırmanışını izlerken ürperiyorum. Derim ürperiyor, nemli soğuk ve yağmur kokusu aniden bastırıyor. Sanki duvarlar kapanmak üzere. Sanki toprak çenesini genişletiyor, iskeletimi yutmaya hazır. Gerçekten bir mezarın içinde duruyormuşum gibi hissediyorum.

Yukarı bakıp merdiveni iki elimle kavrayarak tırmanmaya başladığımda Simon gözlerini kırpmadan karanlık bir bakışla bana bakıyor, sanki benim yararına olduğuna karar verse kapıyı üzerime kapatabilir ve bir daha arkasına bakmayabilirmiş gibi.

Titriyorum ve havai fişeklerle dolu bir kalple merdivenden yukarı koşuyorum.

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA BOYUNCA, iç çember daralır.

Maude arama yapıyor ve her telefona el konulup konulmadığını kontrol ediyor. Güzel. Vay be. İnternet yönlendiricisi duvardan söküldü ve taşan çöp kutusunun yanına atıldı. Garaj yolumuzun girişine birkaç GEÇİŞ YASAK ve KAPALI levhası asıldı, "sınırlarımız mühürlendi." Kaosun ardından havaya bir sakinlik yayılıyor ve gerginlik dağılıyor gibi görünüyor.

Günlerim Simon ile oturma odasında sabah meditasyonları ve zihnim uyuşana kadar *feartolove* zikretmekle dolu. Lezzetli çorba tencereleri ve taze ekmek. Yorucu öğleden sonraları yabani otları ayıklamak, bahçeyle uğraşmak ve insanların geride bıraktığı kırık camları ve çöpleri temizlemek. Akşamları şarap içmek ve mum ışığında kitap okumak. Rüzgarın pencereleri tıkırdattığı uzun, sessiz geceler. Simon kuma çizgisini çekip TikTok hesabını kapattığından ve insanlardan telefonlarını bırakmalarını istediğinden beri grup yarı yarıya küçüldü, yaklaşık otuz kişiden on beşe düştü. Eve bir sakinlik geldi. Anladığım kadarıyla Simon kimseyle yatmıyor bile. Son birkaç aya kıyasla gerçekten rahat bir nefes.

"Benlik, satılmış en büyük yalandır" diyor Simon, bizi Hitchcock Yolu boyunca, mülkümüzün önünde yiyecek aramaya götürürken. Elinde bana bir çobanı hatırlatan uzun, eğri büğrü bir baston var, rüzgar saçlarını ve parlak kırmızı parkasını savuruyor. Biz de onu takip ediyoruz. "Yalnızlığımızın nedeni benliğimizdir. Kıskançlığımızın nedeni, diğer insanları incitmemizin nedeni. Gerçek takıntımız. Hepimiz suçluyuz

onun. *Benlik*. Peki benliğimizden kurtulduğumuzda ne olur? Bir grup kucaklaşması için bir araya geldiğimizde, kısa, parlak bir an için kendimizi unuttuğumuzda, birbirimizde kendimizi kaybettiğimizde ne olur?"

Toprak yolun ortasında durdu ve yanıt almak için bize döndü.

Yüzenlerden biri "Daha yüksek bir güçle falan mı bağlantı kuruyoruz?" diye soruyor.

"Esasen evet," diyor Simon, heyecanı yüzünü aydınlatarak. "Sonsuz İlahi Olan ile bağlantı kuruyoruz. Sadece 'benliğimiz' dediğimiz bu yalanları aşarak ruhsal olarak evrimleşebiliriz. Hayatım boyunca giydiğim bu Simon kıyafeti çok güzel bir kıyafet, biliyor musunuz? Ama hepsi bu; bir takım elbise." Bana işaret ediyor. "Ve sen Winona takımınla." Kristin'i gösteriyor. "Sen de Kristin takımınla."

"Mmm," diyor Kristin iç çekerek, sanki bu bir teselliymiş gibi.

Simon çenesini, bir stenograf gibi Simon'ın söylediklerini yazan Robin'e doğrultur. Simon ne zaman ağzını açsa bunu yapıyor. Her şeye rağmen telefonunu teslim etmesine rağmen ondan şüphelenmeye devam ediyorum. "Robin, Robin kıyafetiyle." Gözlerinde parlayan bir hüznle hepimizi izliyor. "Onlar sadece takım elbise. Gerçek değil. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Ben dahil herkes başını sallıyor.

"Sonsuz İlahi Olan ile bağlantı kurmak mı istiyorsunuz yoksa takım elbisenizi giyip bir rüyada mı yaşamak istiyorsunuz?"

Hepimiz "Sonsuz İlahi" diye mırıldanıyoruz.

Simon dönüp bizi bir mantar tarlasına doğru götürür götürmez, içimde bir kaşıntı hissediyorum. Bu asi düşünce: Ben sadece bir takım elbise değilim. Ben bir insanım. Ve hiçbir yerden büyükannemin sesini duyuyorum: *Noni, eğer bir erkek sana sonsuza kadar söz verirse, dön ve diğer tarafa kaç.*

Tüylerim diken diken oluyor. Sesi o kadar net ki sanki doğrudan kulağımın içine konuşmuş gibi.

Bunu Dean için söylemişti. Dean, onu uzun zamandır düşünmemiştim. Bu isim bir zil ve bir bıçak. Bu sadece o ilişkinin nasıl bir felaket olduğunun sarsıcı anısı değil, tabii buna ilişki denebilirse. Bundan önceki hayatımı hatırlatıyor.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce her şey çok farklıydı. Büyükanнем Jane'in Escondido'daki dairesinde misafir odasında yaşıyordum. Doktor randevuları, ayak işleri, büyükanneyle kanepede uzanmak, donmuş akşam yemekleri, sessiz sohbetler ve film maratonları. Yakışıklı bir sahtekarla çıkmak. Sanki tamamen farklı bir hayat yaşayan bambaşka biriydim.

"Yok etmeye aşına olan var mı?" Simon yerden karikatürize edilebilecek büyüklükte bir mantar koparıırken soruyor. Mantara düşünceli düşünceli bakıyor, üzerindeki kiri fırçalıyor ve biz de onu hayranlıkla izliyoruz. "Romalı askerler için meşhur bir sadakat testiydi. Eğer bir birlik korkaklık ya da itaatsizlikten suçlu bulunursa, kohortun onda biri asker arkadaşları tarafından idam edilirdi." Simon mantarı ışığa tutuyor, inceliyor, elinde çeviriyor. "Bu size barbarca gelebilir, gerçekten de öyle, ama doğa da barbar, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse başımı sallıyorum: Beni kaybetti. Simon bazen vaazlarında bir tavşan deliğine düşüyor ve bir düşünceden diğerine zikzaklar çiziyor ve ben takip etmekte zorlanıyorum. Genellikle kendimi suçluyorum, o benden çok daha zeki ve beyni daha hızlı hareket ediyor, ama bu sefer sanki biraz kopuk gibi görünüyor, sanki başka birinin tam olarak anlam ifade etmeyen bilinç akışını dinliyormuşum gibi.

"Sana sadakat testleri yapacağım," diyor Simon, Maude'a mantarı uzatırken. "İstemiyorum ama yapmalıyım. Şu anda burada bulunarak kendimi büyük bir riske atıyorum. Beni mahvetmek isteyen, beni bir tehdit olarak gören insanlar var. Ve senin onlardan biri olmadığından emin olmalıyım. Mantarı topraktan topladım. Zehirli olabilir. Yenilebilir de olabilir. Aradaki farkı bildiğime güveniyor musun? Maude, bir ısırık al."

Maude mantarı parmaklarının arasında tutar ve kuşkuyla bakar.

"Herkesin içinde sen, Maude," diye azarlıyor.

"Tamam patron, tamam. Bu sadece... kirli. Ama tamam." Dişlerini nazikçe kapağa geçiriyor.

"Diğerlerine de biraz bırak," diyor ona. "Bir ısırık al ve dağıt."

Déjà vu, Simon'la ilk tanıştığım günü, ilk yiyecek arama yürüyüşümüzde bana mantarı verdiği günü hatırlıyorum. O zamandan bu yana ne kadar yol kat ettik, güvenimin kökleri ne kadar derinleşti.

Yüzenlerden biri daha sonra mantarı deniyor. Sonra da dudağını kusacakmış gibi yukarı kaldırmış olan Kristin. Birkaçı tereddüt ediyor ama hiçbiri reddetmiyor. Simon'ı tanırım. Bizi zehirlemez ya da incitmez. Bu sadakat testi kolay bir sınav. Toprağın kumuna rağmen mantarı çiğneyip yutuyorum. Çok geçmeden hepsini yedik.

"*Boletas edulis grandedulis*," diye bağıyor Simon, neredeyse bir vaiz gibi, ellerini havaya kaldırıp şükür işareti yapıyor. "Porçini mantarı. Yabani ve yenilebilir. Her yerde yetişir. Sevmekten korkun, sevmekten korkun, sevmekten korkun!"

Bunu tekrarlıyor ve bir grup kucaklaşmasına giriyoruz, bir dakika boyunca mırıldanıyoruz ve bir oluyoruz. Ne zaman böyle bir araya gelsek mutluluktan uyuşuyoruz. Omurgamı sıcak bir ürperti kaplıyor. Ve sonra, biz burada dururken, yolun sadece yirmi ya da otuz metre yukarısındaki garaj yolundaki komşuları görüyorum. Donup kalmışlar, ellerinde poşetler, şaşkınlık ve belki biraz da korkuyla bizi izliyorlar. Sanki uzaylılarmışız gibi.

Çantalarından çıkan peynirli puflara bir an gözüm takılıyor ve bu beni o kadar acıktırıyor ki ağızım sulanıyor. O poşeti hatırlıyorum. Eskiden hep yedim ama uzun zaman oldu. Artık ekmek, dev salatalar ve çorba gibi şeyler yiyoruz, abur cubur değil. Bir anda, keşke resimde onların tarafında olsaydım diyorum - gerçek dünyada iki adım ötede. Sonra böyle bir şey düşündüğüm için kendimden dehşete düşüyorum.

O insanlar gerçek değil, kendime hatırlatıyorum. Rüya görüyorlar. Bu gerçek olan şeydir.

Gümüşi bir gökyüzünün altında, öğlen vakti şarap içiyoruz ve hayatımı sevdiğimi hatırlıyorum.

Maude, Kristin ve ben arkasındayken paslı pedicab'ını arazide dolaştırıyor. Aramızda Bon Jovi çalan bir müzik kutusu vızıldıyor. Hamakların asılı olduğu puslu selvilerin yanından geçiyoruz. Birkaç kız çayırda yoga yapıyor. Diğer birkaçı Simon'ın minibüsünü garaj yolunda yıkarken titriyor. Kristin'in yarım borusunu ve gine domuzu kümesini geçiyoruz. Gizli sığınak noktası. Ve son olarak, Scarlett'in bir zamanlar bana duyduğum en güzel şarkıyı söylediği düz kayayı. Genelde bu anı bir tutamla gelir, ama şu anda onu cabernet sauvignon ile bastırdım ve muhteşem. Neşeyi, özgür olmanın ne demek olduğunu hatırlıyorum. Bu insanlar, Scarlett değil, benim en iyi arkadaşlarım. Burası benim evim. Hayat bir maceradır. Maude kayalıklara doğru pedal çeviriyor ve destansı manzara için duruyor ve hep birlikte sanki okyanus seyircimizmiş gibi "Livin' on a Prayer"ın nakaratını söylüyoruz.

Geri döndüğümüzde evle göz göze geliyorum ve merak ediyorum... onlar da görüyorlar mı?

Simon'ın sarı ışıktan sararmış bir halde yatak odasının penceresinden bize baktığını görüyorlar mı? Hala bir manken gibi mi?

Sabahtan beri orada olup olmadığını mı merak ediyorlar?

Ne kadar içine kapanık olduğunu fark ettiler mi? Kendi kendine nasıl fısıldadığını?

"Korkudan aşka," diyor Maude yumruğu havada eve doğru pedal çevirirken.

"Korkudan aşka!" Kristin ve ben karşılık veriyoruz.

Kristin müzik kutusunun üzerinden uzanıyor ve ciyaklayarak beni beceriksizce kucaklıyor. Tam bir kemik hastası ("sıvı diyet" onun şakasıdır, *alkışlarla* yapılır). Sarsıntılı, manik enerjisi her zaman sürpriz oluyor ve şarabım her yere, üstümüze sıçırıyor. Snuggie'sine sıçradı. Eteğime sıçradı. Kıkırdamaya başladık.

Maude omzunun üzerinden şöyle bir bakar ve "Siz ayyaş sürtükler pedicab'imi mahvetmeseniz iyi edersiniz" diye bağırır.

"Cinayet kurbanlarına benziyoruz," diyor Kristin, kontrolsüzce gülerek.

Beni ilk rahatsız eden cinayetten bahsedilmesi mi yoksa Hitchcock Yolu'ndan aşağı inen siyah bir arabanın görüntüsü mü bilmiyorum ama ikisi de aynı anda midemi bulandırıyor. Maude da fark etmiş olmalı, çünkü evin ön verandasına doğru dönerken pedal çevirmeyi yavaşlatıyor. Yaklaştıkça, sadece siyah bir araba olmadığını fark ediyorum. Bu bir Rolls Royce.

"Kim o?" Simon'ın minibüsünün aynalarını dikkatle parlatan kızlardan biri olan Juliet bize soruyor.

"Bilmiyorum ama onlara mülkümüzden defolup gidebileceklerini söylemek üzereyim," diyor Maude, pedicab'inden atlayıp göğsünü dışarı çıkararak.

Parmaklarını çatırdatarak toprak garaj yolunun ortasına doğru kasıla kasıla ilerleyen Maude, arabanın eve kadar gelmesini engelliyor. Sanki kilisedeymiş ya da trafiği durdurmaya çalışıyormuş gibi kollarını havaya kaldırıyor. Bisiklet kaskı hala takılı olduğu için bu görüntü bana biraz komik geliyor, ancak içimden gülmek gelmiyor.

Garaj yolunda yavaşça ilerleyen siyah araba bir cenaze arabası kadar uğursuz. Camlar renkli. Bu parlak lüks araç buraya ait değil. Pedicab'in arkasında otururken doluyum ve başım dönüyor ve nedenini bilmiyorum, ilk düşündüğüm şey FBI olduğu, ki bu çok saçma.

"Siktir," diye fısıldıyor Kristin yanımda.

Elimi öyle sıkı ve buz gibi kavıyor ki ürperiyorum. "*Neler* oluyor?" Fısıldayarak cevap veriyorum.

Araba Maude'un durduğu yerin önünde durur. Arkadaki kapı açılır ve bir adam dışarı çıkar. Şık bir takım elbise giymiş, kırlaşmış saçlarını düzeltmiştir,

Güneş gözlüğü. Cildi bir solaryum müdaviminin turuncu ışıltısına sahip. Çenesi sıkılı, yumrukları sıkılı - stres ondan pis bir koku gibi yayılıyor.

"O benim babam," diye fısıldıyor Kristin.

Patlar. Bir balon gibi sönüyor. Onu hiç böyle çökmüş, yanımdaki koltuğunda kamburlaşırken görmemiştim.

"Onun burada ne işi var?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Bahara kadar Hong Kong'da olduğunu sanıyordum. Belki işiyle ilgili bir şeydir, belki de merkeze geri çekilmiştir. Jolvix'i tanıyor musun?"

Jolvix'i tanıyor muyum? Sadece dünyanın en büyük teknoloji şirketi. "Um, evet."

"Kendisi Küresel Ortaklıklar Direktörü."

Bu unvanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama anladığım kadarıyla bu adam oldukça önemli biri.

"Kris," diye bağırarak yanımdaki Kristin'i işaret ediyor.

"Affedersiniz efendim ama siz de kimsiniz?" Maude onun önüne geçerek sorar.

Adam keskin mavi gözlerini kızın üzerinde gezdiriyor, sanki kız onun için bir serçe kadar korkutucuymuş gibi. "Ben bu evin sahibiyim. Peki sen kimsin?"

"Maude, efendim," diyor Maude, ses tonunu yumuşatarak ve elini uzatarak. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben evin yöneticisiyim."

Onun yanından geçip el sallayarak uzaklaşıyor ve pedicab'e doğru ilerliyor. Kristin'i işaret ediyor.

"Ne oluyor lan?" diye soruyor daha sessiz bir tonda, yaklaşarak.

"Merhaba baba," diyor Kristin zoraki bir gülümsemeyle.

Sanki çok ayıp bir şeymişiz gibi kafasını bize doğru sallıyor. "Kris."

Anladım. Şaraba batmış durumdayız. Kristin bir Snuggie ve nedense kağıttan bir taç giyiyor. Kucağında 1,5 litrelik bir şarap şişesi var ve müzik kutusunda Alice Cooper'dan "School's Out" çalıyor. Araziye yaptıklarımızdan da çok etkilendiğini sanmıyorum - yola savrulan çöpler, hala yan yatan portatif tuvalet, girişte dalgalanan korsan bayrağı, rastgele araba koltuğu, kırık lamba ve çayırdaki şişme dinozor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kristin soruyor. "Hong Kong'da olduğunu sanıyordum."

"Palo Alto'ya geri döndüm. Dün geldim. Lanet telefonun şimdi çalışmıyor mu?"

"Şebekeden uzaktayız."

"Sen şebekenin dışındasın." Sanki ona yardım edebilirmiş gibi gökyüzüne bakıyor. "Aman Tanrım."

Üniformalı bir şoför arabanın sürücü koltuğundan iniyor ve bacaklarını uzatıyor. Sanki bu ona çok komik geliyormuş gibi gülümseyerek etrafı inceliyor. Onu izlerken, hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir Simon dışında bir erkekle konuşmadığımı fark ediyorum. Ani varlıkları enerjiyi değiştiriyor.

"Bir çukurda öldüğünü sandım Kris," diyor kısık bir sesle. "Telefonuna cevap vermiyorsun, sesli mesaj kutun dolu, sana ulaşamıyorum, sosyal medyada yoksun, aklım korkunç yerlere gidiyor. Bana yaşattıkların, yemin ederim."

"Bak, üzgünüm baba," diyor çocuksu bir sesle, "ama ben *iyiyim*."

Araziye doğru eliyle işaret ediyor. "Bu hiç iyi değil." Sanki varlığımı yeni fark etmiş ve ben bir tür kansermişim gibi, Kristin'e tekrar hitap etmeden önce bana tiksintiyle bir saniye bakıyor. "Kim lan bu insanlar?"

"Arkadaşlarım."

"Komşulardan bir şikayet aldım. Bazı ... dini grupların mülkü ele geçirdiğini söylüyorlar. Ne haltlar dönüyor burada?"

"Onlar sadece benim arkadaşlarım."

"Ve yine içiyorsun." Başını sallar. "Ben bile *başlayın*."

"Baba, artık her şey farklı. Bağımlılığımı aştım."

Yüzünden bir gölge gibi geçen kederli ifade, şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü şeylerden biri. Bir geçmiş, bir yorgunluk, yılların hayal kırıklıklarıyla şekillenmiş bir umutsuzluk seziyorum. İşadamları kıyafetlerinin ve aşırı zenginlik kalkanının altında o sadece bir baba. Görünüşe göre çocuğunu buraya gelip onun hala yaşadığından ve nefes aldığından emin olacak kadar seven bir baba.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor. "Seni Recovery Haven'a kaydettirmeden önceki haline benziyorsun."

"Öyle bir şey değil."

Bıkkın bir nefesle bana bakıyor. "Sence iyi görünüyor mu? Sence sağlıklı görünüyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Neden sana soruyorum ki?" diyor pedicab'ın yan tarafına vurarak. "Sen de en az onun kadar zombisin."

Kırıldım ama nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Uyandırıldık" diyebildim. Kulağa düşündüğümünden daha aptalca geliyor.

"Uh-huh," diyor.

Kristin'in babası sonraki beş dakikayı onu rehabilitasyona geri dönmesi gerektiğine ikna etmeye çalışarak geçirir, sonra pes eder ve kulağına fısıldayarak ona uzun süre sarılır. Bir oyuncak bebek kadar gevşek ve hareketsizdir.

"Affedersiniz," diyor Simon verandadan.

Herkes ona döner. Üzerinde bir kazak ve keten pantolon var, sakalı kesilmiş ve saçları taranmış. Bize kıyasla daha sağlıklı ve birlikte görünüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor ellerini kavuşturarak.

Kristin'in babası Simon'a doğru yürürken, "Bu mülk bana ait," diyor.

Kristin ve ben taksiden inip Simon'ın etrafında oluşan gruba katılıyoruz - Uyananlar ve Uyandırılanlar, verandanın merdivenlerini yönetirken ona saygı gösteriyorlar.

"Ah, Kevin Park! Tabii ki. Tanıştığımıza memnun oldum." Simon dostça sırtıyor. "Şimdi, Kaliforniya kiracı yasalarının mülke girmeniz için en az yirmi dört saat ve haklı bir neden gerektirdiğinin farkındasınız değil mi?"

"Burada kimse bana kira ödemiyor. Siz benim kiracım değilsiniz. Teknik olarak, misafirsiniz. O yüzden kiracı yasanı alıp güneşin batmadığı yere götürebilirsin dostum." Kevin parmağıyla onu işaret etti. "Benim mülkümün üzerinde duruyorsun. Benim evimde uyuyorsun. Ve bunu sakın unutma."

"Mmm, mülk hayali." Simon elini havada gezdiriyor. "Saygısızlık etmek istemem ama?" Simon duraklar ve saçlarının arasından bir esinti geçer. "Rüya görüyorsunuz efendim. Mülkiyet bir yanılsamadır."

"Kıçınızı kaldırıma tekmelediğimde ve sizi mülkümünden uzaklaştırmak için polis çağırdığımda ne olacak?" Kevin elleri kalçalarında soruyor. "Bu bir illüzyon mu olacak?"

Simon'ın yüzünde kasıklarına diz çökmüş gibi bir ifade var. Ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor.

"Bakın, önümüzdeki bir iki hafta içinde buraya geri geleceğim," diyor Kevin. "Eğer burası temizlenmezse, herkes buradan gidecek. Sen de dahil Kris." Çayırı işaret ediyor. "Her şeyin taşınması ve buranın eskisi gibi görünmesi gerekiyor. Anladın mı?"

Herkes mırıldanıyor, bazıları onaylıyor, bazıları protesto ediyor. Simon yanıt vermiyor, içeri giriyor ve bizi birbirimize kaybolmuş ifadelerle bakmak zorunda bırakıyor.

Kevin arabasına dönerken herkese "Bu pisliği temizlemeye başlasanız iyi olur" diye bağıyor.

O ve şoförü böcek siyahı Rolls Royce'una biniyor ve arkalarında toz bulutları bırakarak uzaklaşıyorlar. Herkes etrafımda vızıldıyor. Yüzenlerden ikisi ağlıyor ve ölüm cezasına çarptırılmış gibi birbirlerine sarılıyorlar. Maude eline bir çapa alıyor ve onunla yere vuruyor. Kristin pedicab'de oturuyor ve uzak bir ifadeyle şişeden doğrudan içiyor. Janae yerde bir çocuk pozuna geçip mırıldanıyor ve kısa süre sonra birkaç kişi daha ona katılarak rezonansa giriyor.

Komşuların bize nasıl baktığını düşünüyorum. Kevin'in bugün bana bakışı ve bana "zombi" demesi.

Şarap midemde çalkalanırken gözlerim kamaşıyor. Rüzgâr korsan bayrağını havaya savuruyor ve çöpleri çimenlerin arasına atıyor. Acaba sonumuz yaklaştı mı diye düşünüyorum ve garip, gizli bir rahatlama hissediyorum.

Bir anda hayali bir Scarlett bana gülümsüyor ve kalbim küt küt atıyor. Ama sonra kendime hâlâ burada olduğumu hatırlatıyorum. Ben hâlâ bir Mirror House kızıyım. Ve görünüşe göre burayı elimizde tutmak için yapmamız gereken bazı işler var.

HER ŞEY BULAŞICIDIR. Sadece bizi hasta eden mikroorganizmalar değil, hayatın tüm görünmez sihirli numaraları: kahkaha. Öfke. Üzüntü. Eğilimler. Konuşma kalıpları. Alışkanlıklar. Aşklar. Eğilimler. Kaçınmalar. İnançlar.

Ve korku: her şeyin kalbi.

Korku içimizde bir orman yangını gibi yayılır.

Siyah araba uzaklaşır uzaklaşmaz Mirror House gürültü ve çaresizlik içinde patlar. Uyananlar ve Uyandırılanlar birbirlerine dönüp kocaman gözlerle "Şimdi ne olacak? Ne yapacağız?" Saç örgülerimizi gergin bir şekilde çekiştiriyoruz. Mülkte yaptığımız değişiklikleri sökmeye başlamamız gerekip gerekmediğinden emin değiliz. Herkes Kristin'e sormaya devam edince o da "Ben ne bilirim ki?" diye bağılıyor ve şişeyi alıp yukarı çıkıyor. Maude içeri girer ve öfkeyle pişirmeye başlar. Simon odasında kilitli ve cevap vermiyor. Kapı kolunda "MEDİTASYON DEVAM EDİYOR: LÜTFEN RAHATSIZ ETMEYİNİZ."

Ev yüksek bir farkındalık içinde, emirleri ve sonraki adımları bekliyor. Mülkü Kevin'in talep ettiği şekilde temizlemeye başlarsak Simon sinirlenebilir. Simon'ı üzme istemeyiz. Oturma odasındaki uyanık kalabalık grup halinde sarılıp mırıldanıyor ve ben de neredeyse onlara katılacağım ama havamda değilim. Kısa bir an *için bu insanları tanımadığımı* düşünüyorum. Yukarı çıkıyorum ve Dakota'yı ek binadaki küçük yatağında cenin pozisyonunda bırakıp odama gidiyorum ve kapıyı kapatıyorum. Okumaya çalışıyorum ama olmuyor.

Kelimeler kaygan. Hiçbir şey mantıklı değil ve bir şeyler çözülüyor ve ben derinden huzursuzum. Scarlett'in şarkısı kafamın içinde çınlıyor, alçak sesi *yankılanıyor* ve şarkı söylüyor, *Evim benim evim, benimle yaşıyor, taşımıyor, taşınıyor ...*

Nereden geldiğini bilmiyorum ama onu nasıl da özletiyor bana.

Yemekten sonra oturma odasında toplandık. Yağmur yağıyor, o yüzden içeride mahsur kaldık. Birisi yanık ayak gibi kokan tütsüler yakıyor ve herkes zaten biraz sarhoş çünkü hepimizin kafası karışık ve duygularımız boğuluyor. Havada umutsuzluk var. Müzik seçimi bile kasvetli: Elliott Smith. Kristin yanımda oturuyor, gözlerinin altında maskara nehirleri, bana kırkinci kez rehabilitasyona geri dönmeyi reddettiğini söylüyor.

Etrafınıza bakıp kendinize hiç "Burası ne hale geldi böyle?" diye sordunuz mu? Scarlett'in hayaleti bana fısıldıyor.

Onun anısını sopyayla uzaklaştırıyorum.

Sonunda Simon merdivenlerden iner ve tüm oda rahat bir nefes alır. Kevin gittiğinden beri odasında kilitli kalmıştır. Uyananlar ve Uyandırılanlar birbirlerini susturur ve o yaklaşırken müziğin sesi kısılır. Yüzünde ağırbaşlı bir ifade, parmakları gergin.

"Konuşmamız gereken bazı şeyler var," diyor. "Herkes bir sandalye kapsın."

Bize söyleneni yapıyoruz, bazıları pufların üzerine, diğerleri yere uzanıyor. Uyanmışlar, sanki konuşulmayan bir hiyerarşi varmış gibi koltuklara uzanıyor. Simon "sabun kutusunu" şöminenin önüne itiyor ve üzerine çıkıyor. Odadaki gerilim boğucu. Biz on dört kızın hepsinin yüzünde acı dolu bir ifade ve parlayan gözler var. Sanki midemde dev bir paslı vida varmış gibi sıktıkça sıkıyor. Kevin daha önce bizi kovmakla tehdit ettikten sonra gizli bir rahatlama hissetmiş olabilirim ama bu bir zayıflık anıydı ve gerçekte nasıl hissettiğimi göstermiyordu. Burayı kaybetmeyi, bundan sonra olacakları hayal bile edemiyorum. Bir uçurumun kenarında sallanıyoruz ve Simon'ın bizi kurtarmasına ihtiyacımız var.

"Burada çok tehlikeli ve istikrarsız bir konumdayım," diyor kaşları çatılmış bir halde. "Çok fazla fedakârlık yaptım. Hepinize yardım etmek için hayatımı ve itibarımı riske attım."

"Seni seviyoruz Simon," diyor birisi ağlamaklı bir sesle.

"Korkudan sevgiye," diyor Maude.

"*Korkudan sevgiye*," diye karşılık veriyor grup.

"Her büyük peygamberi ya da azizi çarmıha gerdikleri gibi beni de çarmıha germek istiyorlar" diyor. "Bu daha önce gördüğümüz bir film. Nasıl bittiğini biliyoruz, değil mi?"

"Onlara izin vermeyeceğiz, Simon!" diye bağıyor
Yüzenlerden biri. "Korkudan aşka," diyor Maude,
yumruğunu havaya kaldırarak.

"*Korkudan aşka!*" diye gürliyor grup, daha yüksek sesle. Ben de onlarla birlikte söylerken tüylerim diken diken oluyor.

"Korumana ihtiyacım var," diyor Simon, heyecanla. "Ve senin güvenine. Benim de sana güvenmeye ihtiyacım var. Sana güvenebileceğimi bilmeye. Uyanmalı ve tek bir şey olduğumuzu fark etmeliyiz. Tek bir şey. Sen yoksun, ben yokum, benlik yok, benlik bir yanılsamadır. Kimlik bir rüyadır. Hepiniz bunu biliyor musunuz? Bunu *gerçekten* biliyor musunuz?"

Herkes başını sallıyor ve evet, evet diye bağıyor, hepimiz coşkuyla bir olduğumuz konusunda hemfikiriz. *Korkudan sevgiye!*

"İşte bu kadar." Yumruklarını sıkıyor. "Biz Sonsuz İlahiyiz, işte bu kadar. İlerlerken ya Uyanmışsınızdır ya da hâlâ uykudasınızdır ve Rüya Dünyasına geri dönmeniz gerekir. Zayıfların kökünü kazıma zamanı."

Birkaç nefes ve fısıltı. İçimde bir ürperti kıpırdanıyor. Beynim onun söylediklerini anlamlandırmak için çok uğraşıyor, sanki zar zor konuştuğum başka bir dili tercüme ediyormuşum gibi. İçtiğim sonsuz şaraptan mı, bu partinin tuhaf havasından mı, ne dediğini anlayamayacak kadar kalın kafalı mıyım?

Ya da ... hiçbir anlam ifade etmiyor mu?

"Artık herkes bu evde yaşıyor. Herkes Uyandı." Alnında ter var, şakağından aşağı bir damla akıyor. "Eğer birlik olursak bizi alaşağı edemezler. Eğer hepimiz Sonsuz İlahi isek, dokunulmaz oluruz. Ve herkesin fedakârlık yapması gerekecek. Tek kişi ben olamam. Tam güven. Benimle misin?"

Evdekiler onaylayarak kükrer ve Simon'ın gözleri parlar.

"O zaman göster bana!" diye bağıırır. "Uyanmışlardan biri mi olmak istiyorsun? Bunu kanıtla! Fedakârlığını *görmek* istiyorum! Sevdiğin, senin için önemli olan, senin için bir anlam ifade eden maddi bir eşya bul. Onu şömineye at!"

Doğru duyduğumuzdan emin olmak için toplu olarak iki kez bakarken, herkesin ne yaptığını görmek için birbirimize yan gözle bakarken kimse hareket etmiyor.

"Şimdi!" diye bağıyor aceleyle, elini bir tekerlek gibi döndürerek. "Zayıfların kökünü kazıyoruz. Şimdi, şimdi, şimdi!"

Yerlerimizden kalkıp, değerli bir şeyler bulmak için odayı ararken her yöne dağılıyoruz. Birkaç kadın doğrudan şömineye gidiyor, Simon onaylarcasına başını sallarken yüzüklerini, küpelerini ya da kolyelerini alevlerin içine atıyor. Zihnim bocalıyor - sevdiğim, benim için bir anlamı olan maddi bir eşya. Bu noktada bu ne olabilir ki? Önemli olan her şeyi çoktan feda ettim.

Ama şu anda Simon'ın enerjisine karşı temkinliyim. Onu kızdırmak istemiyorum. Aceleyle yukarı çıkıp odama giriyorum ve kitaplığında gözüme çarpan ilk şeyi, *Rubaiyat*'ın yıpranmış kopyasını alıyorum. Aynalı Ev'deki yeni arkadaşlarıma sadece aylar önce, bir ömür önce okuduğum nüsha. Görünmez bir el boğazımı sıkıyor ve aceleyle aşağıya, herkesin tekrar yerlerine oturmadan önce ateşe bir şeyler attığı oturma odasına iniyorum. İğrenç kokuyor. Plastik gibi boğucu bir duman havayı dolduruyor.

Simon cesaret verici bir şekilde başını sallıyor ve sanki komünyon dağıtan bir rahipmiş gibi her bir kişiyi işaret ediyor. "Uyandınız. Uyanmışsın. Uyandın."

Rubiyat'ı fırlatıp sayfaların kül olmasını izliyorum. Maude, Dakota ve Kristin beni alkışlıyor. Başka biri küçülen ve eriyen bir elbise atıyor.

Robin elinde defteri ve elini kaldırarak şöminenin yanında Simon'a yaklaşıyor. "Simon?"

"At onu içeri!" diyor, defteri elinden almaya çalışırken.

Defteri göğsüne doğru çekiyor. "Hayır, ben bir soru sormak istiyorum."

Simon alnındaki teri silerek, "Şimdi soru sorma zamanı değil," diyor. "Fedakârlık zamanı."

"Ben zaten bir bilezik attım-"

"Senin için *önemli olan* şeyi at," diye bağıyor yüzüne. "Sadakatini kanıtla. Yoksa sen bir sıçan mısın? Söylediğimiz her şeyi yazıp

ne yapacaksın?"

Robin yüzünü buruşturuyor, kırmızı plastik gözlüklerinin arkasından gözlerini kırıştırıyor. "Hayır, ben-"

Maude, Robin'i arkasından iterek, "Defteri içeri at, *sıçan*," diye papağan gibi bağıyor.

"İstemiyorum-"

Simon, sanki el bombasının pimini çekmiş gibi tamamen patlar. "Ben güven istedim! Tam bir güven! Ve sen bana bunu mu veriyorsun?"

Robin'in yüzü kızarır. "Ben-"

"Uyan lan, Robin!" diye bağıyor ona, yüzüne yaklaşarak.

Sindi. Elim ağızıma gitti. Bütün oda hareketsiz kalıyor. Simon tepki vermemiz için bizi izliyor, gözleri kocaman.

"Benimle birlikte bağırın," diyor ve bizi yaklaştırmaya çağırıyor. "Haydi, haydi!"

Herkes kanepedeki, puflardaki, yerdeki yerlerinden fırlayıp Robin çömelmiş, iki örgülü başını sarkıtmışken etrafını sarıyor. Sanki kendi içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi eğilip örtünüyor.

"Uyan lan Robin!" diye bağıyoruz hepimiz ona, seslerimiz üst üste biniyor.

"Tekrar, tekrar!" Simon kollarını seslerimizin senfonisi üzerine kaldırarak bağıyor.

"Uyan artık, Robin!"

Sanki biri Mirror House'u alıp topağ gibi döndürmüş gibi bir çılgınlık yaşıyor. *Uyan, Robin! Uyan lan!* Birinin eli aşağı uzanır ve Robin'in kafasının arkasına vurur. *Uyan lan!* Oda herkesin ıslak nefesi, sloganları ve bağırıışlarıyla nemlenmişti. Robin'e duyduğum kızgınlık göğsümde kabarıyor. Geleceğimizle ilgili kafa karışıklığı. *Uyan lan!* Amaçsız çaresizlik. Her şeyin acısı ondan çıkarılıyor. Biri saçını çekiyor. Biri onu itiyor, sertçe, ve o dört ayak üzerine tökezliyor. *Uyan lan!* Birden ağladığımı, yüzümün ıslak olduğunu ve ne hissettiğimi bilmediğimi fark ediyorum. *Uyan lan!* Bulaşıcı bir şey. Etrafımdaki kızlar yerdeki Robin'e tükürüyor ve çığlık atıyor.

Maude o kadar öfkeli görünüyor ki gözleri yuvalarından fırlayacak gibi, sanki Robin'e karşı beslediği tüm şüpheler bir anda kabarıyor. Eliyle Robin'in kafasının arkasına vuruyor.

"Uyandır onu o zaman! Uyandır onu!" Simon kükrer, sanki odadaki elektriği kontrol ediyormuş gibi kollarını uzatır ve sallar.

Enerji kontrolden çıkıyor. On beş değil de bin beş yüz kişinin olduğu bir odada da olabilirdim. Ateş dışında burası çok karanlık ve yağmur pencerelere daha yüksek sesle yağıyor, daha yüksek sesle ve sonra çığlıklar itmeye dönüşüyor ve itme vurmaya dönüşüyor. Maude dev çizmesiyle Robin'e tekme atıyor. Robin yere düşüyor, yan yatıyor, başını korumaya çalışıyor. Şimdi herkes ona bağırıyor. Bu çok fazla. Momentum herkesi yuttu. Çok ileri gittiğimizi fark ettiğimde artık çok geçti.

Donup kalıyorum ve herkesle birlikte çığlık atmayı bırakıyorum.

"Uyandırın onu! Uyandır onu!" diye bağırıyor Simon kürsüsünden.

Uyandırın onu! Kristin bağırıyor, eğilip Robin'in saçlarını öyle sert çekiyor ki Robin'in boynu geriye doğru çekiliyor ve yüzü acıyla burkuluyor.

Uyandır onu! Dakota boş bir şarap şişesi kapıyor. Simon'a bakar ve o da *vurma taklidi* yapar.

"Yapma!" Bağırıyorum ama kimse beni duymuyor.

Dakota hiç düşünmeden kargaşaya doğru adım atar ve şarap şişesiyle Robin'in kafasının arkasına vurur.

Robin sarsılıyor, ayağa kalkmaya çalışırken yüzü buruşuyor ve tekrar tekmeleniyor. Çığlığı gürültüden duyulmuyor. Birisi bir kupa kapıp ona doğru fırlatıyor ve kupa parke zeminde paramparça oluyor. Biri onu bu dağınıklığın içine itiyor.

Uyandırın onu! Uyandırın onu! Uyandırın onu!

Herkes aklını kaçırmış. Her şey o kadar hızlı geliyor ki aklım almıyor. Kaos. Vahşi bir mosh pit. Bir oturma odası isyanı. Kollar sallanıyor ve nefes almak zorlaşana kadar birbirini itiyor, tırnaklar kaşınıyor ve örgüler çekiliyor ve sanki artık kimse hedefin kim olduğunu bile bilmiyor.

"Dur!" Şarap şişesini Dakota'nın elinden almaya çalışırken vücudum bedenlerin arasında ezilerek bağırıyorum. Kendini kontrol edemiyormuş gibi hıçkırıyor ve Robin'e aşağıdan tekrar vuruyor, sanki

minyatür golf oynuyor ve birinin elmacık kemiğini kırmıyor.

Faydası yok. Aniden karnıma bir dirsek yedim ve sanırım kusacağım. Ters yüz olacağım. *Her şey dağılıyor; merkez tutmuyor.*

Tanrım, neler oluyor?

Dünyanın sonu mu geliyor?

Bu bir Mirror House kıyameti.

Cesetlerin ve gölgelerin girdabında gözlerimi kısıarak yerde bir kan lekesi görüyorum, içinde Robin'in saçı ve belki de bir dişi var, Robin topallıyor ve herkes hâlâ çığlık atıyor ve *Uyandırın onu! Uyandırın onu!*

Dönüp ön kapıya doğru tökezliyorum, ağzım safra dolu. Elim kapı kolunda, kapıyı açıyorum ve yağmurlu, yıldızsız gecenin tatlı hiçliğine bakarken temiz hava üzerime hücum ediyor. Arkama dönüyorum, o kadar şaşkınım ki kontrol etmem gerekiyor - bu gerçekten oluyor mu?

Bu gerçek hayat mı, yoksa bir rüya mı?

Simon gözlerinde bir boşlukla bana bakıyor. Alnında bir damar zonkluyor. Kim bu adam? Onu tanımakta güçlük çekiyorum. Bana el sallıyor, küçük sevimli bir dalga kıvrımı, dudaklarına sürünen bir gülümseme ve ben hareket edemiyorum. Robin'in baleden kaymış ayakları yere yayılmış, biri üzerine basarken bacakları sarsılıyor. Etrafını şiddetli bir dans sarıyor ve Simon son derece memnun olmaktan başka bir şey yapmıyor.

"Onu öldürüyorlar!" Çığlık atıyorum.

Simon bana omuz silkti, sanki *ne yapacaksın?*

Ve aniden, hayatımda hiç kimseden nefret etmediğim kadar ondan nefret ettim. Bu hastalıklı bir durum. Bu yanlış. Bu normal değil. Bu bir suç. Bunu o yaptı. Bunu o yaptı. Bize yalan söyledi. Bize cennet vaat etti. Çığlık atıyorum ve kimse beni duymuyor bile. Bunu durdurmak istiyorum ama nasıl? Ateşle ve hepsinin gürültüsüyle nasıl mücadele edebilirim? Dönüp kaçıyorum, eskiden kampın olduğu ağaçlara doğru, yola doğru, bacaklarımin beni taşıyabildiği kadar hızlı.

Scarlett'in "*Bu zehirli, kötü niyetli bir şey*" dediğini duyuyorum. *Uyan artık.*

Ve Mirror House'a geldiğimden beri ilk defa *gerçekten* uyandım.

Aynalı Evin Kızları* belgeselinden alıntı: *Bir Yıl Sonra

YER: Görüşülen kişinin evi, Raven's Landing, Kaliforniya

SCARLETT kanepesinde oturmuş, ROBIN RILEY'in lise son sınıf portresinde gülümseyen bir resmini incelerken Üzüntüyle başını sallamaktadır. SCARLETT derin bir iç çeker ve el ilanını yere bırakır, konuşmadan Önce bir an için düşüncelerini toparlar.

SCARLETT: Robin'le ilgili haberleri gördüm ve onu tanıdım, evet, ama oradayken onunla hiç konuşmamıştım. Ve bilirsiniz, serseriler o mülkün içinden saman yığını gibi geçip gittiler. (Başını sallar) On üç kırık kemik ve yirmi üç kafatası kırığı, yani ... Bunu yapmak için ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Ama o olduğunu biliyorsun. O kıza elini bile sürmemiş olsa bile, o yaptı.

Ciğerlerim yanana kadar koşarım. Bacaklarım ağrıyana ve terliklerim çamurla ağırlaşana kadar. Her adımda bir kayma, bir gıcırtı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor. Kazağımı ve saçlarımı ıslatıyor ve ensemden aşağı buzlu bir nehir gibi akıyor. Sızlanıyorum, karanlıkta kayboluyorum, en karanlık karanlıkta - gökyüzü aysız, görünürde bir sokak lambası yok, komşunun evinde bir ışık bile yanmıyor. Garaj yolunda araba yok. Burası onların tatil evi ve sadece hafta sonları burada oluyorlar, yani şu anda bana yardım edebilecek gibi değiller. Telefon yok. Parmaklık yok. Kimse yok.

Burası çok ıssız ve umutsuz.

Aynalı Ev'den bir baykuş ötüyor ve uzaktan anlaşılmaz bağırışlar ve ilahiler duyuluyor.

Selvi çalılıklarına doğru sola dönüyorum. Nefesimi tutarak gözlerimi ayarlıyorum. Birden yağmurun parıltısını üstümdeki siyah dal ağında görebiliyorum, ağaçlar budaklı ve heybetli. Yolun karşısındaki çayırın ötesinde, Aynalı Ev'in sarı ışıkları şeytan gözleri gibi parlıyor. Elimi göğsüme koyarak bir kütüğün üzerine yığılıyorum ve Hitchcock Yolu'na bakıyorum: ürkütücü, ışıksız bir boşluk. Otoyola yürüyerek bir milden fazla var. Buradan sadece üç dakikalık yürüme mesafesindeki Mirror House'a tekrar bakıyorum. Aydınlatılmış. İzliyorum. Bekliyorum.

Benim evim.

"Neden?" Titreyerek havaya fısıldıyorum.

İşte buradayım, kırılıyorum, her yere dökülüyorum. Bu soru içimde zonkluyor. Neden hepsi böyle patladı? Simon neden

Robin'e zarar vermeleri için onları kışkırtmak mı? Neden buradayım, ıslak ve ormanda yavru bir kuş gibi kaybolmuş? Gökyüzünde, bulut perdesinin ardında hiçbir yıldız görünmüyor. Yağmur hafifleyip sise dönüşüyor.

Felç oldum.

İç pusulam bozuldu.

Aynalı Ev'den kaçarken yaşadığım çaresizlik, belirsiz bir ağrıya dönüşüyor. Nefesim kesiliyor ve el ve ayak parmaklarım o kadar soğuk ki onları hissedemiyorum. Burada kütüğün üzerinde ne kadar oturduğumu, gözlerimi ne kadar kapatıp bir işaret beklediğimi bilmiyorum. Robin'e saldıran herkesin görüntüleri beynimde korkunç bir döngü halinde dönüp duruyor. İhtiyacım olan şey bir plan, bir plan, nasıl ilerleyeceğim, ama çok yorgunum, sarhoşum, duygusalım. Artık kendimin nerede bittiğini ve dünyanın nerede başladığını bilmiyorum. Bir dalın kırılma sesi nefesimi kesiyor ve sıçramama neden oluyor, adrenalinim altüst oluyor. Kendimi sakinleştirmek, dünyanın dönmesini durdurmak için uzanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve her şeyin yok olmasını sağlıyorum.

Bir testere sesi göz kapaklarımı açtı. Bekle, uyuya mı kalmışım?

Yanağım kütüğe yapıştı. Her şey yan yatmış ve sırlıslık olmuştum. Kendimi güçsüzce yukarı itiyorum ve manzara sağ tarafa yatıyor. Evet, burada uyuyakalmışım. Aynalı Ev'in önünde araba ışıkları yanıp sönüyor ve bir araç garaj yolundan aşağı doğru ilerliyor. Robin'in sarı arabası. Tanrıya şükür, demek ki kurtulmuş. Buradan çıkıyor. Yaklaşık yirmi metre önümden Hitchcock Yolu'na dönüyor ve farları beni kör ederek, çamurlu su sıçratarak yanımdan geçip gidiyor. Ayağa kalkıyorum ve içimi bir rahatlama tufanı kaplıyor.

"Robin!" Arabanın arkasından bağıriyorum ama araba yoldan aşağı dönüyor ve hızlanarak görüş alanımdan çıkıyor.

Bir evi yerle bir edebilecek bir iç çekiyorum.

O iyi. Bu delilikten hızla uzaklaşıyor.

Mirror House'un dışında insanlar dolaşıyor ama sis yüzünden kim olduklarını ya da ne yaptıklarını anlayamıyorum. Minik figürler çok uzakta, bir tepenin üzerindeki karıncalar gibi, sadece pencerelerin ışıltısı ve sallanan birkaç el feneriyle aydınlanıyor.

Gerçekten ne olduğunu, gerçekten ne gördüğümü sorgulamaya başladım.

Muhtemelen olduğundan çok daha kötü görünüyordu. Sonunda neler olduğunu tam olarak göremedim - her şeye rağmen onu ezmiyor olabilirler. Robin'i son gördüğümde bilinci yerindeydi. İyi atlatmış olmalı. Olayı çok büyüttüm. Korku tepkilerim beni ele geçirdi ve kaçtım ve şimdi kafam çok karışık. Evden kaçan ve büyük, kötü dünyanın pençesine düşen bir çocuk gibi, şimdi nereye döneceğimi bilmiyorum. Felç olmuş durumdayım.

Ev özleminden bunalmış durumdayım. Ama hangi ev için? Şu anda baktığım Aynalı Ev için mi? Eski Aynalı Ev için mi, yoksa ondan önceki hayatım için mi? Ya da belki evimi bile değil, dünyamı özlüyorum, buranın dışında var olan her şeyi özlüyorum. Kalbimde bir mıknatıs var ve beni çekiyor - ama hangi yöne, size söyleyemem. Neyi kaybettiğimden tam olarak emin olmasam da kederden acı çekiyorum. Tek bildiğim, hiçbir şeyin düşündüğüm gibi olmadığı. Bu gece gördüklerim yüzünden midem bulanıyor. Ama hala evim dediğim tek yere geri dönmekten başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Uyuşuk bir halde, tepeden tırnağa sıırılsıklam, Mirror House'a doğru yürüyorum. Uzakta, kayalıklara giden yoldaki çitin yanında, el fenerleri ateş böcekleri gibi dans ediyor. Garaj yolunun ortasında duruyorum. Simon verandanın merdivenlerinde duruyor, elleri kalçalarında ve yüzünde sert bir ifade, sanki bunca zamandır beni bekliyormuş gibi.

Ben yaklaşırken "Bakın kim sürünerek geri gelmiş" diyor.

Sertçe yutkunuyorum. Onunla zar zor göz teması kurabiliyorum. Hayatımda ilk kez Simon'dan korkuyorum. Kaosun ortasında herkesi Robin'i yenmeye teşvik ederken bana verdiği o muzaffer gülümsemeyi hatırlıyorum. Eğer bunu hak ettiğime karar verirse herkesi beni yenmeye teşvik edebilir.

Başımı eğiyorum ve ne için özür dilediğimden tam olarak emin olmasam da, ona duymak istediğini bildiğim şeyi söylüyorum. "Özür dilerim."

"Sensin, değil mi?" Başını sallıyor. "Sıçan *sensin*."

Fare. Bu kelime beni dehşete düşürüyor. Gözümün önüne Robin'in yerde yattığı ve kalabalığın etrafını sardığı an geliyor.

"Ne?" Ağzım kurudu. "Hadi ama, ben bir sıçan değilim!"

"Söylediğin tek bir şeye bile nasıl güvenebilirim ki?"

Yutkunuyorum. Öfkesini, şüphesini dindirecek hiçbir şey sunamam. Sadece geçmesine izin vermeliyim.

"Robin iyi mi?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor. "O iyi. Herkes iyi."

Başımı sallayıp merdivenlerden çıkmaya başlıyorum ama beni engelliyor. "Bizi terk ettin."

Gecenin duygusal ve fiziksel yorgunluğu beni yıpratıyor. Tek istediğim yatağa gitmek ve bu geceyi unutmak. Şu anda ne söylememi istiyor?

"Korkuyordum," diyorum, sesim titreyerek. "Bu benim korku tepkimdi."

Kollarını kavuşturuyor, yüz ifadesi boş ve donuk. Nefesinden şarap kokusu alıyorum.

"Simon, basit bir hataydı," diyorum elimden geldiğince nazik bir şekilde, yüz ifadesini yumuşatmayı umarak. "Bunu yarın konuşabilir miyiz?"

Sanki ben suçlanamazmışım gibi başını sallıyor.

"Çok yorgunum," diye yalvarıyorum ona, gözlerim yaşarıyor. "Lütfen, Simon. Bırakın odama gideyim."

"Acınacak haldesin," diyor fısıltıyla. "Tanıdığım en zavallı, en boş, en değersiz kadınsın."

Bu hakaretler o kadar canımı yakıyor ki sanki yüzüme bir şişe asit atmış gibi hissediyorum. Daha önce de bana soğuk davranmış, beni dondurmuştu ama hiç bu kadar kaba olmamıştı. Yanaklarımdan aşağı ılık nehirler akıyor.

"Sen *hiç kimse* değilsin. *Hiçbir şey değilsin. Hiçbir yere* ait değilsin."

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ne duymak istediğini, beni eve geri alabilecek sihirli kelimenin ne olduğunu bilmiyorum. Tek yapabildiğim fısıltıyla "Tamam." demek.

Burun delikleri alevlenir. Gözlüklerini bir anda çıkarır ve gözlerinin arasını çimdikler. "İçeri gir. Oturma odasındaki pisliği temizle. Sonra da ben geri dönmeye hazır olduğunu düşünene kadar eve gimene izin yok."

Eğer dalağıma bir pala saplasaydı, bundan daha az acırdı.

"Nereye gitmem gerekiyor?"

Mırıldanıyorum. "Ormanın yakınında hâlâ çadırlar var."

Terk edilmiş bir kamp. Yan yatmış ve kirli yağmur suyuyla dolmuş çadırlar. Devrilmiş portatif tuvaletin yanında.

"Bazı eşyalarımı almak için yukarı çıkabilir miyim?"

"Hazır olduğunu düşünene kadar olmaz. Sen hazır değilsin."

"Kanepede uyuyabilir miyim?" Kendimi kontrol etmeye çalışarak burnumu siliyorum. "Lütfen mi?"

"Ortalığı temizle," diyor, her kelimeyi vurgulayarak. "Ve sonra gözümün önünden kaybol. Beni hasta ediyorsun."

Simon beni öyle bir güçle itiyor ki neredeyse devrilecektim. Burada duruyorum, sırlıklam, çamurlu ve titriyorum. Bu gerçeküstü. Çok gerçeküstü. İçeri girip kağıt havluları, temizleyiciyi ve kovaları buluyorum. Ev çok sessiz, daha önce hiç fark etmediğim bir saatin tik taklarını duyuyorum.

Herkes nerede?

Huzursuzca yere çömeliyor ve kusma isteğimle savaşıyorum. Yemek tabağı büyüklüğünde üç kan birikintisi var. Bir tanesi kurumaya başladı bile. Üzerlerine çam kokulu bir temizleyici sıkıp ıslanmasını sağlıyorum. Bir kağıt havlu alıp Robin'in bir tutam saçını topluyorum. Kendime tek parça halinde gittiğini, arabasının uzaklaştığını gördüğümü, olduğundan daha kötü görüldüğünü hatırlatıyorum. Fırçalıyorum, hastalıklı. *İlerleme*, diyorum kendi kendime, bunu olumlu bir ışıpta döndürmeye çalışıyorum. *Kağıt kesiğiyle bile başa çıkamayan bir kızdan çok uzağa geldim.* Ama bu düşünce boş, gururdan yoksun. Tüm kağıt havlular kıpkırmızı olana kadar kanı siliyorum. Kanı o kadar iyi temizliyorum ki sanki hiç orada olmamış gibi.

İşimi bitirdikten sonra verandanın basamaklarında uyuşuk bir şekilde oturup herkesin geri gelmesini bekliyorum. Geldiklerinde kimse bana tek kelime etmiyor. Çamurlu ayakkabıları, uzak bakışları, ıslak örgüleri var. Göz teması bile kurmuyorlar. Simon'la birlikte doğruca içeri girip kapıyı kapatıyorlar. Göğsümde bir sızı hissediyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmiş miydim bilmiyorum.

Korkudan sevgiye, ilahilerini duyuyorum.

"Sevmekten kork," diye fısıldıyorum en üst basamakta uzanırken.

Gözlerimi kapattığımda dünya dönüyor. İlahi söylüyorlar, *korkudan aşka, korkudan aşka, korkudan aşka*, beni uyutuyorlar.

Uyandığımda, dünya güneş ışığıyla altın rengine bürünmüş, çayırırlar dün geceki yağmurla parıldıyor, ağaçlar kuş cıvıltılarıyla dolup taşıyor ve ben

Dişlerim takırdayacak kadar titriyorum. D n gecenin dehşeti bir artçı şok gibi içimde gümbürdüyor. Tanıdığımı sandığım insanlar vahşî bir kalabalığa dönüşüyor. Robin'in kıl payı kurtuluşu. Kaybolmasını sağladığım kan birikintileri. Ve şimdi Simon eve girmeme izin vermiyor. Kahvaltı edemiyorum ya da kıyafetlerimi değiştiremiyorum.

Boku yedim. Hiçbir  ıkış yolu olmadan burada kapana kısıldım. Bir şeylerin büyük ölçüde değişmesi gerekiyor, hem de yakında. Sadece ne ve nasıl olduğunu bilmiyorum.

"BENİ HASTA EDİYORSUN."

Simon'ın sözleri kafamda yankılanıyor.

Sersemlemiş bir halde verandanın merdivenlerinde oturuyor ve bundan nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışıyorum. Başım zonkluyor ve ayıklığım çığ gibi büyüyen bir kaygıyla çarpışıyor. Dün geceki çılgınlık daha ayrıntılı hale geliyor, bir korku filmi montajı gibi dönüp duruyor: Robin yerde sinmiş yatıyor. Kanının metalik kokusu. Sarı arabası gecenin içinde yırtılıyor. Çamur ve yağmurda sarhoşça koşuyor. Uzaktaki el fenerleri. Dökülen şarap gibi kanının paslı pisliğini silkeleyerek. Sanki hep birlikte kabus gibi bir uyuşturucu yolculuğuna çıktık ve şimdi ondan çıkıyorum ve artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum.

Robin'in başına gelenler korkunçtu ama belki de yaptıklarının bir nedeni olduğuna inanmalıydım. Yer ne kadar kanlı olsa da, gözlüklerini, saçlarını ve halka küpesini bir faraşa süpürmek ne kadar yanlış gelse de, arabasını sürdü ve gitti. O gitti. Bir parçam onunla gidebilmeyi diledi. Ama sonra ne olacaktı? Burada çamur içinde, telefonsuz, cüzdansız, hiçbir şeyim olmadan mı bırakacaktım? Ve nereye gidecektim? Scarlett'i bulup ona dün gece olanları anlattığımı, bunun bir parçası olduğum için bana duyduğu şaşkınlığı ve tiksintiyi hayal ediyorum.

Geleceğimin nasıl görüldüğünü bilmiyorum ama kesin olan bir şey var: Yapmam gereken bir sonraki şey içeri geri dönmek.

Verandada beklerken taze kahve ve kızarmış simit kokusu çatlak pencerelerden yayılıyor ve midemi bulandırıyor. Duvardan gelen sesleri, kahkahaları... Ben bir hayaletim.

Floater'lar kahvelerini yudumlamak ve güneşi seyretmek için dışarı çıktıklarında ya da Janae ve Juliet yoga matlarını serip esnemeye başladıklarında, kimse burada oturduğumu fark etmiyor. Tekrar tekrar "günaydın!" diyorum ama kimse kafasını bile çevirmiyor.

Kristin dışarı çıkıyor ve merdivenlerden iniyor. Üzerinde kargo şortu, Santa Cruz Skateboards sweatshirt'ü ve bir çift aviator güneş gözlüğü var. Gün ışığında, sarhoşken paten kaymaktan bacaklarında oluşan morluklar apaçık ortada ve oldukça endişe verici. Gine domuzu maması dolu kovasını bahçeye taşıyor. Beni fark ettiğini söyleyebilirim ama sonra ağzını kapatıyor ve evin yanından dönerek ilerlemeye devam ediyor.

"Kristin!" Ayağa fırlayıp ona yetişmeye çalışıyorum. Cevap vermiyor. Bakışlarını bana doğru bile çevirmiyor.

"Kristin, lütfen konuş benimle," diye yalvarıyorum, kelimeler boğazımdan çıkarken canımı yakıyor. "Beni dışlama."

Yutkunuyor ve kümesin mandallarını açıyor.

"Merhaba, bebekler." Kristin güneş gözlüklerini kafasına doğru itiyor. Kafesin içine adım atıyor ve kapıyı tekrar kapatıyor. Başını tavana çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyor. Gine domuzları ciyaklıyor ve ayak bileklerinin etrafında koşuyorlar. İçeride o kadar çok gine domuzu var ki, kafes gine domuzlarıyla kaynıyor - bebekler büyümüş ve daha da fazla bebek var. Bu manzara garip bir şekilde mide bulandırıcı. "Nasılız? Sen de mi zor bir gece geçirdin?"

Yemeği kepçeyle alıp kaplarına koyuyor. Gine domuzları üst üste yemliğe üşüşüyor, bir tüy ve gıcırta kalabalığı, birbirlerini iterek yoldan çekiliyorlar.

"Evet, tuhaf bir geceydi, değil mi?" diye soruyor ve uzanıp sırtlarını okşuyor. "Ama sorun değil. Her şey yoluna girecek. Sadece şu an yaşıyoruz, değil mi? Korkudan sevgiye, küçük bebekler. Fedakâr sevgiden korkun."

"Kristin?" Tellerin arasından sordum.

"Eğer fedakârlık yapamıyorsan, bu gerçekten sevgi değildir," diyor Kristin üzgün bir ifadeyle, bana bakarak. "Eğer fedakârlık yapamıyorsan, hâlâ korku içinde yaşıyorsun demektir."

Başımı salladım. "Dün gece çok fazlaydı. Ama Robin iyi, değil mi? Hepimiz bunu atlatabilir miyiz?"

Kristin'in kan çanağına dönmüş gözleri bir anlığına üzerimde kalıyor. "Git buradan," diyor yalvarırcasına. "Başımı belaya sokacaksın."

Su kaplarını temizleyen gine domuzlarına dönüyor ve gözlerim karıncalanıyor. Kafesten uzaklaşıyorum.

Sersemlemiş durumdayım. Yorgunluktan başım dönüyor. Midem açlıktan çığlık atıyor ve buradan nereye gideceğimi bilmiyorum. Arazinin kenarına kadar yürüyorum ve Hitchcock Yolu'nu geçerek terk edilmiş kampın olduğu yere gidiyorum. Maude ile yolum kesişiyor, o da sanki hiçbir yerden çıkmamış gibi araziye doğru yürüyor. Pijama pantolonunun paçaları bileklerinden kalçalarına kadar kahverengi, sanki çamurda yüzüyormuş gibi.

"Bana bakma bile, sürtük," diyor gözlerini kısarak.

Kampa doğru koştum. Devrilmiş iki çadır su birikintisi içinde; çamura batmış bir piknik bankı; yan yatmış bir barbekü. Eskiden çok dolu ve canlıydı, kaotik bir misafir rotasyonu olan bir gecekond mahallesi. Şimdi ise burada sadece ben varım.

Birden Scarlett'in o şarkıyı söylediği ve Simon'ın onunla "tüm zamanların en narsist şarkıcı-söz yazarı" olduğu için dalga geçtiği yeri hatırladım. *Seyirciniz, en büyük hayranınız, en gerçek aşkınız sizsiniz.* Hatırladın mı? *Sen bir tanesin.*

Onun müziğine bayılırdım. Bunu hatırladığım için çok şanslıyım, sanki bir şekilde ondan küçük bir parça koparmış ve kalbimin bir cebine koymuşum gibi.

Burada bir hortum musluğu var. Dizlerimin üzerine çöküp musluktan su içiyorum, kendimi bir hayvan gibi hissediyorum. Dün gece fırtınada dışarıda kaldığım için hâlâ nemliyim. Kollarım ve pantolonumun paçaları kirden öyle yapış yapış olmuş ki kaskatı kesilmişler. Su içmek işe yarıyor, her ne kadar taneli ve metalik olsa da. Derin nefes *alıyorum ve korkudan sevgiye, korkudan sevgiye, korkudan sevgiye diye* tekrarlıyorum. Sonra çadırlardan birini onarmaya çalışıyorum. Simon'ın dediklerini yaparsam, odama tekrar girebilirim. Tekrar düş alabilir, kıyafetlerimi değiştirebilir ve yemek yiyebilirim. O zaman belki büyük resmi anlayabilirim. Bir çadırı ters çevirmeyi ve güneşte kuruması için asmayı başarıyorum. Bir saat kadar sonra çadırı tekrar kuruyorum.

Selvi dallarının oluşturduğu perdenin ardından Aynalı Ev ailemi uzaktan görüyorum. Bir daire şeklinde toplanmışlar. Kendimi ormanda gizlenen bir tür bataklık yarattığı gibi hissederek ağaçların arasından çıkıyorum ve yavaşça gruba yaklaşıyorum, belki beni geri bırakırlar umuduyla

içinde. Çayırda yürüyorum. Çalılar rüzgârla iç çekiyor. Herkes gözleri kapalı, el ele tutuşmuş, Simon çemberin ortasında meditasyon pozisyonunda oturuyor. Ben dışarıda Maude ve Dakota'nın yanına oturuyorum. Maude performatif bir şekilde bana doğru kokluyor.

"Tanrım, bir şeyler tavuk boku gibi kokuyor," diyor.

Kimse bana bakmaya cesaret edemiyor.

"Eğer gerçekten Uyanmışsanız," diyor Simon konuşmasına devam ederek. "Eğer korkunuzdan gerçekten kurtulduysanız, o zaman bu dünyevi alemin ötesine geçersiniz. Tüm bunların -bu dünyanın, bu insanların, çok değer verdiğiniz her şeyin- bir rüyadan ibaret olduğunu anlarsınız. Hayalperestler bunu istemezler. Gerçekten istemiyorlar. Temsil ettiğimiz şeyden dehşete düşüyorlar. İnsanların Uyanmasını istemiyorlar, çünkü bu rüyanın sona erdiği anlamına geliyor."

"Korkudan sevgiye" diyor Dakota.

Ellerimi dua pozisyonunda tutuyorum ve dinlemeye çalışıyorum, gerçekten dinliyorum. Kendimi tamamen buna adıyorum. Bu anın içinde olmaya. Ama tek düşünebildiğim, işte bu kadar battığım. Sahip olduğum tek şey bu; içi boş bir mantra ve artık benden nefret eden bir topluluk. Malım mülküm yok. Dış dünyayla bağlarımı kopardım. En kötüsü de bunu kendime ben yaptım. Bunun için gönüllü oldum.

Ve şimdi hiçbir şeyim yok.

"Yaptığımız şey devrim niteliğinde," diyor. "Bizler ruhani devrimcileriz. Bu yüzden dünya bizi yok etmek istiyor. Bizi parçalamak, hapsedmek istiyorlar. Özgürlüğümüzü elimizden almak istiyorlar. Bizi köleleştirmek. Yapmaya çalıştıkları şey bu. Eğer izin verirse, yapacakları da bu."

Kalbim daha hızlı atıyor. Kendimi bir hapisane hücresinde sıkışmış hayal ediyorum.

Bu gerçekten olabilir mi? Yoksa abartıyor mu?

"Onlara izin vermeyeceğiz" diyor.

"Sevmekten korkmak," diyor birisi onaylayarak.

"Fedakâr sevgiden korkun. Sevgi fedakarlık gerektirir. Buradaki yolculuğumuzun sonuna geliyoruz. Ama Uyanmış ruhlarımız için bu sadece bir başlangıç."

Simon saatlerce bu şekilde konuşur. Dinlerken herkes her zamankinden daha sessiz; bitkin, şaşkın ve yorgun. Bu, gruba yaptığı en uzun konuşmaydı; bunun amacının ne olduğunu bile bilmiyorum

öyle. Herkes hipnotize olana kadar daireler çizerek konuşuyor. Öğle yemeği vakti geldiğinde içeri giriyorlar ve ben sormadan davetli olmadığımı anlıyorum. Maude ayağa kalkıyor ve kasten tam yanıma tükürüyor. Kimse varlığımı kabul etmiyor. Ama Simon beni burada her sözünü dinlerken gördü. Belki bugün beni tekrar içeri alır ve barışıp yolumuza devam ederiz. Bir parçam kapana kısılmış gibi hissetse de, bu yer, bu insanlar, inandığımız ve inşa ettiğimiz her şey - sahip olduğum tek şey bu.

Tüm bu olanları unutmak istiyorum.

Üç gün böyle devam eder.

Sabahları ve öğleden sonraları çayırarda grupla birlikte ilahi söyleyip konuşuyoruz. Çembere girmeme asla izin verilmiyor; sadece dışarıdan izlememe izin veriliyor. *Korkudan kurban sevgisine*, herkes ilahi söylüyor. *Korkudan kurban sevgisine*. Bunu o kadar çok tekrarlıyoruz ki zihnimiz uyuşuyor. Herkes çimlere sırt üstü uzanıp saatlerce meditasyon yapıyor. Bedenlerimizi aştığımızı hayal ediyoruz. Simon bize eski Romalıların gerçekten erdemli olanların Elysian Tarlaları denilen bir cennete, müzik ve gölgeli ağaçlarla dolu "Kutsanmışların Adaları"na gittiklerine inandıklarını söylüyor. Zihnimin oraya zihinsel bir tatile sürüklenmesine izin veriyorum ve bu günümün en güzel kısmı.

Gerçeklik ürperti. Yalnızlık. Sessiz muamele. Ormanda işlemek. Her seste seçirmek, yılanlardan ve çakallardan korkmak. Açlık sancıları. Okyanusa bakan o yassı kaya bana Scarlett'in bana şarkı söylediğini hatırlatıyor ve anıyı zihnimden silkeliyorum çünkü o güzel ve gitti ve acıtıyor.

Kıyafetlerim kirden yapış yapış oldu. Bir hayalet gibi arazide dolaşıyorum, bahçeye doğru yürüyorum ve Yüzücülerin benim işimi aldıklarını fark ediyorum. Limon ağacı diktikleri yerde taze bir toprak parçası var. Robin'in kanını temizlediğim an gözümün önüne geliyor ve düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırmak için adımlarımı hızlandırıp yürümeye devam etmek zorunda kalıyorum.

Mücadele ettiğim şüphe beni yıpratıyor. Sınanıyorum ve bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum. Tüm bunları düşündüğümde

Scarlett'in buranın zehirli ve kötü niyetli olduğu konusunda haklı olma ihtimalini düşündüğümde, burada olmak için feda ettiğim her şey ayaklarımın altından kayıp gidiyor ve serbest düşüşe geçiyorum. Bu, sevdiğim herkesin, inandığım her şeyin, yaptığım her şeyin, olduğumu düşündüğüm kişinin yalan olduğu anlamına gelir. Gerçekliğim paramparça olur. Bir gelecek göremiyorum. Buradan çıkan tüm yollar çıkmaz sokak gibi görünüyor. Bu noktada Aynalı Ev olmadan ben kimim?

Üçüncü gece, çadırımda titrerken bir sesle irkildim. İlk korktuğum şey, *Tanrım, bu bir dağ aslanı, uykumda beni yemeye geldi, ama çadırın fermuarını açtığımda Kristin'in şeklini görebiliyorum.* Bana bir bardak şarap uzatıyor ve içeri giriyor. O yanıma otururken plastik muşamba altımızda çatırdıyor.

"Hey," diyor.

"Kristin!" Yanımda biri olduğu için rahatlamış bir şekilde "Kristin!" diyorum. Ona yandan sarılıyorum ve sıkıca sarılıyorum.

"Burada olmamalıydım ama... sadece seni görmek istedim."

"Herkesi çok özledim." Gözlerim yanıyor. "Tahmin bile edemezsin."

"Burası *çok soğuk.*"

"Biliyorum."

"Uyku tulumun olmadan nasıl iyi olabiliyorsun?"

"Sadece sarılıyorum. Bir roly poly gibi kıvrılıyorum."

"Taşaklar."

"Evet."

"Kaçmamalıydın."

"Biliyorum." Yutkunuyorum. Açıklamaya çalışmak istiyorum ama kelimeler eskisi gibi çalışmıyor. "Korku beni ele geçirdi."

"Bundan daha büyük olmalısın. Ölümlü gibi davranıyorsun."

"Robin'in incinmesini istemedim."

"Şey." İçini çekiyor, ağır ağır ve sonra o kadar uzun süre duraklıyor ki sanki ne diyeceğini bilemiyor.

"Kristin?"

"Artık bu konu hakkında konuşmayalım." "Tamam."

"Onun yerine içelim." Kupasını benimkiyle tokuşturuyor ve sesi yükseliyor, neşeli ve kırpılmış. "Zehre ve panzehire."

Şarabımı yudum yudum içiyorum, midemi sudan başka bir şey doldurduğu için minnettarım. Beni anında rahatlatıyor. Gözlerimi kapatıyorum, damarlarımda dolaşan iç gıcıklayıcı neşeyi içime çekiyorum.

"Fazla kalamam," diyor. "Sadece seni bir kez daha görmek istedim."

Son üç kelimesi alarm zili gibi çalıyor. Lanetlenmiş bir veda. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Çadır tamamen karanlık. Ama her nasılsa, burada gözlerimi yeterince açtıktan sonra, ayrıntıları seçmeye başlıyorum. Kristin'in gözlerinin parlaklığı. Başındaki kapüşonun şekli ve elindeki kupanın yuvarlaklığı.

"Yakında yola çıkacağız," diyor. "Nereye?"

Uzaktaki ayak sesleri Kristin'i dondurur. Hazırolda, ormandaki bir geyik gibi. Bir an sonra nefesini bıraktı ve tekrar bana döndü.

"Bunun için endişelenme, tamam mı? Sadece seni sevdiğimi söylemek istiyorum. Bu dünyevi alemde birbirimizi bir daha göremezsek diye."

O kadar şaşkınım ki, bir saniye bile nefes alamıyorum. Hepsi beni terk mi edecek? Davet edilmediğim yeni bir Ayna Evi mi kuruyorlar?

"Kristin-"

"Yakında birbirimizi göreceğiz, tamam mı? Hepimiz göreceğiz. Çünkü her şey değişecek. Devrim başlıyor. O yüzden mutlu olun, tamam mı? Mutlu ol."

Eli benimkini buluyor, şok edici bir sıcaklık. Ne diyor bu kız? Birden, beynimin tam olarak ifade etmesine bile izin veremeyeceğim kadar korkunç bir şeyden mi bahsediyor diye merak ediyorum.

Mor Kool-Aid'i içme.

"Beni korkutuyorsun," diye fısıldıyorum. "Neden bahsediyorsun sen? Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?" "Hayır, hiç de değil. Hem de hiç."

Rahatlamak için derin bir nefes alıyorum. "O zaman nereye gidiyorsun? Sadece söyle bana."

"Üzgünüm. Yapamam."

Dehşet ezici. Son birkaç gündür buradaki geleceğimin ne olduğunu merak ediyordum ve şimdi bir geleceğim olmadığını öğreniyorum. Başka seçeneğim yok. Beni terk ediyorlar.

"Lütfen beni bırakma."

"Sorun yok, Winona. Birbirimizi tekrar göreceğiz. Sadece... burada değil." "Anlamıyorum."

"Çünkü hâlâ rüya görüyorsun," diyor ve elimi bir kez sıkıp bırakıyor. "Sevmekten kork, tamam mı?"

Kristin çadırın fermuarını açıyor, bana bir barış işareti yapıyor ve geceye geri dönüyor. Sonra beni bir kez daha soğuk ve yalnız bırakarak uzaklaşırken duyduğum tek şey yaprakları çıtırdatan bot sesleri. Sözleri zihnimde dönüp dururken gece havası çok durgun. Nereye gidiyorlar? Yeni Aynalı Ev nerede? Bir yere mi saklanacaklar? Beni arkalarında mı bırakacaklar? İnatla, cevaplara ihtiyaç duyarak ve sessizlik içinde kaynayarak uyuyabildiğim kadar uyanık kalıyorum.

Ama sonunda, her zaman olduğu gibi, uykunun aç çeneleri tarafından yutuluyorum.

Kendimi plastik zeminden sıyrıyorum ve gözlerimi siliyorum. Titreyerek çadırdan çıkıyorum. Nefesim gözle görülür bir hava kabarcığı. Gündüz, gece, fark etmez. Kaliforniya'dayım ama her zaman kışım donuyor.

Hava çok sessiz. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde musluktan su içiyorum, çömelip işeyecek bir yer buluyorum. Sonra sabırla piknik bankında bekliyorum, yaşam belirtisi için evi izliyorum. Işıklar yanıp sönüyor ya da ön kapı açılıyor. Meditasyon çemberleri, yoga grupları. Kahkaha sesleri ya da ilahiler. Ama ürkütücü bir şekilde hareketsiz.

Herkes nerede?

Yutkunurken boğazım acıyor. İçim boş, çamurdan bir kalbi olan bir insan kabuğuyum. Açlığım bugünlerde sürekli bir yoldaş, sadece su içtiğimde bir iki dakikalığına bastırılan donuk bir ağrı. Sessizliğin sesi kuzgunların uzaktan gelen gaklamalarıyla kesiliyor.

Tedirginlik tüm tenimi sarıyor. Kristin'in dün gece karanlıkta yaptığı şifreli konuşma - *bugün* hep birlikte gideceklerini kastetmemiş miydi? Çoktan oldu mu?

Bunu çözmek için zamanım var sanıyordum. Başım dönüyor. Eğer beni burada bırakıp gittilerse, bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Bu düşünce beni o kadar şaşırttı ki kıpırdayamıyorum. Yanıldığımı umarak, inançsız bir şekilde evi incelemeye devam ediyorum.

Dakota'nın arabası ve Simon'ın minibüsü hâlâ burada. Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama içimde bir panik patlıyor, sonsuza dek yalnız kalmanın, geride bırakılmanın çocuksu paniği. Ellerim kucağımda, uzun bir süre burada bekliyorum. Durgun eve bakıyorum. Birinin bana yardım etmesini

bir yaşam belirtisi için. Kristin'in "*Devrim başlıyor*" dediğini duyuyorum.

Bir anda herkesin çimenlerin üzerinde daire şeklinde uzandığını ve bedenlerinin ötesine geçtiklerini hayal ettiklerini hatırlıyorum.

... *bu dünyevi alemde birbirimizi bir daha göremezsek diye.*

Ayağa kalkıyorum, bu düşünceler trajik yapboz parçaları gibi birbirine çarpıyor.

İşte yine o korkunç, korkunç cümle: *Mor Kool-Aid'i içmeyin.*

Olamaz. Hayır. Olmadıklarını söyledi, olmazlarmış. Öyle bir şey değil.

Değil mi?

Dünyada ciğerlerime yetecek kadar oksijen yok. Paniğim korkuya dönüşüyor.

Ve eve doğru hızla yürürken kendime kaç kez "korkudan sevgiye" diye fısıldadığımın bir önemi yok. Daha dün transa geçip saatlerce birlikte zikrettiğimiz çayırda koşmaya başlarken. Sevmekten korkmak, sevmekten korkmak, sevmekten korkmak - dilim tüm hissini kaybedene kadar söyleyebilirim, ama fark etmez.

Birden ne bulacağım diye dehşete düştüm.

Aynalı Ev'e yaklaşırken bir esinti ılık çalıyor ve okyanus iç çekiyor. Kuşlar, güneş ışığı ve gökyüzündeki gemiler gibi geçen bulutlar var. Ama hava çok durgun. Bu kadar sessiz olması yanlış. Merdivenlerden yukarı yürüyorum ve birinin cevap vereceğini umarak kapıyı çalıyorum. İçeri girmeme izin verilip verilmediğinden emin değilim.

Bir şey yok. Oturma odasının penceresinden bakıyorum. Kupalar sehpa'nın üzerinde duruyor, birinin kazağı bir sandalyenin üzerine örtülmüş. Kanepede ciltsiz bir kitap, bir tabakta yarısı yenmiş bir çöreğin yanına yayılmış.

"Alo?" Bardağa vurarak soruyorum. "Kimse yok mu?"

Kapıya geri dönüp tekrar çalıyorum, bu sefer daha yüksek sesle. Kimse gelmeyince elimi kapı kolunun üzerinde gezdiriyorum. Ya bu bir testse? Ya Simon beni test ediyorsa ve ben başarısız oluyorsam? O hazır olduğumu söyleyene kadar içeri girmemem gerekiyordu ama içimde gergin bir acil durum hissi var ve Simon'ın isteyeceği şeyin bu olmadığını bilsem de onu takip etmekten başka ne yapacağımı bilmiyorum. Kapıyı iterek açtım.

"Hey," diyorum usulca. "Evde kimse var mı?"

Ne kadar sessiz olduğu anlaşılmıyor. Havadaki tozlar parıldıyor ve yemek odasındaki saatin tik takları duyuluyor; bunun dışında bu evde hiçbir hareket, hiçbir hayat kalmamış gibi görünüyor. Yutkunuyorum, içime bir ürperti yayılıyor.

"Alo?" Fısıldıyorum.

Kafamı soktuğum her odada kimse yok.

Mutfak kirli bulaşıklarla dolu ve tezgahın üzerinde bir somun ekmek duruyor. Floaters'ın odasında, dört adet ikiz yatak, boyadıkları ve *üzerinde Fear to love* yazan duvar resminin altına düzgünce serilmiş. Yemek odasında herkes kahvaltısını bırakmış gibi: yarısı yenmiş yulaf ezmesi kaseleri, bir lokması eksik tostlar, neredeyse dolu kahve fincanları.

Üst katta, odamın görüntüsü beni rahatlattı. Ağlayabilirim. Kitaplarımı, yatak örtümü ve *Shalott'un Leydisi* posterimi orada görmek bile bana gerçek bir hayalet olmadığımı hatırlatıyor. Ben hayattayım. Odam hâlâ burada. Banyodan Kristin'in odasına doğru yürüyorum; boş şişeler, kirli kıyafetler, beyzbol şapkaları ve tekerleksiz kaykaylardan oluşan bir felaket. Maude'un odasında bir şilte ve battaniyeden başka bir şey yok. Ama Maude bu; kadın bir seri katilin minimalizmini uyguluyor. Simon'ın kapısı kapalı. Kapıyı itip açıyorum ve onu gördüğümde nefesim kesiliyor.

Etten

kemikten.

Yaşıyor.

Gerçek.

Pencerede durmak. Okyanusa bakıyorum.

Onu görünce rahatlayarak iç çektim. Ne de olsa hepsi beni geride bırakmamıştı. Döndüğünde yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor, sanki yüz mil uzaktaymış gibi. Sanki kim olduğumu bilmiyormuş gibi.

Ona gülümsüyorum, gözleriyle buluşmaya ve bana karşı her zaman sahip olduğu o tanıdık şeyi uyandırmaya çalışıyorum. Ama o bu jeste karşılık vermiyor.

Onun yerine gözlüklerini düzeltti ve gözlerini kısarak bana baktı. "Seni tamamen unutmuştum."

Gülümsemem eriyor, oklar kalbime saplanıyor. "Burası hala benim evim."

"Mülkiyet bir yanılsamadır ve siz de öylesiniz."

Sözleri o kadar soğuk, karşılıkları o kadar otomatik ki ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Herkes nerede?" Sonunda sordum. "Nereye gittiler?"

Dönüyor, elleri dua ediyormuş gibi havada. Hüznü beni endişelendiriyor. Çok kötü haberler vermek üzere olan birine benziyor.

"*Alea iacta est.*"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kalıp atıldı."

"Ne ölümü?" Kaşlarım kırışıyor. "Herkes nerede, Simon?" "Onlara söyleneni yaptılar. Yollarına devam ettiler."

Belirsiz ifadeleri o kadar ürkütücü ki ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Nereye taşındı?"

"Bana tamamen güvendiler. Gerçeği bildiğime. Bilge olduğuma, seçilmiş olduğuma, nedenlerim olduğuna. İllüzyonun ötesine geçtiler."

Nefesim daralıyor. Bu mümkün değil. Söylemesinden korktuğum şeyi söylemesinin imkânı yok. "Ne yanılsaması?"

"Bir bedene sahip olmanın. Bu dünyevi alemde olmaktan."

Sanki sivri bir taş yutmuş gibiydim. Boğuk bir sesle "Ne?" dedim.

"Gittiler, Winona."

Kollarıma sarılıyorum, zar zor konuşabiliyorum. "Ne demek 'gitti'?"

"Filmin sonuna geldiler." Saçlarını kaşıyor. "Sonunda ne kadar berbat oldu. Hepiniz nasıl bu kadar berbat ettiniz anlamıyorum."

"Bir ... yaptı"

Düşüncelerinde kaybolmuş gibi yanımdan geçip gidiyor ve yatak odasından çıkıyor.

"Hayır," diyorum kapı aralığından, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Bu doğru değil. Kesinlikle doğru değil. İşler bu kadar kötü değil. Yaptıklarını ima ettiği şeyi yapmazlardı. Simon bana yalan söylüyor, akıl oyunu oynuyor. Bu bir çeşit teşhir.

"Bu onların dünyasının sonu, anlayacak ne var?" Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak aşağı iniyor. "Dünyanın kenarından yürüdüler."

Söyledikleri beynimin etrafında duman gibi dönüyor, tutunabileceğim hiçbir şey yok, tamamen saçmalık. Ayaklarım parkeye yapışıp kaldı.

"Simon?" Ben söylüyorum.

"Evde olmamanız gerekiyor," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Artık gözden kayboldu. Kıpırdamadan durup cevabını beklerken saatin tik taklarını tekrar duya biliyorum. *Tik-tak-tak-tak-tak-tak-tak.*

Dünyanın kenarından yürüdüler.

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Filmin sonuna ulaştılar.

Demek istediği bu değil. Metafor, metafor.

Göğsüm sıkışıyor. Kendimi onun kapısının önünden itiyorum ve merdivenlerden aşağı tökezleyerek iniyorum, tam nefes alamıyorum.

Dünyanın kenarından.

Sanki içimde bir bahar varmış gibi, ön kapıdan verandaya fırlıyorum ve uçuşuma doğru olabildiğince hızlı koşuyorum. Gine domuzu kümesinin açık olduğunu, görünürde tüylü bir kemirgen olmadan boş bir çöp yığını olduğunu gördüğümde midem acınası bir şekilde zonkluyor.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum, aceleyle yanından geçiyorum.

Yağmur suyuyla dolmuş bahçe yataklarının yanından uçarak geçiyorum. Kayaların ve çöplerin üzerinden atlıyor, çamurda ilerliyor, neredeyse bir el arabasına takılıyordum. Okyanus tamamen görünür hale geliyor, buradan çok sakın, sonsuz bir mavi-yeşil bulanıklığı. Havada tuz ve başka bir şey var; nemli bir çürüme. Bir an için, uçuşumun kenarında dururken, ne kadar güzel, sonsuz ve alçakgönüllü olduğuna hayret ediyorum... aşağıya bakana kadar.

Burada, ayaklarımın dibinde, on iki çift ayakkabı ve güneş gibi spiral şeklinde yere serilmiş on iki saç örgüsü var. Kırpılmış örgülerden oluşan bir gökkuşağı. Bir dizi yıpranmış ayakkabı. Kurumuş, çatlamış toprağın üzerinde mükemmel bir şekilde aralıklı duruyorlar ve hayatım boyunca bundan daha unutulmaz bir şey görmedim.

Bu örgüleri biliyorum: bir gümüş, iki sarışın, beş esmer, bir mavi, üç siyah.

Bu ayakkabıları biliyorum: Maude'un botları, Kristin'in kareli Vans'ları, Dakota'nın Crocs'ları, düz ayakkabılar, spor ayakkabılar, gökkuşaklı lastik yağmur botları. Hepsi düzgün çiftler halinde.

Ortalarında gümüş bir makas ışıkla parlıyor. Sessizlik korkunç. Kulaklarımda rüzgâr ve uzaktan gelen dalgaların uğultusundan başka bir şey yok.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve dünyanın beni yutmasını diliyorum.

Beynim ilk başta şoku kavrayamıyor ama göğsüm çığlık atıyor. Kalbim biliyor. Çirkin gerçekliğin içeri girmesine izin veriyor.

Sonra milyonlarca keskin küçük parçaya ayrılır.

Kederli boğazlar, cevaplanmamış soruların geçit töreni.

Zamanı nasıl gevşetebilirim? İlahi bir el ile yapılan hangi pazarlık beni her şeyin eskiden olduğu gibi olmasına geri götürecektir? Nasıl *yapabildiler*? Okyanusa düşerken kafalarından neler geçiyordu? Beni nasıl böyle yalnız bırakabildiler? Biz bir aileydik, en iyi arkadaştık, onlar benim tüm dünyamdı, öyleyse neden onlarla gelmemi istemediler?

Kayıp o kadar korkunç ki ben de peşlerinden atlayabilirim. Aşağıdaki okyanus parlıyor. Dalgalar çağırıyor. On iki arkadaşımı yuttuğunu söylemenin hiçbir yolu yok. Ne kadar acıyacağını, ne kadar çabuk biteceğini merak ediyorum. Ayağa kalkıp birkaç adım daha yürüyecek gücüm olsaydı ben de hayatıma son verebilirdim.

Bu gerçek. Bu bir rüya değil. Gittiler. Gerçekten, gerçekten gittiler. Artık uğruna yaşanacak bir şey kalmadı.

Zaman durdu, dizlerim uçurumun kenarındaki toprakta, hâlâ bu dehşet bahçesinin -örgülerin, boş ayakkabıların güneş patlamasının, hayaletlerin bile fısıldamadığı kadar sessiz bir sahnenin- şaşkınlığı içindeyim.

"Saatler önce oldu," diyor Simon arkamdan. "Yapılacak bir şey yok."

Hıçkırır hıçkırır ağlıyorum, kederim o kadar derin ki tüm hayatımı ağlayarak geçirebilirim.

"Biliyorum," diyor Simon sırtımı sıvazlayarak. "Biliyorum, tatlı Winona. Biliyorum."

Dipsiz bir hüznün çukurundayım. Nefesimi bile tutamıyorum. Eli daireler çizerek hareket ediyor ve sonra arkamdan uzanıp kollarını bana doluyor.

"Bırakın beni!" Bağıríyorum, çírpınıyorum.

Bana daha sıkı sarılıyor, sakın, kulağıma mırıldanıyor. "Biliyorum. Bırak içindekileri. Sorun yok. Biliyorum."

"Neden?" Çığlık atıyorum, boğazım düğümleniyor.

"Sona geldik. Her hikayenin bir sonu olduğunu en iyi siz bilirsiniz."

"Onlar öldü!" Kollarını pençeleyerek bağıríyorum, ama o hareketsiz kalıyor.

"Onlar bu dünyevi alemin ötesine geçtiler," diyor soğukkanlılıkla, sanki söyledikleri mantıklıymış gibi. "Bu bir fedakârlık eylemiydi. Dünya artık bizi ve öğretilerimizi asla unutmayacak. Bunu kutlamalıyız." Kucaklaması sıkılaşıyor ve şefkatli hissettirmiyor. Bir kafes gibi hissettiriyor. "Antik Roma'da intihar genellikle iradenin bir ifadesi, onurunuzu korumak için bir seçim olarak saygı görürdü."

Kollarından kurtulmaya çalışıyorum. "Antik Roma umurumda değil."

Kavrayışı sıkılaşıyor ve sesi keskinleşiyor. "Sevinin. Onlar şehit oldu."

Konuştugu her kelimeyle içimdeki baskı artıyor.

"Artık sonsuza dek hatırlanacaklar," diye devam ediyor, kolları bir piton gibi daha sıkı, daha sıkı sarılıyor. Parmak uçlarımı hissedemiyorum. "Geride bıraktıkları miras, başka türlü başarabilecekleri her şeyden daha önemli. 'Yaşarken ondan en acı şekilde nefret edenlerin büyük kısmı, öldüğünde onu göklere çıkardı.'"

Kollarında ne kadar kıvrandığının bir önemi yok, gitmeme izin vermiyor. Simon ve onun alıntıları, Roma tarihi ve sanki her şey bir düşünce egzersiziymiş gibi rasyonel tonu. Sanki bu en derin trajedi değil de ilginç bir dersmiş gibi. Küçümsemekten titriyorum.

"Bunun olmaması gerekiyordu." derken her kelimeyi telaffuz ediyorum.

"Gerçekten uyanmanın zamanı geldi, Winona."

Birdenbire beni sıkıca tutuşu gevşedi. Benden uzaklaşıyor. Dönüp ona bakıyorum. Gözleri şaşkınlıkla açılmış, yüzünde memnun bir yarı gülümseme var. Ayağa kalkıyor ve ben hala çömelmiş ve sinmiş durumdayım, kollarım savunmaya geçmiş, bana zarar vereceğini düşünüyorum.

Ama o sadece ellerini kaldırıp bir adım geri çekiliyor. "Sıra sende."

Keskin bir nefes alıyorum ve çarpan dalgaları dinliyorum. Bir adım daha geri atıyor, artık aramızda birkaç metre var ve içimi bir rahatlama kaplıyor. İkimiz de V şeklindeki bir kaz sürüsünün tepemizde süzülüşünü izliyoruz. Nefesimi toplarken önerisini düşünüyorum. Acaba düşüşün etkisi önce beni öldürür mü, yoksa boğulur muyum? Acaba ne kadar acırdı, ne kadar çabuk biterdi?

"Burada bizim için hiçbir şey kalmadı," diyor Simon. "Hepimizin yeniden bir arada olmasının tek yolu bu."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. İstirap çok büyük. Dayanamıyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Cesur ol," diyor nazikçe. "Acımayacak. Bunu yapabileceğini biliyorum Winona."

Şok beni felç etti. Göz göze geldik. O kadar yıkılmışım ki, bir an için nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Bizim için kısa bir manifesto kaleme aldıktan sonra onlara katılmayı planlıyorum," diyor daha yumuşak bir sesle. "Mirasımın ve felsefemin yaşaması için yayınlanacak bir şey."

Burada, okyanusa bakarak, dizlerimin üzerinde oturarak sonsuza kadar kalıyorum. O kadar yoğun bir acıyla elektrik çarpmışım ki artık hiçbir şey hissedemiyorum. Rüzgâr yanaklarımı kurutuyor ve kalbimin yaşaması gereken yerde sadece donuk bir zonklama var.

"Bize katılmak istemiyor musun?" Simon soruyor. "Geride kalan tek kişi olmak istemezsin."

Bu son, değil mi?

Hayatımı ait olma özlemiyle geçirdim. Gerçekten görülmenin ve bilinmenin o kutsal yakınlığını istedim. Bulaşıcı kahkahaları ve bir partinin, takımların, cemaatlerin ve arkadaşların coşkulu enerjisini seviyorum. Mirror House hayatıma davet ettiğim tek aileydi ve artık yoklar. Bir an için, önümde başka bir seçenek yok.

peşlerinden atlamak dışında. Ama sonra umutsuzluğum kanatlanıyor. Fısıldıyor, *bunu o yaptı*.

Ve öfkeyle dolup taşıyorum. "Evet,"

diyorum dişlerimi sıkarak.

Ayağa kalktım, dizlerim titriyordu.

"Tarihin bir parçası ol," diyor, yavaşça bana doğru yürürken. Onun yakınlığı karşısında geriliyorum. "Hayat kısadır, ama enerji zamansızdır. Benlik bir yanılsamadır. Acımadı, söz veriyorum. Bunu yaptıklarında gülümsüyorlardı Winona, ben buradaydım. Hayatımda gördüğüm en olağanüstü şeydi. Uçtular. *Uçtular*."

Makası almak için uzanıyor ve bana uzatıyor. "Onların yaptığını yap," diyor.

Başımı sallıyorum, zar zor nefes alabiliyorum. Bana bu kadar yakın olmasından, kokusunu alabiliyor olmaktan nefret ediyorum. Terliklerimi çıkarıp çemberin içine sıkıştırıyorum.

"Sonsuza dek hatırlanacaksın. Virginia Woolf gibi. Anne Sexton gibi."

Makasın çenesini örgüme dayadım ve çelik sapını sıkarak onu ip gibi kestim.

Thwack.

Saçlarım ölü bir yılan gibi yere dökülüyor. Uzatmam yıllarımı aldı ve hepsini kesmek bir saniyemi. Bir insanı inşa etmek bir ömür sürer, bitirmek ise bir saniye. Ve bir anda, uzun zamandır, belki de hiç olmadığım kadar hafifledim.

Dünyanın sonuna doğru birkaç adım yürüyorum. Her adımda arkamda bir gölge gibi beni takip eden Simon'ın farkındayım. Makası sıkıca kavriyorum.

Bir tekne cam gibi suda süzülüyor. Esinti boynumu gıdıklıyor ve içimi ürpertiyor. Bir yerlerde, büyükannem Jane'in külleri, sevdiğim herkesi yutan o denizin etrafında çalkalanıyor. Beni de yutmak zorunda.

Ama bugün değil.

Şimşekten daha hızlı bir şekilde arkamı dönüyorum ve Simon'ın gülümseyen yüzüne makası saplıyorum. Bir anlığına, burnu yamulmuş ve çenesinden kan akarken, maske tekrar yerine oturmadan önce korkmuş -neredeyse insan- gibi görünüyor.

"WINONA," diyor Simon şaşkınlıkla. Benden birkaç adım uzaklaşıp eve doğru giderken yanağındaki yarayı hissediyor. Makas elimde ve tekrar yapmaya hazır olsa da sakın ve rahatsız olmamış görünüyor. Savunmacı bir tavırla elini uzatıyor. "Ne kadar ilerleme kaydettiğine bir bak. Aynalı Ev'e taşınan küçük fare böyle bir şeyi asla yapamazdı."

Ateş her yanıma yayılıyor. Bu orospu çocuğunu bıçaklayarak öldürebilirdim ve o yine de bir şekilde bundan kendine pay çıkarırdı.

Makası tutarak ağır ağır nefes alıyorum, metalik bir koku kumsalın tuzlu tınısına karışıyor. Kulaklarım çınlıyor ve onun yaralı yüzünü görünce bayılma isteğimle savaşıyorum. Donup kaldım, bana saldırması ve makası almaya çalışması için kendimi hazırladım. Onun yerine, manyak yüzünde kanlı bir sırıtma sabitlenmiş.

"Açtın mı?" diye soruyor kıpkırmızı dudaklarını yalayarak. Sonra alkışlamaya başlar. "Aferin sana. Gözünü bile kırpmadın. Korkunun ötesine geçmek böyle bir şey işte."

Sözleri beni dinamit gibi aydınlatıyor.

Ona doğru hamle yaptım ve bu sefer boğazını bıçakladım. Kan gömleğinden aşağı fışkırdı. Tökezliyor ama düşmüyor. Kaslarımın her biri sıkılı. Üzerime gelmesini, bana saldırmasını, bir şekilde kendini savunmasını bekliyorum. Onun yerine, sadece aşağıya bakıyor ve kanını merakla inceliyor.

"Böyle mi bitecek?" Sanki beni tanıımıyormuş gibi bana dönüyor. "Çarmıha gerileceğimi hep biliyordum ama böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim."

senin tarafından."

Bir hıçkırıkla ürperiyorum, elim makası daha sıkı kavırıyor. "Neden karşılık vermiyorsun, seni korkak?"

Ellerini namaste hareketi yaparak, sanki yüce bir güçle gizli bir anı paylaşıyormuş gibi gökyüzüne bakıyor ve bu sadece öfkemi körüklüyor. Bu adam hayal görüyor. Kendini gerçekten bir tür mesih sanan bir canavar. Onu yok etmek istiyorum. Ama bu bile yeterli olmaz.

Acı çekmesi gerekiyor.

Makasla gözüne saldırıyorum ama sonunda gözlüğünü kırıyorum ve alnını yarıyorum. Geriye doğru sarsıldı, cam yanaklarında parlıyordu. Boynuna dokunuyor, parmakları kan içinde, gömleğinin önünü boğazına kadar çekerek kanamayı durdurmaya çalışıyor. Ön tarafı kırmızıya boyanırken, göğsündeki şimşek izini görüyorum ve tiksintiyle yanıyorum.

"İronik, değil mi?" diyor, boğazından kan gelen bir adam yerine felsefi bir tartışmanın ortasındaki bir adamın sakın özgüveniyle. Benden uzaklaşıp bahçe yataklarına doğru gidiyor, arkasını yokluyor, gözlükleri yamuk ve gözleri kapalı. Alnındaki yara kanlı bir gülümsemeye benziyor. "Ben olmasaydım, böyle bir şeyi asla yapamazdın."

Ona doğru ilerliyorum, makası kolları boyunca kesiyorum. Bileğinden dirseğine kadar solgun etinde *çıt çıt çıtlar*. İrkiliyor ve haykırıyor. Deliklerden menekşe kırmızısı sızıyor. Daha sert. *Daha sert*.

"Neden korkuyorsun Simon?" Hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir intikam duygusuyla titreyerek soruyorum. "Neden kendini koruyorsun? Korkunu aş."

İvme kazandığımda ve makas köprücük kemiğiyle buluştuğunda bağılıyor. Geriye doğru takılıp düşüyor ve kafası bahçe yatağının kenarına çarpıyor. Toprağın içinde yuvarlanıyor, kollarına kan ve toprak bulaşmış. Yüzü ve boğazı çiğ ve etli, gözleri kapalı ve üzerine cam kırıkları serpilmiş. Şu anda uçurumun kenarından yaklaşık yirmi ya da otuz metre uzaktayız. Belki de onu geri sürükleyip aşağı atmalıyım.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Göremiyorum. Winona, mantıklı ol. Şu anda öfkeni anlıyorum. İnan bana. Ama çok ileri gittin."

Ona bakarken nefes nefese, "Hayır, bakmadım," diyorum.

Öfkem derimin altındaki ateş karıncaları. Öfkem hiç bitmeyen bir çığlık.

"Peki," diyor yüzünü buruşturarak, nefes alıp verirken zorlanıyor. "Ne yapacaksanız yapın. Ben de herkes gibi şehit olarak öleceğim."

Bir deja vu dalgasıyla Simon'a bakarken nefesimi tutuyorum. Yaralarının korkunç, fışkıran görüntüsü bana uzun süre baktığım olay yeri fotoğraflarını hatırlatıyor. Ürperiyorum. Sanki dünya durmuş ve ben bir aynaya bakıyormuşum gibi. Her şey aniden çok ters görünüyor, sanki kanayan onun yüzü değil de benim yüzümmüş gibi. Yanaklarımdan aşağı bir sıcaklık süzülüyor. Ama sonra dokunuyorum ve parmaklarımı inceliyorum: gözyaşı, kan değil. Kanayan o, ben değilim.

Ben de herkes gibi şehit olarak öleceğim.

Sesi hırıltılı. "Ne bekliyorsun?"

Hıçkırıklara boğuldum. Parçalanmasını, karşılık vermemesini beklemiyordum ve bir anda kafam çok karıştı. Onun ekmeğine yağ mı sürüyorum? Onu burada öldürmem ona tam da istediği şeyi mi veriyor? Onu bir kurbanı mı dönüştürüyorum? Şimdi bile, elimde bir bıçakla kanlı bedeninin üzerinde dururken bile, asla gücüm varmış gibi hissetmiyorum.

Bir esinti üzerime soğuk bir nefesle geliyor ve gözyaşlarımı kurutuyor. Bugün yaşanan trajedinin büyüklüğü yüzüme çarpıyor. Muazzam bir kayıp. Aklım almıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Simon'ın yanından geçip uçurumun kenarına bakıyorum. Onlarla birlikte okyanusa atlamak istiyorum. Onu öldürmek, bitirmek, susturmak, yoncaların arasında kan kaybından ölene kadar bıçaklamak istiyorum.

Ama tüm bunlar Simon'a istediğini vermek olur.

Kırılan dalgaların tatlı ve korkunç sesi. Sevdiğim herkesin kemiklerini yalayıp yutan o korkunç okyanus. Beni bekliyor, sabırla, dönüyor, dönüyor ve dönüyor.

Ve birden Simon'ın neyi hak ettiğini anladım.

Makası bırakıyorum ve eğilip elimi onun eline koyuyorum. Elimi sıkarken titriyordu. Kan gerçeküstü. Gömleğinin tamamı kıpkırmızı, boğazından yavaş ama istikrarlı bir şekilde kan sızıyor. Yüzü en kötüsü: alnındaki gülümseme yarığı ve delinmiş bir yanak, gözleri camla dolu.

"Kalkmana yardım edeyim," diyorum sesime şeker serpiştirerek. "Hadi ama. Haklısın. Hâlâ biraz zaman var. Gitmeden önce manifestonu yazmalısın."

Üzerindeki gölgemden hâlâ korkuyor ama yavaşça doğruluyor, acı içinde inliyor. Sertçe çekerek ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Kolunu omuzlarıma doladım.

"Mantıklı olacağını biliyordum," diyor sesinde bir çağılıyla. "Dengesizsin, güvenilmezsın ama sonunda hep yola geliyorsun. Benim sadık kızım. Benim gizli favorim."

Gizli favorim, *kıçım*, diyor kafamın içindeki bir ses. Bunu duymak sarsıcı. Kimin sesi bu? Scarlett'in sesi mi? Tanımakta güçlük çekiyorum.

"Hadi," diyorum sessizce.

"Tiran ölür ve hükmü sona erer. Şehit ölür ve hükmü başlar," diyor Simon. "Bunu Kierkegaard söylemişti, sanırım."

"Öyle mi, şimdi?"

Çıplak ayaklarımla çalıların arasından eve doğru ilerliyoruz. Yavaş adımlarla. Bebek adımları. Yine İsa hakkında konuşmaya başladı. Yüzü kan içinde, gözleri acıdan kapanmış ama yine de gülümsüyor ve İncil hakkında saçmalıyor.

Yılan yağı satıcısı, diyor kafamın içindeki o keskin ses. *Seri katil*.

Kimmiş o? Kim söylüyor bunu?

Ve sonra, enayi yumruğu gibi bir anda, kim olduğunu anladım.

öyle.

Benim.

Simon değil. Scarlett değil. Ne annem, ne de büyükannem, Ötelerden konuşan bir ruh değil. Benimle.

Ondan nefret ediyorum.

Cinayet çok nazik olurdu.

"Tıpkı benim gibi, çarmıha gerilmeden önce vücudunun her yerinde yaralar vardı..." Simon diyor ki.

Bir mesih olarak öleceğini sanıyor.

Biri sıırıslıkam olmuş bir yaratık, diğeri kanlı, gözyaşı lekeli bir canavar, birlikte asla sebze yetiştiremeyeceğim bahçe yataklarının ve Maude'un bir daha asla kullanamayacağı pedicab'in yanında topallayarak yürürken makası tutan sağ elim hâlâ sıkılı. Rüzgâr bahçeyi gıdıklıyor.

Çıplak boynumun arkası. Gizli sığınak toplantılarımızı yaptığımız yeri işaretleyen o tanıdık çam ağacını görüyorum. Bir daha asla gizli bir sığınak toplantısı yapmayacağız. Kolunu bana dolayan adam yüzünden her şey bitti. Onun yüzünden.

Bizi yolumuzda durdurdum.

"Kim bilir?" diyor. "Belki ben de tekrar yükselirim-" "Bir saniye bekle."

Onu ayakta bırakıyorum, parçalanmış yüzü acıyla burkulmuş.

"Neredeyiz?" diye soruyor, parmak uçlarıyla havayı yokluyor, kaybolmuş

onu destekleyecek ben olmadan.

"Neredeyse geldik," diye sesleniyorum ona, çam ağacının gölgesinde eğilerek. Dizlerimin üzerine çöküp, parmaklarımın ipin halkasıyla bulunduğu noktayı arıyorum. Gıcirtısını duymaması için yavaşça çekerek açıyorum. Karanlık bana arkasını dönüyor. Toprağın ve bayat havanın tatlı, nemli kokusu.

"Winona?" diye sorar. "Beni şimdi bırakma."

"Ben olsam bunu yapmazdım," diyerek ona dönüyorum.

Elini tutup onu yerdeki deliğe doğru götürürken kalbim gümbür gümbür atıyor. Direniyor gibi görünüyor, sanki tehlikeyi sezmiş gibi kasları sertleşiyor. Önüne uzanıp havayı kavırıyor.

"Bekle, neredeyiz?"

Sanki biliyor gibi. Hareketsizleşirken gölgenin üzerinden geçtiğini görüyorum.

"Winona, yapma bunu. Yapamaz mıyız-"

Sorusuna, onu boğucu karanlığa sürükleyen güçlü bir itmeyle cevap veriyorum. Bedeni bir gümbürtüyle ve kemikleri çatırdayarak altı metre aşağıya düşüyor. Nefesi düzensiz, sık soluklarla geliyor. Sonra boğulan bir köpek gibi ıslak ıslak ulur. Doğrılmaya çalışır, parmak uçları soğuk beton öpücüğünden başka bir şeyle karşılaşmazken şaşkınlıkla etrafını yoklar.

"Winona!" diye bağırıyor.

"Şehit olarak ölmeyeceksin," diyorum ona son bir kez bakarken. "Soğuk, karanlık bir delikte öleceksin ve kimse burada olduğunu bile hatırlamayacak."

Yaralı yüzü acıyla buruşmuş ve... başka bir şey, neredeyse tanıdık olmayan bir şey, titriyor ve yalvarıyor.

Oh.

Korku. Gördüğüm şey bu.

Katıksız, katıksız korku.

Sonunda onun gibi bir canı için tek gerçek cezayı keşfettim: cinayet değil, intihar değil, tamamen ilgisizlik. Silinme.

Dünya ona hiç ilgi göstermeyecek ve var olduğunu unutacak.

Gerçeklik karanlık kanatlarını açarken dudakları titriyor.

Kapıyı bir *gümbürtüyle* kapatmadan önce o görüntünün -görmeli cephenin altındaki titreyen, zavallı adamın- sadece bir saniye tadını çıkarıyorum.

Üzerini örtmek için bir kayayı iterken, içimde de bir ağırlık kayıyor. En derin nefesi alıyorum. Ayağa kalkıyorum, yürüdüğümüz yolu tekrar takip ediyorum ve spor ayakkabılarımla izlerimizi tekmeliyorum, onun kanıtlarını gizliyorum, kanını toprağa buluyorum. Makası bulup okyanusa atıyorum. Dalgaların şarkısı yüzünden suya çarptıklarını duymuyorum. Ufka bakıyorum ve arkadaşlarım için ağlıyorum. Eve doğru geri döndüğümde, artık çığlıklarının boğuk, tiz sesini de duymuyorum. Artık ondan hiçbir iz yok. Orada bir kayadan başka bir şey yok.

Simon Spellmeyer bir daha asla ışığı göremeyecek.

Yarım saat sonra ve yolun bir buçuk mil yukarısında rüzgâr yüzümü kamçılıyor. Okyanus ile otoyol arasında duruyorum. Titreyen ellerimle ankesörlü telefonun ahizesini kaldırıyorum, Simon'ın bankete park ettiğim minibüsüne bakıyorum. Boynumu ovuşturuyorum, bu kadar çıplak olmasına alışkın değilim. Soğuk uyuşturuyor. Dişlerim takırdıyor. Kristin'in beyzbol şapkasını, Maude'un ördüğü atkıyı ve Dakota'nın ot yapraklı sweatshirt'ünü giyiyorum ama bir daha asla ısınamayacak derin bir yerde üşüyorum.

911'i aradım ve gözlerimi kapattım.

Sevk görevlisi, kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde kriz yiyen birinin bıkkın, robotik sesiyle cevap verir.

"911, acil durumunuz nedir?"

Sesimi alçaltıyorum, bir erkek gibi konuşarak kendimi gizlemeye çalışıyorum. Kontrol etmek için gösterdiğim tüm çabaya rağmen sesim yine de titriyor. "Sanırım hepsi öldü."

"Adınız nedir, efendim?"

"Ben sadece isimsiz bir ihbarda bulunmak istiyorum."

Düz bir kızgınlıkla cevap veriyor. "Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısınız?"

"221 Hitchcock Road adresinde yaşayan bir grup var. Sanırım toplu bir intihar gerçekleşti."

"Polis ve sağlık görevlileri vardır üzerinde onların yol.
Öyle mi herhangi biri Hala nefes alıyor
musun?"

"Hayır." Acıyan gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Gittiler."

"Efendim, siz-"

"Atladılar." Bir hıçkırığın kaçmasına engel olamıyorum. "Birlikte atladılar. Her biri."

Telefonu kapatıyorum, alnımı kabinin çizik camına bastırıyorum, suçluluk duygusu görünmez parmaklarla boğazımı kavırıyor. Sonunda minibüse geri dönüyorum. Arabayla uzaklaşıyorum, Bodega Körfezi bulanık gözlerle dikiz aynamda kayboluyor. Rüyalar ve cesetlerle, en iyi arkadaşlarla, büyük aşklarla ve tanıdığım en kötü canavarla dolu bir yer.

Aynalı Evin Kızları belgeselinden alıntı: Bir Yıl Sonra

YER: Görüşülen kişinin evi, Raven's Landing, Kaliforniya

ÇEKİMLER: SCARLETT'in ön kapısındaki beş sürgü; duvarda asılı tüfek; köşede duran beyzbol sopası.

SCARLETT oturma odasındaki kanepede titriyor ve kazağını sıkıca sarıyor.

Tabii ki ona ne olduğunu merak ediyorum. Herkes merak etmiyor mu? Geçen gün süpermarkette sıradaydım ve bir magazin dergisinin kapağında Simon'ın Pasifik Sahil Yolu'nda yürüyüş yaparken çekildiğini iddia ettikleri bulanık bir fotoğraf vardı. Onun için bir ödül yok mu? Yani, herkesin beynini yıkadığı kesin olan bir toplu intihar olayından kaçtı ve bir de Robin var. Minibüsü 1. otoyolda terk edilmiş halde bulundu. Şu korkağa bak. Kendini bile öldüremeyecek kadar korkak.

Evet, sana yalan söylemeyeceğim. Onun dışarıda olduğunu bilerek geceleri uyuyamıyorum. Muhtemelen yeni bir saç kesimi, yeni bir isim ve manipüle edecek başka biri vardır. Bir parçam, filminin nasıl bittiğini öğrenene kadar asla rahat etmeyecek.

(Eğilmiş, görüşmecinin sorusunu dinliyor)

Sosyopat olduğunu düşünüyor muyum? Hayır, aslında düşünmüyorum. (Düşüncelere dalıyor) Bence adam bir narsistti, kendi kaynaklarıyla kafayı bulmuştu. Kendi saçmalıklarına inanıyordu ve bu benim için bir dolandırıcıdan daha korkutucu. Doğru ve iyi olduğunu düşünen kötülük... dünyadaki en korkutucu şey budur.

Simon'a tek bir şey söyleyebilseydim? (Elini sallar)
Hiçbir şey söylemezdim. Hak ettiği bu. Görmezden
gelinmeyi. Fikirleriyle öldürdüğü kızlara bir şey
söylemeyi tercih ederdim.

(Gözyaşları içinde, doğrudan kameraya bakarak) Seni
seviyorum derdim. Sırf seni son bir kez görebilmek
için o korkunç yere geri dönerdim.

Bir yıldır ölü bir kadın olarak yaşıyorum.

Mirror House'dan kaçtıktan sonra arabayla sahile çıktım ve Simon'ın minibüsünü Eureka yakınlarında bir yerde bıraktım. Oradan sonra şaşkın ve evsiz bir şekilde dolaştım. Günler haftalara, haftalar da aylara karıştı. Bir hayalet gibiydim, vitrinlerde oynayan insanlık filmlerini izliyordum. Simon haklıydı; burası bir Rüya Dünyasıydı. Ve ben yürüyen bir komadaydım. Artık Aynalı Ev'de değildim ama başka bir yere de ait değildim.

Parklarda uyudum ve çöp bidonlarından yemek yedim. Yağmur yağdığında kütüphanelere sığındım. Bozuk para için yalvardım, içki aldım ve hayatımı bir süreliğine unuttum. Duruladım, tekrarladım.

İlk birkaç haftanın bu taze şokunda Scarlett'e ulaşmayı düşündüm. Beni anlayabilirdi. Ama sonra onu internetten araştırdım ve gülümseyen yüzünü gördüm. Barista olarak çalışıyor, bahçe ektiriyor, kolunu başka bir kıza dolamıştı. Bensiz daha iyiydi. Mirror House'da olanlar için beni suçlayacağından korkuyordum. Ve ben bunu hak etmiştim.

Annemi arama düşüncesi daha da kötüydü. Onun yargısıyla yüzleşmek, bir tarikatta olduğumu itiraf etmek - utanç tırmanamayacağım bir duvardı. Yollarımızı çoktan ayırmıştık. Bana ihtiyacı yoktu.

Keşke ben de herkesle birlikte atlasaydım.

Zaman dondu. Suçluluk duygusu beni içten dışa çürüttü. Dünyanın etrafımda dans edişini izledim ve Winona Hawthorne olduğumu unutmaya çalıştım. İntihar hayalleri kurdum: jilet, hap ya da şakağıma dayadığım bir silah. I

çok içtim ve çok az yedim. Yanaklarım çukurlaştı. Gözlerim donuklaştı. Kendi yansıمامı yakaladığımda, bir yabancı bana bakıyordu. Böyle bir şeyden sonra nasıl devam edebiliyorsun? Arkadaşlarım uçurumdan atladı ve ben onları durdurmadım. Simon'ı karanlıkta ölüme terk ettim. Belki de ondan daha iyi değildim.

Kütüphane benim sığınağımdı. Aylar sonra bir gün haberleri aradım. Her yerde manşetleri görmek, parmağımı elektrik prizine sokmak gibiydi. TOPLU INTIHARDA ON ÜÇ ÖLÜ; POLIS 'AYNA EV' TARIKATININ KALINTILARINI TESPİT ETTİ; TARIKAT LİDERİ HALA SERBEST; 'AYNA EV'DE YENİ KALINTILAR BULUNDU.

Robin'in kalıntılarını limon ağacının altında gömülü olarak buldular. Bunu görünce yeniden ölmek istedim.

Çünkü derinlerde bir yerde, kendime izin vermediğim bir yerde, bunun doğru olduğunu zaten biliyordum. O gece onu öldürdüler. Arabayla uzaklaşan o değildi. Onun kanını temizledim ve gerçeği görmemiş gibi davrandım. Bu beni cinayete suç ortağı yaptı. Bir daha asla yüzümü gösteremezdim.

Maude, Sadie ve Juliet'e ait kalıntılar sahile vurdu. Bazen Kristin ve Dakota'nın bir şekilde kaçtığını hayal ettim. Ama kalbim biliyor.

Ve Simon'ı hiç bulamadılar.

Küçük kasabaların sokaklarında dolaşarak hayalet bir yıl geçirdim. Kendime, başıma gelen güzel şeyleri hak etmediğimi söyledim. Cumartesi günleri parkta şımarık üniversite öğrencileri tarafından servis edilen bedava yemekleri yedim. Parlak mavi gökyüzü, sırttan sarı ay ya da meşe ağaçlarının arasından tıslayan rüzgar. Açık bir pencereden gelen piyano müziği ya da yanımdan geçen bir ev kedisinin mutlu tırısları. Bunların hiçbirini hak etmiyordum.

Ve iki hafta önce bana verilen, uyuyacak sıcak bir yer karşılığında motel odalarını temizleme işini kesinlikle hak etmiyorum - nikotin lekeli perdeleri olan ve yeterince sıcak suyu olmayan bir yer olsa bile. Bir yılda sahip olduğumdan daha fazlası: bir yatak, bir duş ve bir televizyon.

İşte Scarlett'i gördüğüm yer burası.

I dön üzerinde benim televizyon ve Orada o
öyle, konuşmak içinde bir belgesel.

* * *

Onu ekranda parlayan ve gelişen bir şekilde görmek -hüzünlü, tuhaf hikayemizi kendine has bir şekilde anlatmak- neredeyse kısa devre yaptırıyor. Bir saat boyunca motel yatağının kenarına yığılıyorum, gözlerim parlıyor, nefes almakta zorlanıyorum. Sözlerine su gibi tutunuyorum ve çölde kaybolmuş gibiyim.

Scarlett aynayı tutuyor ve bana kim olduğumu hatırlatıyor.

Evet, sonsuz bir acı var. Bunu yüksek sesle duymak, inandığımız çırılçıplak delilik, neredeyse dayanılmaz. Ama unuttuğum aynı derecede önemli bir şey daha var: acıdan ayrılamayan güzellik. Trajediden önceki umut; saçlarının rüzgârda uçuşması; şarkıları ve komik ifadeleri; bedenlerimizin sanki öyle yaratılmış gibi birbirine uyması. Bir zamanlar korkunun üstesinden gelinebileceğini, ütopyanın mümkün olduğunu ve dünyaya yaymak için hayat değiştiren bir mesajımız olduğunu düşünüyorduk.

Bugün Scarlett'in sesini duyana kadar gerçek vatan hasretini hiç bilmiyordum.

Ve bu belgeselin jeneriği akarken, ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Yargılanmaktan korkarak saklanıyordum ama dünya cevapları hak ediyor. Scarlett cevapları hak ediyor. Ve onlara sahip olan tek kişi benim. Geçtiğimiz yıl bir bulut kadar yalnız dolaşırken beni korku yönlendirdi, ama belki de Simon bir konuda haklıydı: Eğer zor bir iş değilse, yapmaya değmez.

Scarlett'in yeni adresini bulmak bir saat, üç otobüsle altı saat ve kırsalda bir mil yürüyüş sürdü. Sahip olduğum her şey sırt çantama sığıdı. Beni zor tanıyacak, dışarıda geçirdiğim onca zaman yüzünden bronzlaşmış ve çillenmişim. Saçlarım omuzlarıma kadar uzanıyor. Eşofman ve tişört giyerim, ayakkabılarım da mantıklıdır. Ben de sessizim. Bugünlerde gülümsemeler o kadar nadir ki yüzümü yaracakmış gibi geliyor. Ama şu anda, deniz mavisi bir gökyüzünün altındaki bu çakıllı yolda yürürken gülümsüyorum.

Kelebekler diz boyu çimenlerin arasında benek benek kır çiçeklerinin arasında çırpınıyor. Boyalı leydiler ve hükümdarlar. Arılar ve sinek kuşları. Gölge benekli yolda yürürken kiraz çiçeklerinin kokusunu alıyorum, gölgemi tepeye kadar takip ederek onun küçük pembe kulübesine gidiyorum. Bir yerlerde, bir derenin sakin şırıltısını duyabiliyorum. Verandasına çıkan taş basamaklar, pencerelerinden sarkan çiçek kutuları var. Kapısının eşiğinde dururken her şeyin tadını çıkarmak için derin bir nefes alıyorum. Burası çok huzurlu ve güzel. Tam da Scarlett'in hak ettiği gibi.

Kapıyı çaldığımda içimde o kadar çok şey yüzüyor ki. Ağrıyan, kalıcı suçluluk duygusu. Güneş ışığında irkilmeme neden olan travmatik anılar. Olacaklardan, hayatta olduğumu ve saklandığımı öğrendiklerinde dünyanın bana ne yapacağından korkmak. Bu hikaye ne kadar üzücü biterse bitsin, en azından sonun yakın olduğunu bilmenin verdiği rahatlama gibi bir şey.

Scarlett'in hikayesini dinlediğimden beri fark ettiğim şey şu: Korktuğum şey, en çok ihtiyaç duyduğum şey. İnsan yakınlığından bahsediyorum - ait olmanın tatlılığından. Çiftler. Gruplar. Arkadaşlar. Romantizm. Kabileler. Takımlar. Kimlikler. Kiliseler. Topluluklar. Korolarda birbirimize attığımız kahkahalar. Savaşlar. Sıcak ellerim. Cinayet. Üst üste binen seslerin ahengi; isyankar bağırıışların gürültüsü.

Biri olmadan diğere sahip olamazsınız.

Bu ifadeyi hiç gerçekten düşündünüz mü? *Biri olmadan diğere sahip olamazsınız.*

Birliktelik vahşi bir çetedir, ama aynı zamanda sevgi dolu bir ailedir. En kötü dehşetlerin ve en şaşırtıcı insan başarılarının arkasındadır.

Bu zehir ve panzehirdir.

Scarlett kapıyı açtı. Kehribar rengi gözleri genişledi ve doldu. Hırıltılı bir sesle nefes alıyor. Zamanı durduracak kadar uzun bir duraklama oldu.

"Nasıl?" diye fısıldıyor. "Nasıl? Nasıl?

Nasıl?" "Özür dilerim, Scarlett. Bu uzun bir hikaye."

Nefesi kesiliyor ve konuşamıyor bile. Ama sanki bir mucizeymişim gibi beni görüyor. Uzanıp koluma dokunuyor. Yüzündeki ifade bütün bir şehri aydınlayabilirdi. Ellerini ağzına kapatıyor ve bayılacağından endişeleniyorum, bu yüzden onu desteklemek için uzanıyorum. Bunu yaptığım da, beni dünyanın en uzun sarılması için kendine çekti.

Bana öyle bir sarılıyor ki, ileri geri sallanıyor. Vanilya, yaz mevsimi, sabahlar ve umut gibi kokuyor.

"Hey," diye fısıldıyorum çilek rengi saçlarına. "Ben geldim."

* * *

Winona ve Scarlett'e ve Simon'a bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? [Haber bültenime kaydolun ve indirebilirsiniz"Ev" adlı bonus sonsözü .](#)



One more thing ...

AYNALI EVİN KIZLARI'NI BEĞENDİYSENİZ, İYİ HABER: Hoşunuza gideceğini düşündüğüm başka psikolojik gerilim romanlarım da var.

Paranoya ve intikamla boğuşan bir kadın arkadaşlığı hakkında akıl almaz bir psikolojik gerilim olan [Hiç Olmadığı Gibi'ye](#) göz atın.

Ya da derin ve karanlık sırları olan bir aileyi konu alan psikolojik gerilim filmi *They Are the Hunters*'ı deneyebilirsiniz.

Ya da [Ava Rivers'in İkinci Yaşamı](#)'nı okuyun! On iki yıl kaybolduktan sonra geri dönen ve bunca zamandır nerede olduğunu hatırlamayan bir ikiz hakkında psikolojik bir gerilim/gizem.

Ayrıca hepsi aynı evrende geçen psikolojik gerilim kitaplarından oluşan bir koleksiyonum da var. Bunların adı **Jolvix Bölümleri [ve ilk üç kitabı bu indirimli kutu setinden alabilir](#)** ya da tek tek okuyabilirsiniz.

NOT: Bu bağımsız romanlar istediğiniz sırayla okunabilir, ancak *Eve in Overdrive* teknik olarak *The Slaying Game*'in öncesidir.

- **[KEHANET](#)**: Yeni evli bir kadının akıllı cihazı, kocası hakkında tüyler ürpertici tahminler sunmaya başlar.
- **[VIOLET HIÇBİR YERDE DEĞİL](#)**: Kaçırılan bir kadın ve telefon hattının ucundaki bir yabancıнын birbirleriyle nasıl bağlantılı olduklarını bulmak için bir haftaları vardır, yoksa hayatları sona erecektir.

- **JANUARY'NİN HATIRLADIKLARI:** İşlevsiz bir aile ve onların duyarlı yoldaşı bot, birlikte geçirdikleri son Noel'den bu yana ilk kez tatil için bir araya geliyor... cinayete teşebbüsle sonuçlandı.
- **PEARL IN DEEP:** Bir kadının hayatının aşkının, deepfake video konusunda rahatsız edici bir yeteneği olan bir psikopat olduğu ortaya çıkıyor.
- **EVE IN OVERDRIVE:** Açık sözlü bir gazeteci son model bir araba satın alır, ancak kendini intikamcı bir internet trolünün merhametinde bulur.
- **ÖLDÜRME OYUNU:** Eski bir Jolvix çalışanı kendini bir seri katilin ölümcül oyununun merkezinde bulur.
- **Ya da ilk üç Jolvix Bölümünü bir kutu halinde alabilirsinizset.**

A note from the author

Buraya kadar geldiyseniz, çalışmalarımı okuduğunuz ve desteklediğiniz için bir dakikanızı ayırıp teşekkür etmek istedim. Bağımsız bir yazar olarak, her kitap için çok çaba sarf ediyorum - sadece yazmak için değil, aynı zamanda düzenleme, pazarlama ve bir kitabı beyindeki bir parıltıdan elinizde tutabileceğiniz gerçek, gerçek bir şeye kadar tüm süreç boyunca yönlendirmek için gereken diğer her şey.

Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar gerçekten bir yazarın dünyasını döndürür. Kitap haberlerini takip etmek istiyorsanız, [lütfen bltenime katılın](#) haber veya beni sosyal medyada takip edin. Okurlarımdan her zaman faith@faithgardner.com adresinden haber almayı seviyorum.

Her zaman olduğu gibi, her yazım hatasını düzeltmek için elimden geleni yaptım, ancak ne yazık ki ben sadece bir insanım. Eğer bir hata görürseniz, lütfen bana bildirin! Beni daha zeki gösteren her okuyucuya minnettarım.

Acknowledgments

Anne, sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sen benim ilk beta okuyucum, en büyük amigom ve tam zamanlı yazmamın sebebisin. Bir de şu yaptığın bana hayat verme olayı var. Cidden, sen en iyisisin.

Kız kardeşim Micaela sadece yorulmak bilmeyen bir beta okuyucu değil, aynı zamanda tanıdığım herkesten daha fazla gerçek suç programı ve kült belgeseli izliyor. Görüşleriniz ve tavsiyeleriniz için çok minnettarım.

Noelle Ihli ve Steph Nelson, dostluğunuz ve desteğiniz için sonsuz minnettarım. Beta geri bildirimleriniz ve tavsiyeleriniz bu kitabın bugünkü haline gelmesinde çok önemliydi. Size yüzlerce süslü deniz ürünü yemeği ve tarot okuması borçluyum. Ve Caleb Stephens, yanımda olduğun için çok mutluyum! Küçük yazı tarikatımız aklımı başımda tutmama yardımcı oluyor ve siz olmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Muazzam, komik, yetenekli, parlak aileme tapıyorum. Kocam Jamie'ye özel olarak sesleniyorum: Bu vahşi, değerli hayatta senin gibi bir ortağım olduğu için çok şanslıyım. Sen yanımdayken her şey mümkünmüş gibi geliyor.

Kızlarım karanlık kitaplarımı okumak için çok küçükler, ama kitap kapaklarım hakkında bana her zaman fikir verdiğin için teşekkür ederim Roxie. Ve Zora, bu hikâyedeki kötü adamın adını verdiğin için teşekkür ederim. Sen olmasan Simon, Simon olmazdı!

Kitaplarımı desteklemeye yardımcı olan her eleştirmene, destekçiye, Bookstagrammer'a, TikTok'a: siz olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Yazarlar için yaptığınız her şeye çok minnettarım ve saygı duyuyorum.

Ve sevgili okuyucu, benimle ve kitabımla biraz zaman geçirdiğin için teşekkür ederim.

Also by Faith Gardner

Standalones

[Hiç Gibi](#)

[Olmadığı Onlar Avcı](#)

[Ava Rivers'ın İkinci Yaşamı](#)

Jolvix Bölümleri

[Tahmin](#)

[Menekşesi Hiçbir](#)

[Yerde](#)

[Ocak Ayının Hatırladıkları İnci](#)

[Derinlerde](#)

[Eve in Overdrive](#)

[Öldürme Oyunu](#)

Genç Yetişkin Romanları

[Perdita](#)

[Eğer Bunu](#)

[Duyabiliyorsanız](#)

[Kızımız Hatta](#)

[Atıyor Nasıl Roket](#)

Bir Rom-Kom Yazdığım Zaman

[Bana Bir Duple Yap](#)

About the Author

Faith Gardner gerilim romanları yazıyor. Kafası bir kitaba takılı olmadığında, m¼zik çalıyor, yemek pişiriyor veya tarot kartlarıyla oynuyor olabilir. Ayrıca belgesellerin ve korku filmlerinin hayranıdır. Ailesiyle birlikte Bay Area'da yaşıyor. Onu faithgardner.com adresinde bulabilirsiniz.





İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

